C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Salvatore_Robert_A-Planina_ledoveho_vetru_03-Rubinovy_klenot.pdb

PDB Name: Salvatore-Plv3-Rubinovy klenot
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.10.2007
Modification Date: 3.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Planina ledového větru 3
R. A. Salvatore

Předmluva

Čaroděj shlížel na mladou ženu s nejistotou. Byla k němu zády, kolem ramen jí poletovaly bohaté zlatorudé kadeře vlasů. Věděl však, že v její očích převládal smutek. Byla ještě tak mladá - sotva dorostlá dětským střevíčkům a tak nádherně nevinná.

A přece toto krásné dítě vrazilo meč do jeho milované Sydney.

Harkle Harpell setřásl vzpomínku na mrtvou lásku a scházel svah. "Krásný den," řekl radostně, sotva jí stanul po boku.

"Myslíte, že dorazili k věži?" zeptala se Catti, aniž by odvrátila zrak od jižního obzoru.

Harkle pokrčil rameny. "Budou tam brzo." Prohlížel si ji pozorně. V nitru k ní za ten čin necítil žádný hněv. Pravda, zabila Sydney, ale stačilo, aby se na ni podíval, a pochopil, že její ruku se zbraní nevedla zloba, jen pouhá nutnost. Bylo mu jí líto.

"Je vám dobře?" vyhrkl udivený odvahou, kterou prokázala ve světle hrozivých událostí, jež ji a její přátele krutě postihly.

Catti pokývla a obrátila se k němu. Jistě, její hluboce modré oči vroubil smutek, ale stejně tak hořely tvrdým odhodláním, v němž nebylo známky slabosti. Ztratila Bruenora, trpaslíka, co ji adoptoval a vychovával od dětství, jako by byla jeho vlastní. A k tomu se její jediní přátelé vydali k dalekému jihu v zoufalé honbě za zabijákem.

"Jak rychle se věci změnily," uvažoval Harkle v návalu soucitné sympatie k mladičké ženě. Uplynulo jen několik týdnů, co Bruenor se svou malou partou projížděli Dlouhým Sedlem na výpravě, pátrající po Síni mitrilu, trpaslíkově ztracené domovině. Vzpomínal na příběhy, co si navzájem vypravovali, na sliby nehynoucího přátelství s Harpellovic rodem. Žádný z nich nemohl tušit, že jiná družina vedená ďábelským zabijákem a Harklovou drahou Sydney drží Catti v zajetí coby výkupné a chystá se je pronásledovat. Bruenor Síň mitrilu našel a také tam zahynul.

A čarodějka Sydney, jeho milovaná Sydney, měla na jeho smrti nemalý podíl.

Harkle se několikrát hluboce nadechl, aby se uklidnil. "Bruenor bude pomstěn," dodal s pohnutím.

Catti ho impulzivně políbila na tvář a vykročila zpět do vrchu k zámku. Věděla, jak se souží, a tím víc hluboce obdivovala jeho upřímnou nabídku, s níž jí přislíbil pomoc, aby mohla splnit svůj závazek - vrátit se do Síně mitrilu a vybojovat jej zpět právoplatným majitelům Klanu Válečného Kladiva.

Pro Harkla jiné východisko neexistovalo. Ta Sydney, kterou miloval, byla pouhou fasádou, cukrovou panenkou na bezcitném monstru, posedlém touhou po moci. A i on sám hrál v té tragédii svůj díl, když jí nepředvídavě prozradil, kde se Bruenorova parta nachází.

Díval se za Catti, jak se se svým břemenem starostí pomalu vleče. Nemohl jí nic vyčítat, Sydney si svou smrt připravila sama a dívce nezbylo, než tu hru dohrát až do konce.

Čaroděj stočil pohled k jihu. I on si dělal starosti a tížily ho obavy o drovího elfa a toho obrovitého barbarského chlapce. Před třemi dny dotáhli do Dlouhého Sedla zdrcení žalem, vyčerpaní, zoufale toužící po odpočinku.

Jenže pro ně žádný odpočinek nepadal v úvahu, ne teď, neboť ten prokletý zabiják unesl posledního člena jejich party, půlčíka Regise.

V Harklově nitru se toho v posledních týdnech tolik přihodilo, směsice hrdinů z daleké, studené země zvané Planina ledového větru a krásná mladá žena, jež nenesla žádnou vinu, převrátili celý jeho svět naruby.

Čaroděj si lehl na trávník a pozoroval nadýchané obláčky pozdního léta, křížící zářivou modř.

o o o

Za oblaky, tam kde hvězdy věčně zářily, vzrušeně přecházel Guenhwyvar, bytí pantera. Mnoho dní uplynulo ode dne, kdy jej jeho pán, elfí drov Drizzt DoUrden, naposledy přivolal na materiální rovinu.

Guenhwyvar byl k onyxové sošce - jejich vzájemnému pojítku s materiální rovinou - nesmírně citlivý, i přes tu vzdálenost vycítil jemné chvění, když se jeho pán sošky jen dotkl.

Teď už nějaký čas to pojítko s Drizztem necítil, znervózňovalo jej to, a se svou nezemskou inteligencí pochopil, že drov nemá sošku ve vlastnictví, že ji nějak pozbyl. A kočka si vzpomněla, jak to bylo dřív, před Driztem, kdy jeho pánem býval zlověstný drov, Drizztův sok. Ačkoli byla v základu zvířetem, měla hrdost, o kterou ji ten bývalý pán okradl. Pro jeho potěšení byla přinucena provádět na bezmocných obětech kruté a zbabělé činy.

Co se Drizzt DoUrden sošky zmocnil, věci vzaly radikální obrat. Zde byla bytost vysokých standardů svědomí a čestnosti a mezi oběma se vyvinulo mocné pouto lásky a důvěry.

Kočka se složila u hvězdného stromu s hlubokým zavrčení, jež obyvatelé této astrální roviny mohli pokládat za vzdech rezignace.

Její vzdech by byl daleko hlubší, kdyby věděla, že teď její sošku vlastní Artemis Entreri, zabiják.

1
Věž soumraku

"Ztratili jsme víc jak den!" bručel barbar, přitáhl otěže a přes rameno se ohlédl po slunci, jehož spodní okraj se ponořil za horizont. "I teď se zabiják od nás vzdaluje!"

"Je lepší zachovat se podle Harklova návodu," odvětil Drizzt DoUrden. "Neporadil by nám špatně." S ubývajícím světlem shodil kapuci černého pláště na záda a nad tmavou tváří natřásl záplavu čistě bílých vlasů.

Wulfgar ukázal k vysokým borovicím. "To musí být ten lesík, o němž Harkle Harpell mluvil, nevidím tam žádnou věž - v téhle opuštěné krajině není ani stopa po nějaké budově."

Drizztovy levandulové oči byly v houstnoucím šeru víc doma, usilovně hleděl vpřed, aby objevil něco víc, než jeho lidský přítel. Tohle určitě bylo to místo, co jim Harkle vyznačil, neboť nedaleko před nimi byl rybník a za ním hustý porost Zeleného lesa.

"Vzmuž se. Čaroděj nás upozornil, že najít Malchorovo bydliště bude vyžadovat hodně trpělivosti. Jsme zde teprve hodinu," připomínal Wulfgarovi.

"Cesta se pořád jen protahuje," mumlal si mladík pro sebe, úplně zapomněl, že drovovy bystré uši zachytí každičký zvuk.

Wulfgarovo brblání nebylo tak docela neoprávněné, neboť dle slov farmáře z Dlouhého Sedla tudy zabiják v černém plášti s půlčíkem v sedle před sebou projel před deseti dny a prý hodně spěchal.

Drizzt se však s Entreri už utkal, chápal obtížnost úkolu, jemuž čelil. Chtěl-li Regise zachránit, bude potřebovat všechnu pomoc, ať je od kohokoliv. Z farmářova vyprávění vyplývalo, že Regis je naživu a Drizzt byl přesvědčený, že než dojede do Calimportu nemá Entreri v úmyslu půlčíkovi ublížit.

Harkle Harpell by je sem neposílal bez pádného důvodu.

"Chceš se přes noc utábořit?" otázal se Wulfgar. "Podle mého bychom se měli vrátit zpátky na silnici a pokračovat v jízdě. Entreriho kůň nese dva a nyní už bude unavený. Pojedeme-li celou noc, mohli bychom trochu snížit jeho náskok."

Drizzt se pousmál. "Teď už projeli Hlubinou," vysvětlil. "Entreri má přinejmenším čerstvé koně." Drizzt téma dál nerozváděl, nechal si své obavy, že zabiják dal přednost plavbě po moři raději pro sebe.

"Tím je každý odklad ještě hloupější!" pospíšil si Wulfgar s odpovědí.

Ještě jak mluvil, jeho kůň odchovaný Harpellovými odfrkl, hnul se k rybníku a hrabal vzduch nad vodou, jako by hledal místo, kam našlápnout. V příštím okamžiku se slunce skrylo za obzorem a kvapně se stmívalo. A v magickém pološeru se náhle v dohledu ukázala čarovná věž stojící uprostřed hladiny na malém ostrově. Každé místečko jejího povrchu blikalo jako světlo hvězd a do večerní oblohy se vzpínaly spousty spirálovitých hrotů. Byla smaragdově zelená, tajuplně zvoucí, jako kdyby se na jejím stvoření podíleli lesní skřítci a víly.

A přes vodu, právě pod kopytem barbarova oře se zjevil jasný, zeleně světélkující most.

Drizzt sklouzl ze sedla. "Věž soumraku," pronesl klidně, jako by to bylo do počátku docela logické. Mávl rukou ke stavbě, vyzývaje přítele, aby šel první.

Jenže Wulfgara náhlý zjev ohromil, trhl už tak dost přitaženými otěžemi a kůň vyplašeně přitiskl uši na krk a vzepjal se.

"Myslel jsem si, že ses s magií už smířil," dobíral si ho Drizzt. Wulfgar byl vychován v názoru - jako ostatně všichni barbaři z Planiny ledového větru - že čarodějové jsou slabošskými podvodníky, kterým není radno věřit. Jeho národ hrdých válečníků tundry měřil pravého muže silou paží, nikoliv zručností v černém umění kouzelnictví. Během mnohatýdenní cesty se domníval, že Wulfgar své předsudky překonal, že magii nejen toleruje, ale dokonce ho zajímá.

Mladíkovy mocné svaly koně rychle zvládly a uklidnily. "Nu ano," procedil sevřenými zuby a seskočil. "Jen ti Harpellovi mi trochu zahýbali žlučí."

Drizztovo pousmání zjasnilo celý sličný obličej, pojednou mu došla příčina přítelova znepokojení. I on sám, vychovaný mezi nejmocnějšími, nejhrozivějšími čaroději v Říších, kolikrát nevěřícně potřásal hlavou, když je ta excentrická rodina v Dlouhém Sedle hostila.

Harpellovi měli na svět kolem sebe unikátní - a často ničivý - vliv. V srdci to mínili dobře, ale svá kouzla užívali podle svých představ - obvykle proti zaběhnuté logice racionálně smýšlejících lidí.

"Malchor takový není," ujistil mladíka. "Nesídlí v jejich zámku a i králové Severu ho žádají o radu."

"Ale je to Harpell!" prohlásil Wulfgar s konečnou platností, s níž se nedalo diskutovat. S potřesením hlavy a hlubokým nadechnutím pro uklidnění uchopil ohlávku a vykročil na most. Drizzt se se smíchem vydal za ním.

"No ano, Harpell!" mumlal Wulfgar, když došli na ostrov a obkroužili celou věž kolem dokola.

Nenašli dveře.

"To chce trpělivost."

Nemuseli čekat dlouho, za pár vteřin slyšeli cvaknutí závory a pak zaskřípěly závěsy otevíraných dveří. Mladičký hoch jako průzračný zjev proklouzl přímo zeleným kamenem zdí a šel k nim.

Wulfgar zavrčel a z ramene sundal Aegisův tesák, své mocné válečné kladivo. Drizzt mu chytil paži a zadržel ho v obavě, že zjitřený barbar zaútočí dřív, než seznají hochův záměr.

Nyní mohli jasně vidět, že byl z masa a krve, žádný duch z nezemského světa, a Wulfgar se trochu uvolnil. Hoch se jim hluboce uklonil a kývnul, aby ho následovali.

"Malchor?" otázal se Drizzt.

Odpovědi se nedočkal, jen dalšího pokynu. Vykročili tedy k věži.

"Jestli jsi Malchor, byl bych předpokládal, že budeš starší," řekl drov během chůze.

"Co s koňmi?" ptal se Wulfgar.

Chlapec stále mlčky kráčel k věži.

Drizzt se ohlédl po Wulfgarovi a pohodil rameny. "Vezmeme je tedy dovnitř a necháme je na starost našemu němému příteli."

Zjistili, že nejméně jedna část zdi byla iluzorní - maskovala dveře, jimiž prošli do široké okrouhlé místnosti v přízemí. Jednu stěnu lemovala stání pro koně. Spěšně tam uvázali své oře a museli utíkat, aby hocha dohnali, protože nezpomalil, naopak, vstoupil do dalších dveří.

"Počkej na nás," zvolal drov, překročil práh, ale uvnitř žádný průvodce nebyl. Vystoupil na mírný svah šeré chodby, která se zřejmě otáčela po vnitřní straně stěny věže.

"Dá se jít jen nahoru," řekl Wulfgarovi a začali vystupovat.

Drizzt si spočítal, že ukončili jeden celý okruh a byli v druhém poschodí - nejméně o deset stop výš - když spatřili hocha, jak na ně čeká u temné vedlejší chodby vedoucí ke středu stavby. Chlapec ji však minul a šlapali opět stoupajícím koridorem.

Wulfgarovi pro tyto kryptické hrátky došla trpělivost. V mysli mu neustále tanula představa, že s každou vteřinou jim Entreri mizí v dálce. Obešel Drizzta, chytil hocha za rameno a drsně ho k sobě otočil. "Jsi Malchor?" vybafl.

Chlapec při jeho tvrdém zásahu zesinal, ale nepromluvil.

"Pusť ho," domlouval mu Drizzt. "Určitě to není on. Pána věže jistě brzo uvidíme." Pohlédl na postrašené mládě. "Je to tak?"

Hoch rychle přikývl a zase spěšně vykročil.

"Brzo," opakoval Drizzt, aby utišil Wulfgarovo bručení, a moudře se vecpal mezi barbara a mladého průvodce.

"Harpell!" zasténal mu Wulfgar nad hlavou.

Sklon byl prudší a okruhy užší, blížili se k vrcholu. Konečně hoch zastavil u dveří, otevřel je a pokynul, aby vešli.

Drizzt rychle vklouzl dovnitř, obávaje se, že vzteklý barbar na čaroděje neučiní právě nejlepší první dojem.

Vzadu v místnosti seděl na psacím stole vysoký statný muž s pěkně upravenými prošedivělými vlasy a zřejmě na ně čekal, ruce pokojně složené na prsou. Drizzt sotva načal srdečný pozdrav, když se kolem přehnal Wulfgar, div ho neporazil a namířil si to rovnou ke stolu.

Barbar - s jednou rukou v bok, druhá pevně a okatě svírala Aegisův tesák - si muže vteřinu měřil. "Jste čaroděj jménem Malchor Harpell?" vyrazil hlasem na pokraji výbuchu. "A jestli nejste, kde u všech devíti pekel vězí?"

Muž se otřásl srdečným řehotem. "Ovšem, že jsem." Seskočil ze stolu a plácl Wulfgara tvrdě po paži. "Mám rád hosty, co své pocity neskrývají za květnatými slovy!" zvolal. Ohromeného barbara minul, mířil ke dveřím a k chlapci.

"Mluvil jsi s nimi?" vyslýchal ho ostře.

Hochův obličej zbělel jako křída, prudce zavrtěl hlavou a viditelně se chvěl.

"Neřekl ani…" koktal Drizzt, ale Malchor ho zarazil vztaženou dlaní.

"Jestli zjistím, že jsi utrousil jedinou slabiku…," vyhrožoval. Otočil se zpět do pokoje, učinil jeden krok, a když si myslel, že chlapec se odvážil vydechnout, stočil se k němu, až klik hrůzou nadskočil.

"Na co čekáš?" štěkl Malchor. "Zmizni!"

Dveře zabouchly dřív, než čaroděj povel dokončil. Zasmál se, a než došel ke stolu, napětí z tváře vyprchalo.

"Pojďme odtud," ozval se přidušeně Wulfgar a drov viděl, že jeho přítel bojuje s touhou skočit přes stůl a arogantního muže na místě uškrtit.

Drizzt s ním jeho pocity takřka sdílel, ale předvídal, že se mu časem dostane vysvětlení. "Zdravíme vás, Malchite Harpelle," fialkové oči se zavrtaly do čaroděje. "Vaše činy nějak nesouhlasí s popisem, jímž vás ověnčil váš bratranec Harkle."

"Ujišťuji vás, že Harkle mne popsal správně," odvětil Malchor klidně. "Buďte vítán, Drizzte DoUrdene a vy, Wulfgare, synu Beornegara. Jen zřídka mohu ve své ubohé věži uvítat takové vzácné hosty." Hluboce se uklonil v půvabném, diplomatickém, i když ne zcela dvorném pozdravu.

"Ten chlapec nic neprovedl," vrčel Wulfgar.

"Ne, zhostil se úkolu skvěle," souhlasil Malchor. "Ach, vy se o něho bojíte?" Čaroděj pozorně pohlížel na obrovského barbara i na jeho svaly stále zauzlené vztekem. "Dávám vám své slovo, že s chlapcem je zacházeno dobře."

"To jsem viděl na vlastní oči!" štěkl Wulfgar.

"Chce se stát čarodějem," vysvětlil Malchor, barbarova slova ho nijak nenaježila. "Jeho otec je mocným majitelem půdy a chce, abych jeho syna vedl. Má značné nadání, bystrou mysl a lásku ke kouzelným vědám. Ale chápejte, Wulfgare, že kouzelnictví se tak moc neliší od vašeho vlastního povolání."

Wulfgarův úšklebek prozradil urážlivý nesouhlas.

"Kázeň!" Malchor se nedal vyprovokovat. "Ať už v životě děláme cokoliv, kázeň a sebeovládání jsou nejvyšší mírou

úrovně našeho úspěchu. Hoch míří vysoko, k silám, jimž zatím nemůže rozumět. Ale jestli si své myšlenky nevydrží nechat pro sebe jediný měsíc, nebudu na něm marnit roky svého času. Váš druh určitě chápe, o čem mluvím."

Wulfgar se ohlédl po klidném, uvolněném drovovi.

"Skutečně vám rozumím." Drizzt se obrátil na barbara. "Malchor mladíka zkouší, testuje jeho schopnosti, jestli je schopen přesně sledovat rozkazy. A zároveň se projeví opravdovost jeho touhy."

"Je mi prominuto?" otázal se jich čaroděj.

"To není důležité," řekl Wulfgar. "Nepřišli jsme se dohadovat o chlapce."

"Jistě, vaše záležitost spěchá. Hovořil jsem s Harklem. Jděte dolů ke stájím a umyjte se. Hoch chystá stůl, a až bude čas k jídlu, přijde pro vás."

"Má nějaké jméno?" řekl Wulfgar s nepokrytou ironií.

"Zatím si žádné nezasloužil," zněla stručná odpověď.

o o o

Ač by se Wulfgar už nejraději viděl na cestě, musel uznat, že Malchor Harpell je hostil skvěle. On i Drizzt bohatě hodovali a oba si v duchu říkali, že tohle je na dlouhý čas pravděpodobně poslední výtečné jídlo.

"Zůstaňte tu přes noc," nabídl jim Malchor po večeři. "Měkká postel vám udělá dobře," argumentoval s Wulfgarovým netrpělivým pohledem. "Vyrazíte brzo, to vám slibuji."

"Přijmeme s vděčností," poděkoval Drizzt. "Ve věži se určitě vyspíme lépe než venku na tvrdé zemi."

"Výborně. Pojďte se mnou, mám několik věcí, jež by vám mohly prospět." Vedl je spádem chodby do nižšího patra a cestou jim vyprávěl o věži a jejím uspořádání. Konečně zabočili do jednoho z neosvětlených průchodů a prošli masivními dveřmi.

U vchodu se oba bojovníci na delší dobu zastavili, aby obsáhli podivuhodný výhled do Malchorova muzea - sbírky nejlepších kouzelnických pomůcek i množství jiných skvostných předmětů, které mág nashromáždil během mnoha roků cestování. Byly tu meče a celá vyleštěná brnění, lesklý mitrilová štít i koruna dávno mrtvého krále. Stěny lemovaly staré, vzácné tapiserie a ve světle pochodní se za sklem skříní třpytily drahocenné kameny a klenoty.

Malchor mezitím odešel na druhou stranu místnosti k velké truhlici, a když se po něm konečně ohlédli, seděl na ní a žongloval si třemi podkovami. Jak ho pozorovali přidal k nim ještě čtvrtou a bez námahy je vedl tancem vyhazování a chytání.

"Vložil jsem na ně kouzlo rychlostí - vaše koně poběží rychleji než jakékoli zvíře na zemi. Na krátký čas, ale dost dlouhý na to, aby vás dostali do Hlubiny. To samo by mělo vyvážit vaši zajížďku k věži."

"Dvě podkovy pro jednoho koně?" zeptal se vždy pochybovačný Wulfgar.

"To by asi nešlo," opáčil Malchor, toleruje zachmuřeného mladého barbara. "Ledaže byste si přál, aby se zvedl na zadní a běžel jako muž!" smál se, ale Wulfgara mračení nepřešlo.

"Jen žádný strach," odkašlal si po neúspěšném žertu. "Mám ještě druhou sadu." Hodil očkem po Drizztovi. "Doslechl jsem se, že nikdo není tak obratný jak droví elfové. A také se mi doneslo od těch, co byli svědky her i bojů Drizzta DoUrdena, že brilantně vyniká i nad vysoké standarty jeho temných příbuzných." Aniž by přerušil rytmus žonglování, vrhl jednu z podkov k Drizztovi.

Drizzt ji lehce chytil a tímtéž pohybem ji hodil nahoru. Pak přilétla druhá a třetí a Drizzt, aniž by od Malchora odvrátil oči, je hladce vedl jejich koloběhem.

Čtvrtá podkova letěla nízko a Drizzt si musel hluboko dřepnout, aby ji neminul. Ale v příštím okamžiku žongloval všemi čtyřmi.

Wulfgar udiveně uvažoval, co čaroděje motivuje, aby drova podrobil takovéto zkoušce.

Malchor sáhl do truhlice pro další sadu. "Pátá," varoval a hodil. Drov ji klidně chytil a zařadil ji do řady.

"Kázeň!" řekl čaroděj důrazně, míře poznámkou na Wulfgara.

"A teď, drove!" vypálil v rychlém sledu šestou, sedmou a osmou.

Drizzt se napjatě soustředil, jak k němu přilétaly, odhodlaný ve hře zvítězit. Ruce se ztratily v rozmazané šmouze, rychle je dostával do rytmu, až se podkovy točily a padaly v dokonalé harmonii. Drizzt začínal chápat jeho úmysl.

Malchor pokročil k Wulfgarovi a jeho dlaň zase dopadla na Wulfgarovo rameno. "Kázeň," opakoval. "Dívejte se, mladý válečníku, neboť váš temný přítel je skutečným mistrem pohybu, a proto je mistrem svého umění. Vy mi stále asi nerozumíte, ale mi dva nejsme příliš rozdílní." Jeho oči pevně hleděly do barbarových. "My tři se od sebe moc nelišíme. Máme rozdílné metody, to je pravda. Ale účel je stejný - dokonalé sebeovládání!"

Drizzta hra přestala bavit, chytal jednu podkovu po druhé, jak dopadaly, zahákl si je na předloktí a vděčně se obrátil k čaroději. Viděl, že jeho přítel přemýšlí a v té chvíli nebyl schopen rozhodnout, co bylo větším darem - okouzlené podkovy, či názorná lekce.

"Ale teď dost," řekl Malchor a prudce vykročil. Přešel ke stěně ověšené tucty mečů a různých zbraní."

"Všiml jsem si, že jedna z vašich pochev je prázdná," pronesl věcně. ze závěsu sundal nádherně vykovaný scimitar. "Tento ji snad řádně naplní," a v napřažených rukou jej předal Drizztovi.

Sotva Drizzt zbraň uchopil, vycítil její moc, její dokonalou uměleckou vyváženost. Na jílci se třpytil jediný safír ve tvaru hvězdy.

"Jeho jméno je Záblesk," dodal Malchor. "V dávných dobách jej vyrobili elfové."

"Záblesk," opakoval Drizzt obdivně. Namodralé světlo okamžitě olemovalo celou čepel. Cítil v něm náhlý příliv síly a čepel nabyla na ostrosti. Párkrát jím zkusmo mávl a s každým pohybem se za ním táhl závan modré záře. Jak lehce protínal vzduch! Jak lehce srazí nepřítele! Drizzt jej pomalu, nábožně vsunul do prázdné pochvy.

"Byl vykován v kouzlu sil, jež jsou drahé všem světlým elfům," řekl Malchor. "Sil hvězd a měsíce a tajů jejich duší. Vy si jej zasloužíte, Drizzte DoUrdene. Bude vám věrně sloužit."

Drizzt pohnutím oněměl, po tak vzácném ocenění se nezmohl na odpověď. Wulfgara se čest, kterou Malchor prokázal jeho často uráženému příteli, hluboce dotkla a promluvil místo něho. "Patří vám náš vřelý dík, Malchore Harpelle," řekl uctivě, polykaje pěknou dávku kousavosti, která až doteď ovládala jeho výroky. Hluboce se uklonil.

"Wulfgare, mějte na paměti, že hrdost může být užitečným nástrojem, nebo vám může zaslepit oči k pravdě. Jděte se teď vyspat. Vzbudím vás časně a vypravím vás na cestu."

o o o

Drizzt v posteli seděl a pozoroval spícího přítele. Byl tak mladý a tak daleko od domovské tundry, té prázdné, hrozivě rozsáhlé planiny. Při výpravě do Síně mitrilu překřížili polovinu severu, bojujíce o každou míli cesty. A když našli svůj cíl, jejich kruté zkoušky teprve začínaly, neboť se museli probít celým komplexem trpasličích dolů. Wulfgar tam ztratil svého mentora - Drizztova nejdražšího přítele, a když se dovlekli zpátky ke vsi Dlouhého Sedla, všichni potřebovali řádný odpočinek, aby se zotavili.

Skutečnost jim jej upřela. Entreri se zmocnil Regise a Drizzt s Wulfgarem byli jeho jedinou nadějí. V Dlouhém Sedle jedna výprava skončila, ale začínala v ní další a mnohem delší - jenže v té první spojili svůj důmysl a síly čtyři účastníci a teď tu zbyli jen oni dva.

Drov se se svou únavou dovedl srovnat, ale Wulfgara halil plášť trudomyslnosti, hnal ho až na samu hranici bezpečnosti. A Calimport byl daleko, daleko na jihu.

Položil se na polštář a připomněl si snad už po sté, že Wulfgar se k němu přidal dobrovolně a on sám by ho nezastavil, ani kdyby se o to pokusil. Zavřel oči. Jediné, co pro něho i pro sebe mohl učinit, bylo pořádně se vyspat a být připravený na to, co přinese zítřek.

o o o

Malchorův student je po několika hodinách mlčky probudil a uvedl do jídelny, kde na ně už čekal hostitel s vydatnou snídaní.

"Podle bratrancových slov směřujete daleko na jih. Ženete se za mužem, který zajal vašeho přítele, půlčíka Regise," řekl Malchor.

"Jmenuje se Entreri," odvětil Drizzt. "Podle toho, jak ho znám, nedá se chytit jen tak. Prchá do Calimportu."

"Musíme doufat, že si to nerozmyslí a nevydá se jinudy," vložil se Wulfgar.

"Není přece žádným tajemstvím, že míří k pobřeží, k Hlubině. Už jí mohl projet," podotkl Drizzt.

"Pak je na moři," usoudil Malchor.

Wulfgar se soustem div neudávil, na tuto možnost nikdy nepomyslel.

"Obávám se, že ano," připustil drov. "Pomýšlel jsem, že uděláme totéž."

"Je to nákladné a nebezpečné. Jak se léto chýlí ke konci, piráti se stahují k jihu, a jestli se neučiní správné přípravy…" Malchor nechal slova hrozivě viset ve vzduchu. "Vy si však nemůžete vybírat. Žádný kůň nemá rychlost plachetnice a cesta po moři je přímější než po souši. Radil bych, abyste se vydali na moře. Možná mohu zařídit, aby se vaše záležitost urychlila. Chlapec vašim koním nasadil kouzelné podkovy a s jejich pomocí byste mohli do přístavu dorazit za pár dní."

"Jak dlouho potrvá plavba?" Wulfgar nemohl uvěřit, že Drizzt se bude řídit čarodějovým návrhem.

"Mladý příteli, vy jste nepochopil délku vaší cesty." Čaroděj položil na stůl vidličku a druhou o pár palců dál. "Zde je Planina ledového větru," vysvětloval mladíkovi s prstem na první vidličce. "A tady je věž, ve které sedíme. Mezi nimi leží vzdálenost takřka čtyř set mil."

Třetí vidličku hodil Drizztovi, který ji položil před sebe, asi tři stopy od té, která představovala jejich dnešní pozici.

"Vzdálenost mezi Planinou a Věží byste museli projet pětkrát,a by se rovnala vzdálenosti do Calimportu. Tak poslední vidlička je Calimport, přes dva tisíce mil a několik království jižněji."

"Tak to jsme poraženi," vyhrkl Wulfgar, neschopen vstřebat takovou dálku.

"Ale kde! Povezou vás plachty hnané severním větrem a dorazíte tam, než napadne první zimní sníh. Shledáte, že země a lid na jihu vám budou vycházet víc vstříc."

"Uvidíme," řekl nepřesvědčivě temný elf. Lidé pro něho vždy znamenali jen nesnáze.

"Ach!" Malchor si právě uvědomil, že droví elf bude muset čelit nechuti a nenávisti obyvatel povrchu země. "Mám pro vás ještě jeden dar: mapu k pokladu, který můžete získat ještě dnes."

"Další zdržení," řekl Wulfgar.

"To je malá cena," opáčil Malchor. "Toto krátké zdržení vám ušetří v zalidněném jihu mnoho dní, neboť droví elfové tam smí vycházet pouze v noci. Tohle vám jistě, byl jsem tam."

Drizzta dojalo, že Malchor tak jasně chápal jeho dilema. Z jeho návrhu vyplývalo, že jih temného elfa rozhodně neuvítá s otevřenou náručí. Města, která zabijáckému Entrerimu poskytnou volný průchod, uvrhnou drova do želez, kdyby se pokusil do nich vstoupit, neboť pocházel z nejzlovolnější a nejvražednější rasy v Říších. Sotva se dají přesvědčit, že Drizzt DoUrden je i přes svoji černou tvář výjimkou z pravidla.

"V Zeleném lese, nedaleko odtud směrem na západ, vede dolů temná stezka k jeskyni z větví a padlých stromů. V ní žije příšera, místní farmáři jí říkají Agáta. Mám dojem, že kdysi byla elfkou a docela schopnou čarodějkou, jak tvrdí legendy. Ta ubohá věc žije po své smrti a vychází pouze v noci."

"Drizzt znal zvěsti o těchto tvorech, věděl i jejich jméno. "Je to banša?"

"Jestli jste dost odvážní, měli byste její doupě navštívit, neboť tam nashromáždila hromadu pokladů, včetně té věci, jež vám prokáže nedocenitelné služby."

Malchor měl teď Drizztovu plnou pozornost, nahýbal se nad stolem a hltal každé slovo.

"Je to maska. Kouzelná maska, která vám pomůže skrýt vaši černou kůži. Budete se moct volně pohybovat jako světlý elf - nebo jako člověk, čemukoli dáte přednost."

Drizzt se svezl na opěradlo. Vynervovalo ho, že by se měl vzdát své identity.

"Chápu, že váháte," domlouval mu čaroděj. "Není to dobrý pocit muset se skrývat právě před těmi, kteří vám křivdí, a dodávat si důvěryhodnost pod maskou přetvářky. Řekl jsem vám můj návrh jen s ohledem na vašeho ohroženého přítele. Víte, temný elfe, můžete se dostat na jih tak, jak jste, ale s nekonečnými obtížemi."

Wulfgar se kousl do rtu,a by nepromluvil, neovlivnil přítelovo rozhodování. Ani jeho netrpělivost nevyvážila tak závažnou osobní záležitost.

Po chvíli zamyšlení si Drizzt udělal jasno. "Půjdeme do doupěte, a když budu muset, budu masku nosit. Naší prvořadou starostí musí být Regis."

o o o

Wulfgar s Drizztem seděli v sedlech před Věží Soumraku, kde jim Malchor dával poslední pokyny.

"Mějte se před ní na pozoru," řekl a podal Drizztovi mapu k banšině doupěti a pergamen, na němž byla povšechná mapa jejich cesty k dalekému Jihu. "Její dotek je smrtelně mrazivý a legendy říkají, že zaslechnout její děsný jek znamená smrt."

"Její jek?" zeptal se Wulfgar.

"Nezemské vytí tak příšerné, že je uši smrtelníka nesnesou. Dejte na sebe pozor!" radil jim Malchor.

"Dáme," ujistil ho Drizzt.

"Nikdy nezapomeneme na vaši pohostinnost a dary," dodal mladík.

"Ani na tu lekci, doufám," odpověděl čaroděj s mrknutím, jež na Wulfgarově tváři vyloudilo rozpačitý úsměv.

Drizzta potěšilo, že přítel setřásl alespoň trochu ze své napjaté nervozity.

Mezitím se rozednilo a věž rychle vybledla do nicoty.

"Věž zmizela a čaroděj tu zůstal," podotkl Wulfgar.

"Věž zmizela a dveře dovnitř zůstaly," opravil ho Malchor. Poodešel několik kroků, napřáhl paži a ta zmizela z dohledu.

Wulfgar sebou překvapeně trhl.

"Zůstaly otevřené pro ty, co ví, jak je najít. Pro ty, kteří své smysly trénovaly, aby rozuměli vlastnostem magie." Prošel tím mimoprostorovým portálem, ztratili ho z očí, ale ještě naposled k nim dolehl jeho hlas. "Kázeň!" zvolal a mladík se pod tou platnou připomínkou ošil.

Drizzt pobídl koně vpřed a roztáčel mapku. "Harpell?" zvolal s úsměvem přes rameno v imitaci barbarova znechuceného tónu z minulého večera.

"Kéž by všichni Harpellové byli jako Malchor," odvětil. Seděl a zíral do prázdnoty, jež byla Věží Soumraku a byl čaroději vděčný za hned dvě lekce v jediné noci: jednu o předsudku a jednu o pokoře.

o o o

Malchor postával mezi veřejemi a pozoroval jejich odjezd s trochou lítosti. Přál si, kdyby se k nim tak mohl připojit na cestě za dobrodružstvím jako za mlada - prostě jen vyvolit si kurs a jít vpřed přes všechny překážky. Harkle přesně odhadl charaktery těch dvou a bylo dobře, že Malchor požádal, aby jim pomohl.

Čaroděj se opřel o domovní dveře. Jeho dny dobrodružství, dny křižáckých výprav za spravedlivou věc odnesl plynoucí čas.

Ale srdce se událostmi posledního dne nesmírně potěšilo. Jestli drov a jeho přítel byli nějakou předzvěstí, pomohl předat pochodeň pravdy do schopných rukou.

2
Tisíce tisíců světlušek

Zabiják okouzleně pozoroval, jak se rubín ve svitu svící zvolna otáčí a zachycuje tanec plamínků v tisících perfektních miniatur, v tisícerých odrazech. Žádný drahokam nemohl mít tolik plošek, tak maličkých a tak bezchybných.

Ale přece je viděl vlastníma očima. Ten vír drobounkých světýlek ho vtahoval hlouběji do nitra jedinečné, tajuplné rudosti. Žádný brusič jej nemohl vybrousit, ta přesnost byla za hranicí lidské ruky i nástroje. Musel si připomenout, že toto byl magický artefakt, výtvor určený k tomu, aby pozorovatel vnořil do sestupného víru, do klidu jeho rudých hlubin.

Žádný div, že kapitána tak lehce přemluvil, aby ho vzal až do Calimportu. Sugesce, jež přicházely z kouzelných zdrojů tohoto drahokamu, se nedaly setřást snadno. Sliby vyrovnanosti a míru, slova upřímných přátel…

Úsměv prosvětlil zachmuřeně stažený obličej - mohl by se v té nádherné hlubině utopit.

Entreri se z kouzla násilně vytrhl, mnul si oči a žasl, že i někdo s takovou sebekázní jako on by mohl být zasažen jeho neodbytnou přitažlivostí, zranitelný, přístupný k jeho svodům. Pohlédl do rohu kabiny, kde se krčil naveskrz sklíčený Regis.

"Chápu, proč jsi po klenotu tak zoufale toužil, až jsi jej nakonec ukradl," řekl půlčíkovi.

Regis se vytrhl z meditace, překvapilo ho, že ho Entreri oslovil - poprvé od doby, kdy v Hlubině vstoupili na loď.

"A teď vím, proč si paša Pook tak zoufale přeje, aby jej získal zpět," dodal víc k sobě než k Regisovi.

Regis naklonil hlavu. Je možné, že si rubínový přívěsek podmanil i Artemise Entreriho?

"Je to nádherný drahokam" zasípal nejistě. Nevěděl, jak si zabijákovu nečekanou sympatii vysvětlit.

"Je to víc než drahokam," pronesl Entreri nepřítomně a oči mu opět neovladatelně přitáhl tajemný vír klamných plošek.

Regis jasně rozpoznal zabijákův klidný, vyrovnaný zrak, protože takový měl i on sám, když si Pookův skvostný přívěsek prvně prohlédl. Tehdy byl úspěšným zlodějem, v Calimportu měl zajištěn spokojený, pohodlný život, ale sliby kouzelného kamene převážily i výhody zlodějského cechu. "Možná že ten rubín ukradl mne," špitl s impulzivním nápadem.

Zdálo se, že mužovu silnou vůli podcenil. Zabiják po něm šlehl zlým pohledem značícím, že ví, kam poznámkou míří.

Půlčík se chytal všeho, co bylo po ruce, a tlačil dál. "Já myslím, že mě moc přívěsku zhypnotizovala. To není zločin. Nemohl jsem si pomoct…" Ostrý smích ho vkrátku přerušil. "Jsi zloděj, nebo slaboch," vrčel Entreri. "Tak či onak, v mém srdci nehledej slitování - a Pookův hněv si zasloužíš!" Nechal přívěsek sklouznout přes konec zlatého řetízku a vpustil jej do váčku u pasu.

Potom vyjmul další předmět, skvěle vypracovanou sošku černého pantera.

"Řekni mi všechno, co o tomhle víš," poručil.

Regis předvídal, že dřív či později o sošku projeví zájem. Naposledy si s ní pohrával u Garumnovy propasti v Síni mitrilu, aby škádlil drova, stojícího na druhé straně. Od té doby Guenhwyvara, magického pantera, nespatřil.

Regis bezmocně zvedl ramena.

"Nebudu se tě ptát znovu," řekl Entreri tiše a mrazivá neodvratnost zkázy, ta neuniknutelná aura paniky, jíž propadla každá jeho oběť, Regise opět šokovala jako mnohokrát předtím.

"Je drovův," koktal zajíkavě. "Jmenuje se Guen…" rychle polkl konec, jak Entreriho volná ruka vytrhla zdobnou dýku, připravenou k vrhu.

"Přivoláváš si spojence?" utrousil výsměšně. Dal sošku zpátky do kapsy. "Já znám jeho jméno, půlčíku, a ujišťuji tě, že než by přišel, vypustil bys duši."

"Vy se bojíte?" zeptal se Regis troufale.

"Zbytečně neriskuji," zněla odpověď.

"Zavoláte si kočku snad vy sám? Společnost pro vaše osamělé cesty?" naléhal v pokusu zvrátit nějak nerovnováhu sil.

Entreriho smích sršel pohrdáním. "Společnost? Jsi hlupák! Proč bych měl toužit po společnosti? Co bych tím získal?"

"V počtu je síla," tvrdil Regis.

"Blázne! V tom se právě pleteš. Společnost znamená závislost a zkázu! Jen se podívej na sebe, droví příteli. Co za sílu dáváš teď Drizztovi DoUrdenovi? Slepě se ti žene na pomoc, aby splnil odpovědnost společníka." Uplivoval slova se zřejmým odporem. "A přivodíš jeho zkázu!"

Regis poraženecky svěsil hlavu, nemohl odpovědět. Entreriho slova zvonila pravdou. Jeho přátele čekalo nebezpečí, jaké si nedovedli ani představit, a všechno kvůli němu, všechno pro omyl, jehož se dopustil dávno před tím, než je vůbec potkal.

Entreri vsunul dýku do pochvy a pružně se zvedl. "Měj hezkou noc, malý zloději. Nadýchej se čerstvého mořského vzduchu - važ si každého prožitku této plavby jako muž hledící do tváře smrti, neboť Calimport bude tvůj konec - a konec tvých přátel!" Vykročil z kajuty a práskl za sebou dveřmi.

Nezamkl dveře! všiml si Regis. Vlastně je nikdy nezamykal. Ani nemusel, připustil si zuřivě. Zabijákovým řetězem byl děs tak hmatatelný jako železné okovy. Nebylo kam utéct. Nebylo kde se skrýt.

Sklonil hlavu do dlaní. Jak v něm opadlo napětí, uvědomil si houpání lodě, monotónní vrzání starých prken a jeho tělo na ně reagovalo. Vnitřnosti se bouřily, žaludek cítil až v krku.

Půlčíci nebyli mořeplavci, spíš se plavbě vyhýbali a Regis byl v tom ohledu ještě bázlivější než jiní jeho druhu. Entreri si pro něho nemohl vymyslet horší trýzeň než plavbu na lodi brázdící moře Mečů.

"Ach ne," zaúpěl a vylezl na židli. Otevřel okno a vystrčil hlavu do osvěžujícího chladu nočního vánku.

o o o

Entreri si přitáhl plášť těsněji a vystoupil na prázdnou palubu. Plachty nad ním nadýmal časný zimní vítr a loď čile uháněla ke svému jižnímu cíli. Oblohu tečkovaly miliony hvězd, blikajících z prázdné tmy k obzorům přetnutým pouze plochou linií voní hladiny.

Z váčku vylovil přívěsek a nechal jeho magii zachycovat záření hvězd. Pozoroval jeho otáčení a vnitřní vír, chtěje se s ním plně obeznámit, než cesta skončí.

Paša Pook bude šílet radostí, až dostane do rukou věc, která mu zajistila takovou moc. Víc moci, než kdo tušil, uvažoval Entreri. Pook si pomocí přívěsku z nepřátel nadělal přátele a z přátel otroky.

"I ze mne?" přemýšlel, okouzlen drobnými tečkami hvězd v rudém drahokamu. "Jsem také obětí? Nebo se jí teprve stanu?" Nikdy nevěřil, že on, Artemis Entreri, bude kdy v zajetí magického medailonu, ale vytrvalý tah rubínu se nedal popřít.

Entreri se hlasitě zasmál. Kormidelník po něm vrhl zvídavý pohled a dál si ho nevšímal.

"Ne," šeptal tichounce klenotu. "Mne se nezmocníš. Znám tvé triky a poznám je ještě lépe! Nechám se stáhnout tvou

svůdnou hlubinou a najde si zase cestu ven!" S úsměvem navlékl přívěsek na řetízek kolem krku a zastrčil jej pod koženou košili.

Sáhl do kapsy, stiskl černou sošku pantera a zahleděl se k severu. "Díváš se, Drizzte DoUrdene?" otázal se noci.

Znal odpověď. Někde daleko, v Dlouhém Sedle nebo v Hlubině či někde mezi nimi, se drovovy fialkové oči upíraly k jihu.

Osud určil, aby se znovu setkali - oba to věděli. Bojovali spolu v Síni mitrilu, ale nikdo nedosáhl vítězství.

Někdo musel být vítězem!

Entreri se nikdy neutkal s nikým, kdo by se rovnal jeho reflexům, nebo byl tak smrtonosný s ostřím jako on, a vzpomínky na ten souboj pronásledovaly každou jeho myšlenku. Byli si tak podobní, jejich pohyby vytesané z téhož tance. A přece drov, milující a soucitný, vlastnil základy lidskosti, kterých se Entreri už dávno zbavil. Věřil, že takové city, takové slabiny neměly v chladné prázdnotě srdce pravého bojovníka místo.

Myslel na drova a ruce se mu dychtivě sevřely, dech vyrážel do chladného vzduchu vzrušenými obláčky. "Pospěš si, Drizzte," procedil sevřenými čelistmi. "Ať zjistíme, kdo je silnější!"

V jeho hlasu se odráželo smrtelné odhodlání s jemným, takřka nepostřehnutelným podtónem tísně. Bude to nejpravdivější výzva obou jejich životů, zkouška rozdílných zásad, které řídily každý jejich čin. Pro Entreriho nebyla žádná jiná volba. Své obratné zručnosti zaprodal duši, a jestli ho Drizzt DoUrden porazí nebo se mu bude byť i jen rovnat, existence zabijáka nebude ničím víc než marným sebeklamem a lží.

On takhle neuvažoval.

Entreri žil, aby vítězil.

o o o

Chladný vzduch Regisovi uklidnil žaludek pohled na hvězdy přivolal vzpomínky na vzdálené přátele. Jak často sedávali v takové jasné noci na Planině ledového větru, vyprávěli si dobrodružné příběhy nebo seděli potichu, šťastní ve své pospolitosti! Vzpomínal na rovinaté obzory zmrzlé tundry, na holé pláně brutálního počasí a brutálního lidu, ale přátelé - Bruenor, Catti, Drizzt a Wulfgar - prohřáli i tu nejledovější noc a hryzavému severnímu vichru otupili jeho ostří.

Odlehlé Desetiměstí na Planině bylo v Regisových častých cestách pouhou zastávkou, ač tam prožil deseti let ze svých padesáti. Ale teď, vraceje se do jižního království, kde strávil většinu svého života, si uvědomil, že Planina byla jeho skutečným pravým domovem. A přátelé, jež pokládal za samozřejmost, mu byli jedinou rodinou, kterou kdy měl.

Setřepal sebelítost a přinutil se k zamyšlení, co bude dál. Drizzt pro něho určitě přijde, snad i Wulfgar a Catti.

Jen Bruenor ne.

Všechny úleva po Drizztově nečekaném vybřednutí z dolů Síně mitrilu zmizela s udatným trpaslíkem, když se ocitli v pasti černého draka se zástupem tisíců tmavých trpaslíků v patách. Bruenor obětoval život, aby jim uvolnil cestu k úniku. Vrzl se na drakův hřbet se sudem hořícího oleje a srazil bestii - i sebe - dolů do nekonečných hlubin Garumnovy propasti.

Se vzpomínkou na tu strašlivou scénu se dodnes nemohl vypořádat, nemohl ji unést. Přes všechnu nevrlost, přes to, jak si ho někdy krutě dobíral, byl Bruenor Válečné Kladivo jeho nejdražším, nejvěrnějším přítelem. Trpaslíkova čestnost, rozvážlivost a neporazitelná, odvážná bojovnost v něm vždycky budily odiv a úžas.

Padající hvězda zanechala na černé obloze hořící čáru. Loď se stále houpala a slaný pach moře mu plnil nos, ale zde, u bran ostré jasné noci necítil žádnou nevolnost - jen smutek při vzpomínkách na všechny ty bláznivé časy s divým Bruenorem. Byl to jeho oheň, jenž ve větru plál jako pochodeň, uskakoval a tančil a bojoval až do samého konce.

Ostatní přátelé z hrůz Síně mitrilu unikli. Tím si byl jistý - tak jistý jako Entreri. A určitě pro něho přijdou. Drizzt přijde a dá věci do pořádku.

Musel tomu věřit.

Co se jeho dílu týkalo, jeho povinnost byla zřejmá. Jakmile se octnou v Calimportu, Entreri bude mít v Pookových lidech spojence. Zabiják bude na svém území, kde zná každou temnou díru, a bude mít všechny výhody na své straně. Regis ho musel nějak zdržet.

Zaměřil se úzce na svůj úkol a načerpal z něj sílu. Rozhlížel se po kabině po nějakém nápadu a jeho oči se znovu a znovu vracely ke svíci.

"Plamen," brumlal si pro sebe a drobný úsměv se rozšířil po celé tváři. Pokročil ke stolu a opatrně vytáhl svíčku z držáku. Kolem hořícího knotu se lesklo jezírko roztaveného vosku, slibovalo bolest. Nezaváhal.

Vyhrnul si rukáv a podél paže ukapával slzičky vosku. V obličeji mu zacukalo při každém pálivém bodnutí.

Musí Entreriho zpomalit.

o o o

Příští ráno poctil Regis palubu jednou ze svých řídkých návštěv. Jitro bylo modré a zářivě čisté. Chtěl ukončit svůj záměr dřív, než se slunce vyšplhá vysoko na oblohu, zalije prkna horkými paprsky a z vody se na ně bude snášet nepříjemně studená tříšť. Držel se zábradlí, vrýval si do paměti slova své role a sbíral kuráž, aby dokázal vzdorovat zabijákovým nevysloveným hrozbám. Vtom stál Entreri vedle něj! Regisovi klouby na zábradlí zbělely strachem, bál se, že nějak jeho plán prohlédl.

"Tamhle je pobřeží," utrousil muž.

Regis sledoval jeho zrak k horizontu, k tenké linii pobřeží.

"Opět na dohled," pokračoval muž. "Není příliš vzdálené." Pohlédl dolů na půlčíka a obšťastnil vězně jedním ze

svých potměšilých úsměvů.
Regis zavrtěl hlavou. "Je daleko."
"Možná," odpověděl zabiják, "mohl bys to však dokázal, i když tvá rasa právě nevyniká plaveckými schopnostmi. Uvažoval jsi o tom?"
"Neumím plavat," dostal suchou odpověď.
"Škoda," smál se. "Ale jestli se rozhodneš, že zkusíš dosáhnout země, dej mi vědět předem."
Regis zmateně ustoupil.
"Dovolím ti, aby ses o to pokusil," ujistil ho. "Bude to legrace!"
Půlčík teď hořel zlostí. Věděl, že si z něho utahuje, ale nedopátral se, co tím sleduje.
"V těchto vodách mají zvláštní ryby," řekl Entreri s pohledem do vln. "Chytré ryby. Sledují plavidla a čekají, až někdo spadne přes palubu." Zvídavě mrkl po Regisovi, aby se pokochal výsledkem poučné přednášky.
"Pozná se podle trojúhelníkové ploutve," pokračoval, když viděl, že půlčík mu pozorně naslouchá. "Řeže vodu jako příď lodě. Jestli se budeš dost dlouho dívat, určitě jednu objevíš."
"Proč bych měl chtít?"
"Nazývají se žraloci," ignoroval jeho otázku. Vyňal beze spěchu dýku, přitlačil hrot na svůj prst, až vytryskla kapička krve.
"Nádherné ryby - s řadami zubů ostrých jako dýky a tlamou, která dospělého muže pře-kousne v půli jako nic." Podíval se Regisovi do očí. "Půlčíka asi polkne najednou."
"Neplavu!" zabručel Regis, nepříliš povzbuzený Entreriho děsivou, ale nepopiratelně účinnou metodou.
"Škoda," uchechtl se. "Ale jestli změníš názor, dej mi vědět." Odcházel a jeho černý plášť vlál za ním.
"Bastarde!" ulevil si Regis potichu. Přistoupil zpátky k zábradlí, ale při pohledu na hlubokou vodu pod sebou se na patě otočil a vyhledal bezpečí uprostřed paluby.
Obličej mu pobledl, připadalo mu, že obrovitý oceán se nad ním uzavírá a to věčné kolébání lodě…
"Vypadáte, že ste zralej pro zábradlí, maličkej," zaslechl veselý hlas. U Regise stál malý plavčík na prohnutých nohou, v roztažené hubě pár zubů a ve vráskách přimhouřených očí bylo sotva vidět jejich barvu. "Eště ste si na kolíbání nezvykl?"
Regis si před nával nevolnosti připomněl své poslání. "To není tím."
Plavčík nepostřehl skrytý význam jeho slov, a s úsměvem ve strništi ušmouraného obličeje se obrátil k odchodu.
"Ale děkuji za vaši starost," řekl důrazně. "A za vaši odvahu, že nás berete do Calimportu."
Námořník se nechápavě zarazil. "Rádo se stalo, ale dyť my jdem tak jak tak na jih." Co to ten malej myslel tou odvahou?
"Ano, s ohledem na to nebezpečí - ačkoliv doufám, že není tak zlé!" dodal Regis chvatně, aby vzbudil dojem, že je nechce zbytečně zveličovat. "Ale to není důležité, v Calimportu vás vyléčí." A mumlavě dodal tak, aby ho slyšel i námořník, "jestli tam dojedeme živí."
"Poslyšte, co tím míníte?" žádal muž odpověď a úsměv zhasl.
Regis kvikla zachytil se svalnaté paže jako v bolestech. Šklebil se, jako by s ní bojoval a ruče seškrábl proužek ztuhlého vosku i s puchýři. Z rukávu mu vyteklo pár kapek krve.
Plavčík mu rozčileně strhl rukáv až po loket a překvapeně hleděl na ránu. "Kde jste se popálil?"
"Nedotýkat se!" vydechl Regis v drsném šepotu. "Myslím, že tak se to přenáší."
Plavčík rychle odtáhl ruku a všiml si dalších jizev. "Neviděl sem žádnej oheň! Tak kde ste k tomu přišel?"
Regis bezmocně pokrčil rameny. "Udělají se samy od sebe. Zevnitř." Teď byla řada na muži, aby zbledl. "Ale do Calimportu vydržím" prohlásil úzkostně. "Než vás to sežere, trvá to několik měsíců A tohle se mi objevilo nedávno." Regis si prohlížel své jizvy a potom napřáhl ruku. "Vidíte?"
Když zvedl hlavu, plavčík byl pryč. Uháněl ke kapitánově kajutě.
"Tak si to vychutnej, Artemisi Entreri!"

3
Chlouba Zaječí

"To jsou ty farmy, co o nich Malchor mluvil," soudil Wulfgar, jak objeli ostruhu stromů na okraji rozsáhlých lesů. V dálce na jihu sedělo na jejich hranici několik tuctů domů, obklopených ze tří stran šikmými pásy zvlněných polí.
Wulfgar pobídl koně, ale Drizzt ho pojednou zastavil.
"Tohle jsou venkovští farmáři. Jsou podezřívaví, plní předsudků a všelijakých pověr. Temný elf je vyleká. Pojeďme tam až po setmění."
"Možná najdeme stezku i bez nich," navrhl mladí, nechtěje ztrácet zbytek ještě dalšího dne.
"Dřív v lese zabloudíme," řekl Drizzt a sesedl. "Odpočni si, příteli, dnes v noci si užijeme dobrodružství až dost."
"Noc je její čas," připomněl mu Malchorovo varování.
Drizzt se srdečně zasmál. "Určitě ne ta dnešní!"
Drovovy oči zajiskřily a Wulfgar poslušně sklouzl ze sedla. Jeho učitel se již připravoval na nadcházející bitvu, vypracované svaly se napjaly vzrušením. Ale i když mu i jeho zkušenostem důvěřoval, páteří mu projel záchvěv, když pomyslel na nemrtvou příšeru, které budou čelit.
V noci!

o o o

Podřimovali a odpočívali, těšili se ze zpěvu ptáků her čilých veverek schraňujících zásoby na zimu i z důstojné nádhery staletého lesa. Když však na krajinu kvapně padalo houstnoucí šero, Zelený les obklopila velice rozdílná aura. Tma se pod těžkými větvemi usazovala nějak moc pohodlně a stromy pojednou ustrnuly v tísnivém tichu číhajícího nebezpečí.

Drizzt Wulfgara vzbudil, a aniž by se zdržoval večeří, zamířil k vesnici. Za pár minut je koně donesli k nejbližšímu stavení. Noc byla naštěstí bezměsíčná, temná, takže při zběžném pohledu nešlo rozeznat drovův temný původ.

"Ohlašte, co si přejete, nebo zmizte!" štěkl výhružný hlas z nízkých střech, než mohli dojít ke dveřím a zaklepat.

Drizzt to očekával. "Přišli jsme si vyřídit spor," řekl bez váhání.

"Lidi jako vy? Jakého protivníka byste mohli hledat v Zaječí?"

"Ve vašem městečku?" ustoupil Drizzt. "Ne, náš boj se týká našeho společného nepřítele."

Ozval se šustot a pak se dva muži s nataženými luky vynořili za zdí farmy.

Oba dobře věděli, že na ně ze střech míří skryté oči a bezpochyby další luky - na to, že to byli prostí farmáři, měli dobře zorganizovanou obranu.

"Společnýho nepřítele?" ozval se jeden z mužů s lukem, který na ně zvolal varování. "Nikdy sme vás tady neviděli, elfe, ani vašeho obřího přítele!"

Wulfgar si z ramene snesl Aegisův tesák a na střeše to vyvolalo nejisté přešlapování. "Nikdy dřív jsme ve vašem městě nebyli," pronesl ostře. Nepotěšilo ho, že byl nazván obrem.

Drizzt rychle zasáhl. "Nedaleko odtud někdo zabil našeho přítele, dole na temné lesní stezce. Bylo nám řečeno, že vy nás tam můžete zavést."

Dveře farmy se pojednou rozletěly a z nich vykoukla hlava vrásčité stařeny.

"Hej, vy tam, co chcete našemu lesnímu duchovi udělat?" vřískala vztekle. "Neublíží nikomu, kdo ji nechá v klidu!"

Přátele její reakce nadobro zmátla, a i muži se dali slyšet.

"Jo, nechte Agátu na pokoji."

"Děte pryč!" ozvalo se ze střechy.

Wulfgar se obával, že tito vesničané jsou pod vlivem ďábelského kouzla, sevřel kladivo a připravil se. Jen Drizzt v jejich hlasech tušil něco jiného.

"Bylo mi řečeno, že ten duch, tahle Agáta, je zlomocná a smrtonosná," řekl jim klidně. "Slyšel jsem špatně? Když ji brání dobří lidé?"

"Zlomocná? Smrtonosná?" ječela pobouřeně drobná, sehnutá babka, přišourala se k Wulfgarovi a mávala mu vyschlou pěstičkou kdesi kolem pupku. "Pcha! Nebuďte směšní!"

Barbar před ní moudře ustoupil.

"Agáta brání jenom svůj dům," dodal muž s lukem. "A běda těm, který ju votravujou!"

"Jo! Běda!" vykřikla vztekle stařenka, šourala se stále blíž a kloubnatým prstem strčila do Wulfgarovy široké hrudi.

Wulfgar jich měl tak právě dost. "Zpátky!" zařval na ni mocně. Aegisovým tesákem plácl do dlaně a svaly na ramenou mu vystoupily jako lana. Babka polekaně vyjekla, zmizela v domě a zapráskla dveře.

"Škoda," poznamenal tiše Drizzt. Plně chápal, co Wulfgar uvedl do pohybu. Skokem se vrhl na zem, překulil se stranou a v zemi, kde stál, drnčel šíp.

Wulfgar se také hnul, očekávaje stejný útok, ale místo střely viděl, jak na něho ze střechy skáče temná postava. Mocný barbar muže chytil uprostřed letu a jednou rukou ho držel ve vzduchu s holínkami nejméně tři stopy nad zemí.

V tomtéž okamžiku Drizzt vyskočil před oběma muži s luky a každému na krk mířil jeden scimitar. Ani neměli čas vypustit šípy a teď ke své hrůze rozeznali, kdo je Drizzt. I kdyby byl bledý jako jeho pozemští bratranci, žár v jeho očích by je byl zbavivší odvahy.

Vteřiny míjely a jediným pohybem byl třas chycených farmářů.

"Je to nešťastné nedorozumění," řekl Drizzt mužům. Ustoupil a vsunul scimitary do pochev. "Pusť ho dolů, Wulfgare. Jemně!" dodal rychle.

Wulfgar farmáře spustil na zem, ale postrašenému muži poklesla kolena a spadl, zíraje vzhůru na mohutného barbara vytřeštěnýma očima. Wulfgar se na něho hrozivě mračil - jen aby ho v tom stavu podržel, než se situace trochu vyjasní.

Dveře farmy se otevřely a stařenka zkroušeně vykoukla. "Přeci byste chudáčka Agátku nezabili, že ne?" řekla prosebně.

"Vona nikomu neublíží, pokad jí neleze rovnou do baráku," přidal se muž od rohu a hlas mu na každé slabice přeskočil.

Drizzt hleděl na Wulfgar. "Ne," slíbil barbar. "My Agátu navštívíme, urovnáme náš spor a ujišťuji vás, že jí neublížíme."

"Ukažte nám cestu," požádal Drizzt.

Muži se dívali jeden na druhého, moc se jim nechtělo.

"Teď!" zahřímal Wulfgar na chlapíka na zemi.

"K březovýmu houští!" chroptěl. "Tam stezka začíná. Kroutí se a všelijak se točí, ale není zarostlá!"

"Sbohem, Zaječí," řekl Drizzt přívětivě a uklonil se. "Kdybychom měli víc času, zůstali bychom s vámi a rozptýlili vaše obavy. Máme však moc práce a dlouhou cestu před sebou." Vyhoupli se do sedel a obrátili koně.

"Počkejte!" zavolala za nimi stařena. Přitáhli tedy otěže, až se koně vzepjali a přes rameno se ohlédli. "Řekněte mně aspoň vy, udatní či hloupí válečníci, kdo vlastně ste!"

"Wulfgar, syn Beornegara!" křikl mladík. Snažil se, aby si zachoval vážnost, ačkoliv se mu hruď dmula pýchou. "A Drizzt DoUrden!"

"Ty jména znám!" ozval se někdo z farmářů.

"A budete o nich slyšet znovu!" sliboval mladík, pobídl koně a dojel svého přítele.

Drizzt si nemyslel, že bylo moudré prozradit jejich jména a tím zároveň místo, kde se nacházeli, když byli vtaženi do aféry s mužem Entreriho kalibru. Wulfgarův obličej zářil hrdým úsměvem, nechal si tedy starosti pro sebe, aby nezkalil přítelovu radost.

o o o

Světa Zaječí se za nimi zanedlouho změnila v tečky a Wulfgar se zase ovládal. "Nezdáli se mi zlí, a přece toho ducha ochraňují, a dokonce tu věc pojmenovali! Možná jsme se k nim nezachovali spravedlivě."

"Ale ne," odvětil Drizzt. "Zaječí je přesně tím, čím je: malou venkovskou vesničkou dobrých a čestných lidí."

"A co Agáta!"

"Na tomhle území je roztroušeno na sta podobných sídlišť. Mnohá ani nemají názvy, nikdo o nich neví - snad mimo majitele panství. Ale věřil bych, že všude, i ve Hlubině, slyšeli o Zaječí. O duchovi ze Zeleného lesa."

"Ach tak, Agáta je proslavila," pochopil mladík.

"Nejen ze je proslavila, ale bezpochyby jim poskytla určitou ochranu."

"Nu ano. Který bandita by se odvážil Zaječí přepadnout, když se kolem potuluje strašidlo!" smál se Wulfgar. "Ale stejně je to prapodivný svazek."

"To se nás netýká. Tady je ta houština," řekl drov, zastavil koně a ukázal k pokrouceným břízám, za nimiž se zvedal tajemný a tmavý Zelený les.

Wulfgarův kůň tiskl uši na krk. "Jsme blízko." Barbar sklouzl ze sedla a neklidná zvířata pečlivě uvázali. Vydali se do houští, drov tichý jako kočka, jen rozložitý Wulfgar se hustě rostoucími stromy prodíral s hlučným praskotem.

"Chceš tu věc zabít?" otázal se Drizzta.

"Pouze v případě nejvyšší nutnosti. Jsme tu hlavně kvůli té masce, a lidem v Zaječí jsme dali své slovo."

"Nevěřím, že nám Agáta ochotně předá své poklady," podotkl Wulfgar. Prodral se poslední řadou bílých kmenů a zastavil se vedle drova u tmavé stěny mohutných dubových velikánů.

"Teď buď potichu," šeptl Drizzt. Vytáhl Záblesk a jeho chladné modré světlo je vedlo do temnot.

Stromy se kolem nich jako by svíraly, tiché mlčení lesa jen zvyšovalo jejich obavy z každého šustotu jejich kroků. Dokonce i Drizzt, který strávil půl života v nejhlubších jeskyních, cítil na ramenou tíži toho černého koutu Zeleného lesa. Přebývalo tu zlo, a jestli on či Wulfgar měli o legendě o banše nějaké pochyby, teď se nadobro rozptýlily. Drizzt z váčku u pasu vyňal tenkou svíčku, zlomil ji na poloviny a podal kousek Wulfgarovi.

"Zacpi si uši," řekl bezdechým šepotem, připomínaje mu Malchorovo varování. "Slyšet její jekot znamená smrt."

I ve tmě byla stezka schůdná, ač aura čehosi ďábelského na ně dopadla každým okamžikem tísnivěji. Po pár stech kroků přišli na dohled ohně. Instinktivně se bojovně přihrbili, aby oblast prozkoumali.

Před nimi ležela kopule větví, jeskyně z kmenů - Agátino doupě. Jediným vchodem byla malá díra, sotva dost velká, aby se jí muž protáhl. Představa, že do osvětlené oblasti polezou po kolenou, je příliš nelákala. Wulfgar zvedl Aegisův tesák, naznačil, že vchod zvětší, a chrabře vykročil.

Drizzt se nejistě plížil za ním, barbarův nápad se mu nezdál příliš praktický. Měl pocit, že tvor, co tak dlouho úspěšně přežil, bude mít proti přímému útoku nějakou ochranu. Nic lepšího nevymyslel a tak o krok ustoupil, když mladík zvedl válečné kladivo nad hlavu.

Wulfgar se široce rozkročil, vyrovnaně se nadechla pak ze všech sil udeřil. Kopule se pod úderem otřásla, dřevo praskalo, třísky létaly kolem, jenže zároveň došlo na drovovy obavy. Jak se dřevěná skořepina rozštípla, kladivo se vnořilo do ukryté spleti sítí, a než mohl úder zadržet, Aegisův tesák i jeho paže se do nich nešťastně zamotaly.

Drizzt postřehl, že přes zář ohně se mihl stín,a vědom si přítelovy zranitelnosti, neváhal ani vteřinu. Mezi Wulfgarovýma nohama se vrhl do doupěte, a jak lezl, divoce před sebou šermoval oběma scimitary. Záblesk na zlomek vteřiny něco škrábnul, něco ne zcela hmotného a Drizzt věděl, že toho tvora z nezemského světa zasáhl. Prudký přechod ze tmy do ozářeného doupěte ho oslepil a chvilku neviděl vůbec nic, jen koutkem oka rozeznal cosi, co prchalo do stínů na druhé straně. Kutálel se ke stěně, zády se o ni opřel, vytáhl se na nohy a hbitě Zábleskem přesekal Wulfgarova pouta.

Potom přišel ten jekot.

Řezal chabou ochranou svíčky s intenzitou, jež jim otřásala kostmi, sál Drizztovu i Wulfgarovu sílu, srazil je do temna závratě. Drizzt těžce dopadl na stěnu a Wulfgar, jemuž se podařilo vyprostit ruce ze zrádné síťoviny, kolísal nazad do tmavé noci, až spadl na záda.

Drizzt uvnitř doupěte dobře věděl, že je v hluboké tísni. Zápasil s omamným vírem a bodavou bolestí v hlavě a snažil se své rozmazané vnímání zaostřit pohledem na oheň.

Před očima mu však tančily dva tucty ohňů, nemohl se jich zbavit. Cítil, že následky jeku překonal, a za moment mu došlo, co se zde vlastně děje.

Agáta byla kouzelným tvorem a svůj domov chránila magickými prostředky - matoucí iluzí zrcadlících podob.

Vtom Drizzta snad z dvaceti stran konfrontovala strašlivá tvář dávno mrtvé elfí panny - seschlá pokožka obepínala propadlý obličej, prázdné oči zbavené barvy nenesly jedinou jiskru života.

Ale ty oči viděly, jasně se vyznaly v tom klamném bludišti, a Agáta přesně určila, kde je. Opovržlivě se na svou oběť ušklíbla a mávala rukama v kruhových obloucích.

Drizzt si uvědomil, že banša začíná s vrháním kouzla, a zajat v síti jejich iluzí, využil poslední šance. Obrátil se na vrozené schopnosti své rasy a se zoufalou nadějí, že správně uhodl, který oheň je pravý, zakryl plameny koulí temnoty.

Vnitřek jeskyně zčernal jako smola a Drizzt sebou hodil na podlahu.

Modrý zášleh blesku projel tmou, prohřměl přímo nad jeho ležícím tělem a stěnou ven. Vzduch syčel a prskal, bílé kadeře se mu naježily kolem hlavy jako struny.

Agátin divý blesk vybuchl do černého lesa a Wulfgara probral z ohromení. "Drizzte," vydechl sípavě, přinutiv nohy, aby ho zvedly. Jeho přítel byl už nejspíš mrtvý a za vchodem zela tma příliš černá pro lidské oči. Bez pomyšlení na vlastní bezpečnost se neohroženě rozběhl zpátky k doupěti.

Drizzt se plížil kolem černého obvodu, nechávaje se vést teplem ohně, každý krok si zajišťoval scimitarem, ale seky nezasáhly nic než vzduch a sem tam nějakou kládu.

Náhle jeho temnota zmizela, zanechávajíc ho zcela nekrytého uprostřed stěny nalevo od vchodu. Číhavá podoba Agáty ho zase obklopovala ze všech stran, a znovu začínala s kouzlením. Rozhlédl se po cestě k úniku a vtom si všiml, že se nezaměřuje na něho.

Přes pokoj v zrcadle, jež muselo být skutečné, zachytil odraz jiného výjevu: Wulfgar, jenž se bezbranně protahoval nízkým vchodem.

Teď si nemohl dovolit omyl. Už se trochu vyznal v rozmístění matoucího bludiště a přibližně odhadl banšinu pozici. Spustil se na koleno, nabral plnou hrst hlíny a širokým rozmachem ji hodil přes místnost. Všechny představy jednaly stejně, ale Drizztovi pomohly přesně určit, kde je jeho sokyně. Pravá Agáta, ať už se nacházela kdekoli, vyplivovala kusy hlíny. Drizztovi se povedlo její kouzelní překazit.

Wulfgar vyskočil a okamžitě třískl kladivem do stěny vpravo od vchodu a v opačném rozmachu zvedl kladivo na klamnou představu na druhé straně přímo za ohněm. Aegisův tesák opět vletěl jen do zdi a vyzářil v ní otevřenou díru do lesa.

Drizzt vrhl díku na další iluzi s nulovým výsledkem, ale zachytil záblesk v místě, kde viděl Wulfgarův odraz. Sotva se magický Aegisův tesák vrátil mladíkovi do ruky, rozběhl se do zadní části. "Sleduj mne!" křikl, doufaje, že ho Wulfgar slyší i přes voskové zátky v uších.

Wulfgar pochopil. Zařval: "Tempus," aby drova varoval před vrhem, a hodil.

Drizzt se skulil, kladivo mu hvízdlo nad zády a zrcadlo explodovalo. Polovina bludiště zmizela a Agáta syčela zlobou, ale drov ani nezpomalil. Skočil přes zlomený podstavec s trčícími úlomky skla.

Přímo do Agátiny pokladnice.

Její zuřivý křik se zvedl do smrtonosného jeku a vraždící vlny opět mučivě napadly oba bojovníky, jenže tentokrát náraz očekávali a jeho účinky zvládli snadněji. Drizzt přidřepl k hromadě a spěšně plnil vak zlatem a drahocennostmi.

Wulfgar nadobro propadl ničivému šílenství. Zanedlouho se na zemi vršily hromady třísek a jeho paže křížily potůčky krve ze škrábanců. Necítil žádnou bolest, pouze rozběsněný žár vzteku.

Vak byl skoro plný a Drizzt se chystal k odchodu, když jeden předmět upoutal jeho oko. nejdřív cítil takřka úlevu, že tu věc nenašel, a jeho srdce si přálo, aby tam nebyla, aby neexistovala. Jenže teď tady ležela - nenápadná maska všedních rysů a s jedinou šňůrkou, jíž se upevnila k nositelovu obličeji. I když vypadala tak prostě, věděl, že je to ta, o níž Malchor mluvil, a jestli ho napadlo, že by ji mohl ignorovat, rychle to potlačil.

Regis ho potřeboval, a aby se k němu bez nesnází dostal, musel ji mít. S lítostivým povzdechem ji zvedl z hromady pokladů a cítil její chvějivou moc. Bez rozmýšlení ji přihodil do vaku.

Když proskočil rámem zpět do jeskyně, přivítal ho obraz barbarova řádění, ale i Agáta, která se nechtěla vzdát ani té nepatrné části svého pokladu. Záblesk výhružně zářil, když odrážel její bouřlivé útoky, tak aby jí neublížil.

Wulfgar se probral ze svého zuřivého transu, neboť si uvědomil, že v téhle situaci potřebuje chladnou hlavu. Se zvednutým kladivem se pozorně rozhlížel kolem, ale stále nebyl schopen roztřídil rozmístění iluzorních představ. Zmatek z tuctu klamných odrazů i obava, že nakonec uhodí Drizzta, ho zadržely.

Drizzt lehce tančil kolem šílícího ducha a zatlačoval ho do pokladnice. Byl by ho mohl mnohokrát seknout, dal však své slovo vesnickým farmářům.

A potom měl banšu v pozici. Postrkoval ji výpady Záblesku, postoupil o dva kroky. Agáta s prskáním a klením uhýbala, zakopla o ulomený podstavec zrcadla a pozpátku žuchla mezi své poklady. Drizzt se stočil k výdechu.

Wulfgar viděl, jak představy a odrazy zmizely zároveň s Agátou. Sledoval zvuky jejího bručení a konečně se mu objasnil i půdorys jeskyně. Zvedl Aegisův tesák ke smrtícímu vrhu.

"Nech ji být!" křikl na něj Drizzt, jak ho míjel, a plochým Zábleskem mu uštědřil pořádný lípanec přes záda, aby mu připomněl jejich slib.

Wulfgar se po něm obrátil, ale mrštný drov už byl venku v temné noci. Podíval se k Agátě a ta pomalu vstávala, pěsti zaťaté, zuby vyceněné v bezmocném vzteku.

"Odpusťte, že jsme vás vyrušili," loučil se zdvořile s úklonou a potom se obrátil do bezpečí lesa. Pádil, aby dohnal modrou zář Záblesku.

A tak ho dostihl banšin třetí jek. Drizzt už byl za jeho bolestivým dosahem, ale Wulfgar jej chytil, až zakolísal a ztratil rovnováhu. S pokojený úsměv se mu vytratil ze rtů a oslepeně tápal vpřed.

Drizzt se otočil, aby ho chytl, ale obrovitý mladík se vylil přes něj a škobrtal dál. Obličejem přímo do stromu.

Než mu drov mohl pomoct, vztyčil se a utíkal - příliš vyděšený a zahanbený, než aby zasténal.

Za nimi se ozval Agátin nářek.

o o o

Když noční vánek přinesl do Zaječí první Agátin jek, vesničané věděli, že Drizzt a Wulfgar našli její doupě. Všichni i s dětmi vyšli ven a pozorně napínali uši. A potom se nocí přivalily další dva jeky. A teď nechápavě naslouchali jejímu

neustávajícímu lítostnému vytí.

"Tož tak ti cizinci dopadli," uchechtl se jeden farmář.

"Né, mejlíš se," řekla stará žena, která v tom kvílení rozpoznala určitou změnu. "Voplakává prohru! Voni ju porazili. To jí udělali a dostali se pryč!"

Potichu seděli, studovali Agátin křik a zjistili, že stařena má pravdu. Nevěřícně se po sobě ohlíželi.

"Jak že se menovali?"

"Wulfgar," řekl kdosi. "A Drizzt DoUrden. Už sem vo nich slyšel."

4
Město nevídané krásy

Ještě před svítáním byli zpět na hlavní silnici - hřměli k západu, k pobřeží a městu Hlubině. S návštěvou u Malchora a záležitostí s Agátou úspěšně ukončenou, mohli se plně soustředit na cestu a na nebezpečí, jež hrozilo jejich příteli, kdyby se jim nepodařilo ho zachránit. Jejich koně s pomocí Malchorových okouzlených podkov uháněli ohromnou rychlostí, až se ubíhající krajina jevila jako rozmazaná nezřetelná šmouha.

Nepolevili v jízdě, když je dostihlo svírání, nezastavili ani, aby se najedli, jak slunce dosáh-lo zenitu.

"Až se nalodíme a vyrazíme na jih, budeme mít na odpočinek času víc než dost," utrousil Drizzt.

Barbar odhodlaný Regise zachránit nepotřeboval žádné pobízení.

Zahalily je noční mlhy a hřmění kopyt neustávalo. A pak jim záda ohřálo ranní slunce, vzduch plnil slaný vánek a na západním obzoru se vynořily vysoké věže Hlubiny, Města Krás.

Na vrcholu vysokého útesu tvořícího přírodní hranici tohoto proslulého sídliště oba jezdci zastavili a těšili se z překrásného rozhledu. Jestliže brzo na jaře Wulfgara ohromil Luskan, ležící šest set mil severněji, nyní byl prostě unešen, neboť Hlubina, klenot Severu, největší přístav Říší, byla nejméně desetkrát větší. I se svými vysokými hradbami se donekonečna líně rozkládala kolem pobřeží, štíhlé jehlany věží a věžiček mizely v mořském oparu, kam až oči dosáhly.

"Kolik má obyvatel?" vydechl Wulfgar.

"Poskytla by útočiště asi tak stovce tvých kmenů," řekl drov. Pozoroval barbarovu tíseň a plnilo ho to starostmi. Mladík neměl s městským životem žádné zkušenosti, a to jedenkrát, kdy se ocitl v Luskanu, skončilo takřka zkázou. A teď tu byla Hlubina s desetinásobkem lidí, desetinásobkem intrik a trablů.

Wulfgar se poněkud uklidnil a Drizztovi nezbývalo než mladému válečníkovi důvěřovat, že si zachová chladnou hlavu. Měl dost co dělat sám se sebou, musel urovnat svůj vnitřní chaos. S nechutí z váčku u pasu vyjmul magickou masku a zamlkle si ji prohlížel.

Wulfgar chápal odhodlání, vedoucí drovovy váhavé pohyby a hleděl na něho s hlubokým soucitem. Nevěděl, jestli by v sobě sebral tolik odvahy - i když by na tom závisel půlčíkův život.

Drizzt tu obyčejnou masku obracel v rukou, uvažoval, kam až sahají její kouzelné vlastnosti. Cítil, že nebyla ledajakým předmětem - pod jeho jemnými doteky se chvěla mocí. Zbaví ho prostě jeho podoby? Nebo mu kromě vzhledu ukradne i jeho vlastní osobnost? Ve své domovině mnohokrát slyšel, že se tyto kouzelné pomůcky nedají odstranit, jak je nositel jednou použije.

"Možná tě přijmou takového, jaký jsi," podotkl mladík nadějně.

Drizzt se pousmála povzdechl. Byl rozhodnutý. "Ne, vojáci by temného elfa do Hlubiny nevpustili a žádný kapitán by ho nevzal na palubu." Bez dalších průtahů si masku upevnil na obličej.

Nic se nedělo a Drizzt si začínal myslet, že všechny jeho obavy byly na nic, že maska byla podvrh. "Nic," uchechtl se úzkostně po několika vteřinách v tónu jeho hlasu zazněla nesmělá úleva. "Ono to asi…" zarazil se v půli věty, když viděl Wulfgarův vyjevený výraz.

Mladík se hrabal ve svém vaku a vytáhl vyleštěný cínový šálek. "Pohleď," vybídl přítele a podal mu náhradní zrcátko.

Drizzt jej uchopil rozechvělou rukou - rukou, která se roztřásla, neboť už nebyla černá - a zvedl jej k obličeji. Odraz v šálku byl nejasný, pro drovův noční zrak v ranním svitu ještě nejasnější, ale podoba, již viděl, byla nezaměnitelná. Rysi se mu nezměnily, ty zůstaly stejné, černá pleť však nabyla zlatavý nádech kůže pozemských elfů. A vlající hříva čistě bílých vlasů byla zářivě blond a lesklá, jako by zachytla sluneční paprsky a přivlastnila si je.

Jenom oči byly takové jako dřív, jako hluboká, levandulově třpytná jezírka. Žádné kouzlo nemohlo ztlumit jejich ducha a trochu se mu ulevilo, že alespoň jeho vnitřní osobnost neposkvrnily žádné změny.

Nevěděl si rady, jak na tu křiklavou proměnu reagovat, a v trapných rozpacích čekal na Wulfgarův posudek. Ten se tvářil jaksi kysele. "Podle mých měřítek vypadáš jako každý jiný hezký elfí válečník," odvětil na Drizztův tázavý pohled. "A určitě se pár děvčat zardí a odvrátí zrak, až půjdeš kolem."

Drizzt sklíčeně hleděl k zemi, snažil se skrýt, že slova ho moc neuklidnila.

"Ale mně se to nelíbí," vážně pokračoval mladí. "Vůbec ne." Drizzt se na něho zaraženě, téměř pokořeně podíval.

"A výraz tvého obličeje, úzkost tvého ducha se mi líbí ještě míň," dodal Wulfgar, zřejmě hluboce znepokojený. "Jsem válečníkem, který beze strachu čelil obrům a drakům. Ale při myšlence, že bych se měl postavit Drizztu DoUrdenovi, bych zesinal. Nezapomeň, kdo jsi, udatný hraničáři. Černý nebo bílý, jsi to stále ty!"

Drobný úsměv si našel cestu do Drizztových tváří. "Děkuji ti, příteli. Věř mi, ze všeho, čemu jsem kdy čelil, tohle je nejtrýznivější."

"Dávám ti přednost bez té věci," končil Wulfgar.

"Já také," ozval se za nimi cizí hlas. Obrátili hlavy ke středně starému, urostlému a svalnatému muži, který k nim kráčel.

Měl na sobě jednoduchý oděv, tváře mu lemovaly krátce přistřižené vousy tak černé jako vlasy, které na spáncích prokvétaly stříbrem.

"Zdravím vás, Wulfgare a Drizzte DoUrdene," pozdravil s půvabnou poklonou. "Jsem Khelben, Malchorův společník. Nejctěnější Harpell mě požádal, abych očekával váš příjezd."

"Čaroděj?" uklouzlo Wulfgarovi, který nemínil myšlenku pronést nahlas.

Khelben pokrčil rameny. "Jsem lesník," odvětil, "s láskou k malování, ač musím přiznat, že se mi to moc nedaří."

Drizzt si ho prohlížel, nevěřil žádnému z jeho prohlášení. Ten muž v sobě měl důstojnost, vybroušené vystupování a sebedůvěru přináležící důležité osobnosti. Byl přinejmenším na roveň Malchorovi. A jestli skutečně rád maloval, určitě to umění zvládl stejně dobře jako jiní malíři Severu. "Budete v Hlubině naším průvodcem?"

"Průvodcem k průvodci," odpověděl Khelben. "Vím o vaší výpravě a co potřebujete. Zajistit plavbu na lodi v tak pokročilém údobí není snadné, pokud nevíte, na koho se obrátit. Pojďte, zajdeme k jižní bráně, kde zastihneme někoho, kdo ví, jak to zařídit." Nasedl na koně a lehkým klusem je vedl k jihu.

Minuli asi sto stop vysoký kolmý útes, který chránil východní hranici města, a tam, kde se svažoval k údolí, narazili na hradby. Zde Khelben odbočil, i když jižní brána byla na dohled, a kývl k travnatému kopečku s osamělou vrbou.

Dojeli na vršek a za stromem se objevil drobný muž. Oči mu nervózně těkaly po okolí. Podle oblečení to nebyl žádný chudák a jeho nejistota potvrdila Drizztovo podezření, že Khelben je někdo víc, než jak se představil.

"Ach, Orlpare, jak milé, že jste přišel," řekl Khelben povrchně a Drizzt s Wulfgarem si vyměnili vědoucí úsměvy. Ten muž neměl na výběr.

"Zdravím vás," pokývl k nim muž spěšně, aby se záležitosti zbavil co nejkvapněji. "Plavba je zajištěná. Máte peníze?"

"Kdy loď odplouvá?" zeptal se Khelben.

"Za týden. Pobřežní Tanečník vypluje za týden."

Khelbenovi neunikly starostlivé výrazy obou přítel. "To je moc pozdě. Každý námořník v přístavu vám dluží nějakou službu. Mí přátelé nemohou čekat tak dlouho."

"Zajištění přepravy je obtížné!" odporoval muž a zvedl hlas, ale pak, jako kdyby si uvědo-mil, s kým mluví, se scvrkl a sklonil zrak.

"Příliš dlouho," opakoval Khelben klidně.

Orlpar si přejel dlaní přes čelo, hledaje nějaké řešení. "Deudermont," řekl, pohlédnuv nadějně na Khelbena. "Kapitán Derdermont odplouvá s Mořským skřítkem právě dnes večer. Sotva najdete férovějšího muže, ale nevím, kam má na jihu namířeno. A cena bude vysoká."

"Ach," usmál se Khelben, "žádný strach, milý příteli. Mám pro vás výhodnou výměnu."

Orlpar k němu podezřívavě vzhlédl. "Řekl jste zlato."

"Lepší než zlato. Moji přátelé sem dorazili z Dlouhého Sedla za tři dny a jejich koně se ani nezapotili!"

"Koně?!" couvnul muž ohromeně.

"Ne! Ne koně," vysvětlil mu Khelben. "Jejich podkovy. Zázračné podkovy, které koně nesou rychleji než vítr!"

"Moje obchody jsou s námořníky!" protestoval mužík tak vehementně, nakolik si troufal. "Nač jsou mi podkovy?"

"Jen klid, Orlpare, jen klid," pravil Khelben tiše a významně mrkl. "Vzpomínáte na bratrovo rozčilení? Vím, že najdete nějaký způsob, jak na těch podkovách slušně vydělat."

Orlpar se hluboce nadechl, aby se zbavil zlosti. Khelben ho jaksi zahnal do rohu. "Ať jsou ti dva u Mořské Panny. Uvidím, co mohu udělat." S tím se otočil a běžel dolů k jižní ráně.

"Zvládl jste ho lehce," poznamenal Drizzt.

"Držím všechny trumfy. Jeho bratr ve městě vede velký dům. Někdy toho Orlpar využívá, ale je to také překážka, protože musí dbát, aby rodinu na veřejnosti nezahanbil.

Ale dost o tom," pokračoval. "Koně můžete nechat u mne. Tak na cestu k jižní bráně. Strážní vás doprovodí do Ulice Doků a odtud je to k Mořské Panně jen kousek."

"Vy s námi nejdete?" otázal se Wulfgar a sklouzl na zem.

"Čekají mne další záležitosti," vysvětlil Khelben. "Bude lepší, když půjdete sami. Je to bezpečné. Orlpar mě nepodvede a kapitána Deudermonta znám jako čestného námořníka. V Hlubině jsou davy cizinců, obzvláště ve čtvrti doků."

"Ale cizinci v Khelbenově společnosti by mohli vzbudit pozornost," podotkl Drizzt s ironií zmírněnou úsměvem.

Khelben se též usmál a neodpověděl.

Drizzt seskočil ze sedla. "Vrátíte koně do Dlouhého Sedla?"

"Ovšem."

"Díky, Khelbene," řekl Drizzt. "Velice jste nám pomohl." Chvilku se zamyslel s očima na koni. "Musíte vědět, že kouzlo, které Malchor na podkovy vložil, nepotrvá. Orlpar na dnešním jednání nic nevydělá."

"Cesty spravedlnosti," zasmál se Khelben. "Ten mizera šidí, kde může. Třeba si z této zkušenosti vezme poučení a bude jednat čestněji."

"Asi sotva," komentoval Drizzt a s úklonou se s Wulfgarem vydali k jižní bráně.

"Buďte klidní, ale mějte se na pozoru. Kolem doků se to hemží lotry, ale neustále tam hlídá policie. Nejeden cizinec stráví svou první noc v městském vězení!" Díval se za nimi, jak scházejí čile z kopce, a tak jako Malchor vzpomínal na dávné dny, kdy to byl on, co sledoval cesty k neznámým dobrodružstvím.

"Ten muž se ho bál," poznamenal Wulfgar, až byli z Khelbenova doslechu. "Obyčejný malíř?"

"Spíš čaroděj - a pěkně mocný. Malchorovi jsme zase zavázáni díky, jeho vliv nám opět usnadnil přepravu. Pamatuj na má slova, že to nebyl žádný obyčejný malíř, kdo zkrotil člověka Orlparova ražení."

Wulfgar se ohlédl, ale Khelbena s koňmi nikde neviděl. I přes omezené znalosti černého umění si uvědomil, že jen

magie mohla muže se třemi koňmi odstranit tak rychle. Usmál se a zavrtěl hlavou - svět mu skutečně předvedl pěknou řádku excentrických charakterů.

o o o

Řídili se pokyny stráží u brány a zanedlouho procházeli Ulicí Doků, jež se táhla po celé délce hlubičského přístavu podél jižního okraje města. Noc jim plnil slaný vzduch a pach rybiny, nebe se míhalo hejny racků a kolem se toulali námořníci a žoldnéři ze všech koutů Říší. Někteří pracovali, ale většina na souši prostě odpočívala před dlouhou cestou někam na širé moře.

V Ulici Doků všichni určitě našli dost zábavy v tavernách na každém rohu, jenže na rozdíl od Luskanu, kde městští představitelé ponechali přístavní čtvrť pozvolnému rozkladu a chátře, tahle ulice nebyla nebezpečným místem. Hlubina byla městem zákonů a členové slavné městské gardy Hlídky byli všude na dohled.

Bylo tu plno zdatných dobrodruhů, ostřílených válečníků, nesoucích své zbraně s navyklým klidem. A přece se po nich dívalo mnoho očí, skoro každá hlava se otočila a pozorovala je, jak se míjeli. Drizzt si ohmatal masku. Zprvu se obával, že nějak sklouzla a žasnoucím zvědavcům odkryla jeho původ. Spěšná prohlídka rozptýlila jeho strach, protože ruce stále ukazovaly nazlátlý lesk pozemského elfa.

A musel potlačit výbuch smíchu, když se otočil k Wulfgarovi pro ujištění, že mu maska sedí na obličeji správně, neboť teprve pak si uvědomil, že on nebyl tím středem všeobecného zájmu. Posledních pár let měl barbara stále kolem sebe, jeho mohutný vzrůst už ani nevnímal. Téměř sedm stop vysoký, s mocnými svaly, jež každým rokem ještě sílily, lehce kráčel ulicí s výrazem vážné sebedůvěry a na širokém rameni se volně pohupoval skvělý, diamanty zdobený Aegisův tesák. I mezi nejslavnějšími válečníky v Říších by nápadně vynikal.

"Pro tentokrát se zdá, že to nejsem já, kdo je terčem pohledů," řekl Drizzt neuváženě.

"Drove, sundej si masku, ať na mne přestanou čučet!" zavrčel a obličej mu zrudl návalem krve.

"Udělal bych to, ale co Regis?" mrkl po něm.

Hospoda u Mořské Panny se nijak nelišila od ostatních, které lemovaly tuto část Hlubiny. Závany vzduchu těžce prolnuté laciným pivem a vínem přinášely hlučící hlasy a veselý křik. Před dveřmi se požduchovala a házela nadávkami skupina mladistvých výtržníků.

Drizzt se starostlivě podíval na Wulfgara. To jedinkrát, kdy barbar navštívil podobnou krčmu v Luskanu, pomlátil tamější hosty a hospodu roztřískal na kusy. S jeho ideály hrdosti a cti do zkaženého prostředí přístavních hostinců prostě nepatřil.

Orlpar právě vycházel. Zkušeně se propletl rozkuráženou skupinou a koutkem úst jim zašeptal, že Deudermont je u baru. Míjel je, jakoby je neviděl, a dodal. "Vysoký. Modrý kabátec a světlé vousy."

Wulfgar se chystal odpovědět, ale Drizzt ho postrčil vpřed, chápal, že Orlpar dal přednost utajení, i když neměl zdání proč.

Když zamířili ke dveřím, skupina se rozestoupila s očima na barbarovi. "Bungo si ho podá," špitl jeden, jak vcházeli dovnitř.

"To bude stát za vidění," uchechtl se kdosi.

Drovovy ostré uši poznámky zachytily a opět pohlédl na svého přítele, jehož vysoká, rozložitá postava jako by sváděla ke rvačce.

Vnitřek hostince nebyl ničím novým. Vzduch čpěl kouřem exotických bylin a pachem pivních splašků. Pár opilých námořníků spalo na stolech nebo se opíralo o stěny, jiní se potáceli kolem, polévajíce nápoji střízlivější hosty, kteří je jednoduše srazili na podlahu. Wulfgar uvažoval, kolik z nich asi zmeškalo odjezd své lodi. Budou se tady opíjet, až jim dojdou peníze a vyhodí je na ulici, aby bez šesťáku a bez přístřeší čelili zimě?

"Podruhé se dívám do útrob města," zašeptal Drizztovi, "A pokaždé mi to připomene radost z otevřené krajiny."

"Obry a draky?" opáčil Drizzt lehce a vyhledal jim prázdný stůl blízko baru.

"Dám jim přednost před tímhle…"

Ani neusedli, a už se jich číšnice bez zájmu ptala, co budou chtít.

"Vodu," zavrčel Wulfgar.

"A víno," dodal Drizzt rychle a dal jí zlatou minci, aby rozptýlil její podezřívavé zamračení.

"To musí být kapitán Deudermont," řekl Wulfgar a odrazil pohotové výčitky, jež by se mu sesypaly na hlavu. Pokývl hlavou k vysokému muži, opřenému o pult.

Drizzt se zvedl. Chtěl vyřídit jejich záležitost a vypadnout ven co nejdřív. "Drž nám stůl," řekl na odchodu.

Kapitán v téhle paluši nebyl proto, že by chtěl. Byl to vysoký, přímý a vzdělaný muž, zvyklý večeřet s lordy a dámami. Ale jako všichni kapitáni, v den odjezdu z Hlubiny musel zůstat na souši a hlídat si cennou posádku, aby její členové neskončili v městské přeplněné šatlavě.

Drizzt se vmáčkl vedle kapitána, nevšímaje si tázavého pohledu výčepního. "Máme společného přítele," řekl tiše.

"Orlpara bych sotva počítal mezi přátele," odpověděl kapitán přívětivě. "Ale vidím, že nepřeháněl, když mi popisoval výšku a sílu vašeho mladého přítele."

o o o

Deudermont nebyl jediný, kdo si Wulfgara všiml. Jako každá hospoda v této části Hlubiny - a nakonec ve většině podobných podniků po celých Říších - Mořská Panna měla svého oblíbeného rváče - šampiona. Na druhém konci dlouhého výčepního pultu stál obtloustlý, obrovitý Bungo a od chvíle, co Wulfgar vešel do dveří, z něj nespouštěl oči. Bungovi se ten mladík nelíbil, vůbec se mu nelíbil. Půvabný krok a lehkost, s jakou nesl obrovské válečné kladivo

ještě víc než svalnaté paže, prozrazovaly daleko větší zkušenost, než odpovídalo jeho věku.

Bungovi fanoušci se kolem něj shlukli v dychtivém očekávání zápasu, zlomyslné křivé úsměvy a pivem páchnoucí poznámky pobízely jejich šampiona k akci. Obvykle sebejistý obr se musel přemáhat, aby ovládl pocit znepokojení. Během sedmileté vlády nad hospodskými rváči dostal mnoho ran, tucty kostí se nakřáplo a svaly potrhaly a teď, zíraje na Wulfgarovo obdivuhodné tělo, si docela čestně připouštěl, že pro něho by byl tvrdým oříškem i ve dnech zdravého mládí.

Ale pravidelní patroni Mořské Panny k němu vzhlíželi - toto byla jejich doména a on byl jejich šampionem. Platili mu jídlo a pití, nemohl je zklamat.

Vyprázdnil svůj džbánek jediným hltem a odstrčil se od pultu. S divým zabručením odhodil stranou každého, kdo mu stál v cestě a kymácel se k Wulfgarovi.

Věděl, že přijdou, ještě než se začali hýbat. Mladý barbar se s podobnou scénou seznámil už v Luskanu a plně předvídal, že pro svou velikou postavu se stane terčem debilního měření sil.

"Co tady děláš?" syčel Bungo tyčící se s rukama na bocích nad sedícím mužem. Ostatní lotři se rozestoupili kolem stolu a Wulfgar byl v jejich středu.

Instinkt ho nabádal, aby vstal a uslintaného rváče na místě srazil. Bungových osm přátel mu nenahnalo strach. Pokládal je za zbabělce, kteří potřebovali vůdce, aby zaútočili. Kdyby Bunga srazil jediným úderem - a věděl, že to dokáže - ostatní zaváhají, a to je přijde draho.

V napjatých situacích posledních měsíců se naučil ovládat svůj hněv a naučil se také tolerantnější definici cti. Pohodil rameny, neučinil jediný výhružný pohyb. "Sedím tu a popíjím," odvětil klidně. "A kdo jsi ty?"

"Menuju se Bungo," slintal rváč a pyšně vypnul prsa, jako kdyby to jméno musel každý znát.

Wulfgar si z tváře otřel spršku slin a opět musel odolávat bojovnému instinktu. Měli s Drizztem daleko důležitější poslání, připomínal si.

"Kdo ti dovolil přijít do mýho baru?" vrčel Bungo, doufaje, že mladíka zatlačil do obrany. Rozhlédl se po svých kumpánech, kteří se kolem Wulfgara stáhli, aby hrozbě dodali důraz.

Drizzt jistě pochopí, že toho chlapa musel nějak potrestat, uvažoval a sevřel pěsti. "Jedna šupa," mumlal si potichu a podíval se po tom ubožáckém spolku, který by se dobře vyjímal bezduše rozhozený po všech koutech taverny.

Nakonec si na pomoc proti rostoucímu vzteku přivolal Regisovi podobu, ale nemohl přehlédnout, že rukama svíral okraje stolu tak zuřivě, až mu klouby nedostatkem krve zbělely.

o o o

"A plavba?" otázal se Drizzt.

"Všechno je připravené," řekl kapitán. "Máte zajištěné kabiny, a vítám další ruce - a zbraně - zkušených bojovníků, jenže mám dojem, že zmeškáme loď." Otočil Drizztovo rameno k nesnázím, jež se chystaly u Wulfgarova stolu.

"Hospodský šampion a jeho kumpáni," vysvětlil, "ačkoliv bych sázel na vašeho přítele."

"Určitě by neprohrál, ale nemáme čas…"

Deudermont nenápadně ukázal k tmavému koutu a čtyřem mužům, kteří pozorovali napjatou scénu s klidným zájmem. "Hlídka," varoval tiše. "Bitka bude stát vašeho přítele noc ve vězení. A já musím vyplout."

Drizzt se ohlížel po nějakém řešení. Všechny oči se upíraly na ty grázly a na Wulfgara, dychtivě čekaly, až boj začne. Uvědomil si, že kdyby šel ke stolu, celou věc by jen podpořil.

o o o

Bungo vyšpulil břicho na pár palců od Wulfgarova obličeje, aby se pochlubil širokým koženým pásem s mnoha zářezy. "Jeden za každého chlapa, co jsem porazil," nadýmal se. "Aspoň sem tu noc v šatlavě měl co dělat." Položil prst na velký výřez hned vedle přezky. "Tady toho sem zabil. Pořádně sem mu rozmáčkl palici. Stál mě pět nocí."

Wulfgara nijak neohromil. Pustil se stolu a vážil následky, které by bitka způsobila - musel chytit loď.

"Možná jsem se přišel podívat na Bunga," opřel se pohodlně dozadu a zkřížil paže na prsou.

"Hrome, tak ho sejmi!" zasykl jeden z kumpánů.

Bungo si Wulfgara lstivě měřil. "Hledals boj?"

"Ne. To ne," zamítl otázku. "Boj? Ne, jsem jen chlapík, který se chce podívat do světa."

Bunga načisto zmátl, rozhlížel se po svých kamarádech, kteří krčili rameny.

"Posaď se," vybídl ho barbar. Bungo se nehnul.

Někdo za zády do něho prudce strčil a zavrčel. "Co teda chceš?" Wulfgar si musel chytit vlastní ruku, aby nevyletěla a tu špinavou pracku nerozdrtila. Ale teď měl kontrolu on. "Nechci bojovat, chci se jen dívat," pronesl klidně. "Možná někdy v budoucnu se budu cítit dost zkušený, abych vyzval někoho jako Bungo a ten den se vrátím, protože vůbec nepochybuji, že i pak bude šampionem Mořské Panny. Ale ten den je ještě daleko a mám se moc co učit."

"Tak proč seš tady?" bafl pýchou přetékající rváč. Hrozivě se nad mladíkem sklonil.

"Přišel jsem se poučit a abych viděl nejtvrdšího bojovníka v Hlubině, viděl, jak se taková věc dělá."

Bungo se narovnal, díval se po napjatých přátelích, kteří se nahýbali nad stolem, div nepřepadli. Rváč je obdařil bezzubým úsměvem, po němž obvykle protivníka praštil a všichni vyčkávavě strnuli. A pak je šampion překvapil, plácnuv Wulfgara tvrdě po paži, ale bylo to přátelské gesto.

Tavernou zazněly hlasité stony, neboť Bungo si odtáhl židli, aby s mladým cizincem popil.

"Zmizte!" zařval na své kumpány. Obličeje se křivily zklamáním a zmatkem, ale neodvážili se neposlechnout. Ten za

zády Wulfgara zase pomstychtivě žduchl a celý spolek se odklátil k baru.

o o o

"Moudré řešení," poznamenal kapitán.
"Pro oba," odvětil drov a ulehčeně se spolehl na pult.
"Máte ve městě nějaké řízení?"
Drizzt zavrtěl hlavou. "Ne. Vezměte nás k lodi. Hlubina by nám přinesla jen další komplikace."

o o o

Bezmračnou noc osvětlovaly miliony hvězd. Ze svého sametového baldachýnu sahaly dolů, aby se spojily se vzdálenými světly Hlubiny, až se celý severní horizont nádherně rozzářil. Drizzt seděl na horní palubě a nechal se tiše kolébat mořskými vlnami. A tam ho Wulfgar našel.
"Rád bych se sem vrátil," řekl barbar, sleduje přítelův zrak ke vzdálenému městu.
"Aby ses vypořádal s hospodským rváčem a jeho opilými kumpány," usoudil Drizzt.
Wulfgar se smál, ale zarazil se, když se k němu drov prudce otočil.
"Za jakým účelem? Chceš po něm převzít šampionát Mořské Panny?"
"To není záviděníhodný život," uchechtl se mladík rozpačitě.
"Tak jej nech Bungovi," uzavřel Drizzt a vrátil pohled k zářícímu městu.
Wulfgarův úsměv vybledl.
Čas ubíhal, jediným zvukem bylo pleskání vln pod přídí Mořského Skřítka. Drizzt impulzivně vytáhl z pochvy Záblesk. Skvělý scimitar se jeho dotekem probudil k životu, čepel v odrazu hvězd, jež mu daly jméno a kouzlo, namodrale zazářila.
"Ta zbraň se k tobě dobře hodí," poznamenal mladík.
"Spolehlivý společník," broukl Drov spokojeně a prohlížel si obdivem složité vzory, vyryté podél zahnuté čepele. Připomněl si svůj milovaný scimitar, který donedávna vlastnil, kouzelnou zbraň z doupěte draka, jehož s Wulfgarem zabili. Byla mu také drahým společníkem. Byl nabit kouzlem ledového mrazu, zhoubcem všech netvorů ohně, a před jejich žárem chránil nejen sám sebe, ale i svého nositele. Drizztovi věrně sloužil, dokonce ho zachránil před mučivou smrtí démonova plamenného dechu a ještě mu jej pomohl skolit.
Drizzt se ohlédl po Wulfgarovi. "Víš, vzpomněl jsem si na našeho prvního draka a jeho ledové doupě. Ty a já, sami proti tak mocnému nepříteli, jakým byl Smrtidech!"
"Ach, byl by nás dostal, nebýt šťastné náhody, že nad ním visel ten obrovský ledový krápník."
"Šťastná náhoda? Možná. Troufám si však tvrdit, že štěstí je prostě výhodou pravého válečníka, který ji v akci dovede vyžít."
Wulfgar přijmul poklonu mlčky - on strčil ostrý a těžký rampouch na drakův hřbet a zabil jej.
"Škoda, že nemám scimitar ze Smrtidechovy pokladnice, byl by Zábleskovi rovnocenným druhem," povzdechl Drizzt lítostivě.
"To je fakticky škoda," usmál se Wulfgar, vzpomínaje na začátky dobrodružných příhod, co spolu prodělali. "Naneštěstí spadl s Bruenorem do Garumnovy propasti."
Drizzt se zarazil a mrkal, jako kdyby ho polil studenou vodou. Hlavou mu bleskla představa, jejíž náznak byl strašlivý a zároveň nadějný. Znovu viděl Bruenora Válečné Kladivo, jak se na hřbetě zvolna klesajícího, hořícího draka ztrácí v hlubinách nekonečné propasti.
Hořícího draka!
Poprvé v životě Wulfgar slyšel chvění v hlasu jeho normálně vyrovnaného přítele, když zasípal: "Bruenor měl můj scimitar?"

5
Saze a popel

Místnost byla prázdná, ohniště dohasínalo. Malý muž věděl, že za pootevřenými dveřmi sousedního pokoje byli duergaři, tmaví trpaslíci, ale musel riskovat. Tato část jeskynního komplexu byla příliš plná té chátry, nemohl pokračovat tunely bez nějakého zamaskování.
Vyklouzl z hlavní chodby, po špičkách se přikradl k ohništi. Poklekl a vedle sebe položil těžkou mitrilovou válečnou sekeru. Zář uhlíků ho polekala, ale když prst strčil do černého popela, žádnou bolest necítil.
Někde vrzly dveře a rychle si po obličeji roztíral saze a popel v naději, že se mu podařilo zakrýt rudé vousy a bledou kůži dlouhého, přeraženého nosu až ke špičce.
"Co to děláš?" zakrákal za ním hlas.
Začerněný trpaslík foukal do uhlíků, až vyskočil malý plamínek. "Je trochu chladno," odvětil. "Potřebuju vodpočinek." Vstal, zvedl svou sekeru a obrátil se.
Dva duergaři kráčeli přes pokoj a před ním se zvídavě zastavili.
"Kdo seš? Nepatříš do klanu McUducka ani do těchto tunelů!"
"Sem Tooktook z klanu Trilk," lhal trpaslík odvážně, užívaje nářečí a jméno tmavého trpaslíka, kterého ráno zabil. "Na hlídce sem nějak zabloudil a tady se aspoň vohřeju!"

Ti dva se podívali po sobě a znovu si cizince podezřívavě měřili. Od té doby, co byl zabit jejich bůh, černá drak Zlolesk, doly se šířily poplašné zvěsti o zabitých trpaslících nalezených ve vnějších tunelech, kterým byla často uťata hlava. Proč byl tenhle sám? Kde byli ostatní členové hlídky? Klan Trilk jistě věděl líp, než lézt do tunelů klanu McUducka.

A pak si jeden všiml pruhu rudého vousu. Trpaslík si okamžitě uvědomil, že svou šarádu nadlouho neudrží. "Ztratil sem svý druhy, zabil je drov." zasmál se, když viděl, jak vytřeštili oči. Pouhá zmínka o drovím elfovi jim vyrazila dech a trpaslíkovi vykoupila pár vteřin navíc. "Ale vyplatilo se to! Vidíte? Našel sem si kouzelnou čepel!" Držel sekeru ve výši hlavy.

Jeden z nich se nahnul vpřed, lesklá zbraň vzbudila jeho podiv. Rudovous mu ji ukázal zblízka a zaťal přitom kruté ostří hluboko do jeho obličeje. Druhý stačil sáhnout na jílec meče, když dostal ránu z boku, jež mu vrazila konec držadla sekery do oka. Škobrtavě se stočil k ústupu, ale i závojem bolesti vytušil, že je s ním konec - celou vteřinu předtím, než mu mitrilová čepel vjela z boku do krku.

Hluk zalarmoval dva duergary v sousední místnosti a teď vtrhli dovnitř s tasenými zbraněmi. "Sežeň posily!" křikl jeden z nich, vrhl se do boje a jeho přítel se hnal ke dveřím.

Rudovousovi i tentokrát štěstěna přála. Kopl vší silou do věci na zemi, až vyletěla k prchajícímu sokovi, zatímco zlatým štítem odrážel výpad nového protivníka.

Prchající duergar byl jenom pár kroků od chodby, když se mu něco vpletlo pod nohy, zakopl a přistál na zemi. Čile se zvedl na kolena, ale obrátil se mu žaludek, když viděl, proč spadl.

Hlava jeho kamaráda.

Trpaslík hbitě uhýbal před dalším úderem, odskočil ke klečícímu duergarovi a srazil toho nešťastníka prudce proti zdi.

Kvapným výpadem pozbyl rovnováhu, byl dole na jednou koleně, když ho protivník dostihl. Vetřelec nad sebe zvedl štít, aby blokoval bod shora a kontroloval nízkým rozmachem, mířícím na kolena.

Duergar včas uskočil, ostří ho jen škráblo, rudovousý trpaslík byl však už připravený.

"Tvý kosti jsou určený pro mrchožrouty!" zavrčel.

"Kdo seš?" štěkl protivník. "Nepatříš do klanu!"

Začerněný obličej se roztáhl do bílého úsměvu. "Mý jméno je Bruenor," smál se a pozvedl štít s emblémem klanu Válečného Kladiva. "Bruenor Válečný Kladivo, právoplatnej král Síně mitrilu!"

Tiše se uchechtl, když viděl, že jeho protivník zezelenal a začal pozpátku klopýtat ke dveřím, neboť mu došlo, že na tak mocného nepřítele nestačí. Zoufale se otočil, proletěl dveřmi a chtěl je za sebou zabouchnout.

Bruenor předvídal, k čemu se chystá, a strčil svou těžkou holínku mezi veřeje. Ramenem prudce vrazil do tvrdého dřeva, až duergar pozpátku vletěl do malé místnosti, převrátiv při tom stůl a židli.

Bruenor sebejistě vkročil dovnitř.

S ústupem odříznutým ho protivník divoce napadl, štít před sebou a meč nad hlavou. Bruenor sek shora snadno odrazil, pak třískl plochou sekery do nastaveného štítu. Byl také z mitrilu a sekera by se do něj nemohla zatnout, ale ta strašlivá rána přervala kožené řemeny a duergarova paže bezmocně klesla. Vyjekl hrůzou a držel krátký meč před hruď, nemaje jinou ochranu.

Bruenor sledoval paži se zbraní, vyrazil proti jeho loktu štítem a sok zakolísal. Smrtonosné ostří se bleskově mihlo nad skloněným ramenem.

Druhá hlava buchla na podlahu. Nandal jsem jí to jaksepatří, Bruenor si pochvalně zamručel a přešel do větší místnosti. Duergar u dveří nabýval vědomí, a tak ho štítem znovu přirazil na zeď. "Dvaadvacet," mumlal si tiše, aby neztratil počet temných trpaslíků, které během posledních týdnů posekal.

Nakoukl do temné chodby. Byla prázdná. Potichu dveře zavřel a vrátil se ke krbu, aby dokončil započatou práci s maskováním.

Bruenor po sestupu do Garumnovy propasti na hřbetě hořícího draka ztratil vědomí. Opravdu žasl, že vůbec mohl otevřít oči. Jen co se rozhlédl, zjistil, že drak je mrtvý, ale nedokázal si vysvětlit, jak bylo možné, že neuhořel zároveň s ním, když stále ležel na jeho řeřavém doutnajícím těle.

Dno propasti bylo tiché a temné. Nemělo vůbec žádný smysl, aby se pokoušel odhadnout, jak dlouho tu vlastně ležel a nevěděl o sobě. Tušil, že jestli se jeho přátelům podařilo uniknout, opustili prostor někde dole zadním východem.

A Drizzt byl naživu! Představa drovových fialkových očí, jež na něho zíraly, když drak klouzal dolů, se mu pevně vryla do mysli. I teď, o týdny později - jak odhadoval - mu ta představa nezdolatelného Drizzta DoUrdena dodávala srdce v beznaději jeho postavení, neboť kolmé, holé stěny propasti se nedaly bez cizí pomoci zdolat. Měl jedno východisko - vklouznout do jediného tunelu vedoucího z jejího dna a nějak se proplést hlubinami důlního bludiště.

A armádou duergarů, rozdrážděných smrtí draka - jejich vůdce a boha.

Dostal se daleko a každý další krok ho přiváděl blíž k povrchu a svobodě. Každým krokem se však blížil k hlavnímu sídlišti. I teď slyšel dunění pecí rozsáhlého podzemního města, kde se to tou chátrou bezpochyby hemží. Věděl, že jím musí projít, aby se dostal k tunelům hořejších pater.

Ani zde, ve tmě dolů, jeho obličej nesnesl pozornější prohlídku. Co bude dělat v plné záři města s tisíci duergarů motajících se kolem?

Setřásl úzkost a nanesl si na obličej další vrstvu popela a sazí. Nemá smysl se obávat předem, nějak si poradí. Posbíral svou výstroj a vykročil ke dveřím. Potřásl hlavou a zasmál se, neboť tvrdohlavý duergar u dveří byl opět vzhůru a obtížně se stavěl na nohy.

Potřetí ho tedy přirazil na zeď a mávl sekerou, aby se už nikdy neprobudil. "Dvaadvacet," opakoval si zachmuřeně a vyšel do chodby.

Zavrzání závěsů se odráželo chodbou v duté ozvěně, a jakmile ztichla, opět slyšel bušení pecí.

Hluboce se nadechl, aby se uklidnil, pak rozhodně práskl sekerou o štít, až to třesklo, a dusal chodbou ke zvoucímu rachotu.

Byl čas, aby se věci pohnuly.

Chodba se kroutila a stáčela, končil mohutnou výdřevou otevírající se do jasně ozářené jeskyně.

Poprvé po dvou stoletích hleděl Bruenor Válečné Kladivo na obrovské město Síně mitrilu. Sedělo v rozlehlé rokli, do jejíž stěn byla vytesaná schodiště a každý hluboký schod se pyšnil řadou ozdobných dveří, za nimiž bývaly příbytky tisíců jeho soukmenovců. Bydlel tu celý klan Válečného Kladiva a ještě bylo dost bytů volných.

Nic se tu nezměnilo, všechno vypadalo jako za dnů jeho mládí - mnoho pecí bylo v provozu a na podlaze se hemžily přihrblé postavy trpasličích pracovníků. Kolikrát tu stával mladý Bruenor se svými kamarády, dívali se dolů na to velkolepé město, naslouchali zvonění kovářských kladiv a těžkému vzdychání měchů! Potlačil příjemné vzpomínky, když si připomněl, že ti pracovníci byli ďábelští duergaři, ne jeho lid. Přenesl se do přítomnosti a k úkolům po ruce. Musel se nějak dostat přes podlahu ke schodům na druhé straně, k tunelu, který ho vyvede do horních pater.

Dupání holínek ho zahnalo zpátky do stínů tunelu. Sevřel pevně sekeru a zadržel dech - možná ho už dohnal čas jeho konečné slávy.

Hlídka těžce ozbrojených postav pochodovala jeho směrem a pak odbočila někam stranou.

Zhluboka si oddechl a nadával si za to zdržení - nemohl si dovolit odklady, každý okamžik v této oblasti byl nebezpečným rizikem. Rychle třídil možnosti. Byl asi uprostřed jedné stěny rokle, pět schodišť ode dna. Nejvyšší poschodí mělo most na druhou stranu, ale ten bude jistě dobře hlídán a jít po něm sám, vysoko nad shonem dole, na něho určitě upozorní.

Bude muset jít rušným přízemím. Tunely na druhé straně přímo proti němu a ve stejné výšce ho zavedou do západní části komplexu, zpět do vstupní haly Síně mitrilu a ven do Strážného údolí.

Odhadl tento postup jako nejlepší - jestli se dostane přes šířku otevřené podlahy.

Vykoukl za obloukem výdřevy po známkách nějaké hlídky. Spokojený, že tam bylo čisto, si připomněl, že je král, právoplatný král celé Síně mitrilu, a udatně vyšel na ochoz. Nejbližší schody dolů byly napravo, kam odpochodovala hlídka, a řekl si, že bude moudřejší se od ní držet dál.

Jeho jistota rostla každým krokem. Minul několik nepřátel, odpověděl na jejich pozdravy krátkým kývnutím a nikdy nezpomalil.

Sestoupil jedno schodiště a druhé, a než měl čas přemýšlet nad svým postupem, octl se v jasné záři obrovských pecí nějakých patnáct stop nad podlahou. Zprvu se instinktivně přikrčil, ale napjatý mozek mu řekl, že oslnivé světlo je vlastně spojencem.

Duergaři byli tvory temnot, neměli světlo rádi, ani mu nepřivykli. Ti dole měli kápě stažené, aby si zaclonili oči, a Bruenor udělal totéž - hodně mu to pomohlo. S neorganizovaným davem dole začínal věřit, že se na druhou stranu dostane bez povšimnutí.

A tak se tam vydal, napřed pomalu, ale potom přidával do kroku, límec pláště přitažený těsně ke tvářím a otlučenou, jednorohou helmici naraženou přes obočí. Snažil se vyhlížet bezstarostně, ruku se štítem měl volně spuštěnou, druhá spočívala klidně na sekeře u pasu. Kdyby došlo k ranám, Bruenor byl připravený.

Minul tři střední pece s hloučkem čumilů bez incidentu, potom trpělivě čekal až přejede kolona vozíků s rudou. Chtěl vypadat uvolněně, a tak dělníkům srdečně kýval na pozdrav, ač v něm kypěla žluč, když viděl náklad vzácného mitrilu, tavený k užitku té proklaté chátry. Jeho klan tohle všechno vybudoval a pak si ti temní ďábli přibrali na pomoc draka, aby je všechny zničil.

"Ta tohle mně draze zaplatíte," mumlal si do vousů a rukávem si přetřel čelo. Zapomněl, jak je tu vedro, když pece hoří. Tak jako ostatním i jemu po obličeji začínaly stékat potůčky potu.

Napřed na tu nepříjemnost ani nepomyslel, ale poslední z horníků po něm vrhli udivené kosé pohledy.

Přihrbil se ještě víc a rychle ustoupil stranou, když si uvědomil působení potu na ošidnou ochranu sazového nátěru. Než došel k prvnímu schodu na druhé straně rokle, jeho obličej byl samá stružka a pramínky vousů ukazovaly svůj pravý odstín.

Stále doufal, že se mu to podaří, ale v polovině schodiště zkáza udeřila. Tak se soustředil na ukrývání tváře, že zakopl a vrazil do vojáka, stojícího dva schody nad ním. Pudově vzhlédl a jeho šedé oči se střetly s duergarovýma.

Ten šokovaný zrak mu nad všechny pochyby prozradil, že jeho plán se zhatil. Voják sáhl po meči, ale Bruenor neměl čas na souboj. vrazil mu hlavu mezi kolena - zbývající roh helmice roztříštil čéšku - a nato ho zvedl a shodil ze schodů.

Rozhlédl se kolem. Málokdo si jich všiml, bitky v řadách duergarů nebyly ničím neobvyklým. začal opět normálně vystupovat nahoru.

Jenže voják pádem na zem neztratil vědomí a pohotově zareagoval, namířil na něho prst a křičel. "Zastavte ho!"

Bruenor ztratil všechnu naději, že zůstane nepovšimnut. Vytáhl mitrilovou sekeru a letěl odpočívadlem k dalšímu úseku schodiště. Zezdola zazněly varovné výkřiky, zanedlouho poplach zasáhl celou rokli. Kolem Bruenora zvonilo tasení zbraní a dupot holínek.

Právě jak se obracel k dalšímu schodišti, cestu mu zahradili dva strážci.

"Co se tam děje!" jeden z nich se zeptal, neboť nevěděli, že trpaslík před nimi je původcem všeho pozdvižení. V hrůze poznali, kdo je, až když jednomu sekera rvala obličej a druhý také skončil dole.

Běžel nahoru do schodů, jen aby se v letu otočil zpátky, když se na vrcholu nad ním objevil oddíl hlídky. Stovky tmavých trpaslíků splašeně pobíhaly městem, ale stále víc se jich soustřeďovalo na něho.

Přeběhl k jinému schodišti a dorazil na druhé odpočívadlo.

A tam zůstal stát. Byl v pasti. Z obou stran se k němu stahovali vojáci s tasenými zbraněmi.

Pozorně se rozhlížel. Rozruch přivedl na původní schodiště víc než stovku tmavých trpaslíků a zmateně pobíhali sem

a tam.

Bruenorův ušmouraný obličej se usmál, neboť měl plán - zoufalý, ale mohl vyjít.

Podíval se po vojácích - nebylo jiné východisko. Oběma oddílům zasalutoval, přirazil si pořádně helmu a skočil přímo dolů, naraziv do davu, který se natlačil na odpočívadlo pod ním. Rychle se kutálel k okraji a s několika nešťastníky, co porazil, dopadl do davu na podlaze rokle.

Bleskem byl na nohou a sekal si cestu. Překvapený dav lezl jeden přes druhého, aby se zdivočelému trpaslíkovi a děsivé sekeře dostal z dosahu a v pár vteřinách už bez zábran pádil pryč.

Po chvíli se však musel zastavit a podívat se, co dál. Mezi ním a východy stály tucty duergarů a každou vteřinou se seskupovali k útoku.

Jeden voják proti němu vyrazil, ale po jediném seku padl.

"Tak pojďte!" křikl k nim vzdorně, odhodlaný vzít s sebou do hrobu slušný počet nepřátel. "Jen pojďte! Poznáte hněv pravého krále Síně mitrilu!"

Do štítu třeskl šíp z kuše a poněkud zchladil jeho pyšné řádění. Veden víc instinktem než rozmyslem vystřelil náhle jediným otevřeným směrem - k hučícím pecím. Mitrilovou sekeru spustil do smyčky u pasu a nikdy nezvolnil rychlost. Oheň ho nezranil na zádech draka a žhavé uhlíky, co si rozmazal po obličeji, mu nespálily kůži, ani je necítil.

Zachránil ho pokaždé Drizztův ztracený scimitar pečlivě připevněný pod batohem, na nějž takřka zapomněl.

Když magická zbraň vstoupila dovnitř, oheň odporem syčel a začal skomírat, ale jakmile se Bruenor dostal do komína, rozhučel se novým životem. Překvapený řev davu k němu sotva doléhal.

Duergaři chtěli pec uhasit, potom je překřičel rozkazovačný hlas: "Vyudíme ho!"

Namočili hadry a házeli je do plamenů a Bruenor byl náhle obklopený mračny šedého kouře, štípal ho do očí a nedalo se dýchat, neměl však jinou volbu, než pokračovat ve výstupu. Poslepu hledal pukliny, do nichž by mohl vklínit své krátké, silné prsty, aby se vytáhl nahoru. Stálo ho to hodně sil.

Věděl, že jestli se nadechne, bude po něm, ale plíce bolestivě žádaly vzduch.

Ve stěně našel nečekaný otvor a takřka vypadl z tempa. Boční větrák? užasle uvažoval. A náhle si vzpomněl, že pece byly propojené, aby se usnadnilo čistění komínů.

Vytáhl se z proudu dýmu do nového průchodu, skrčil se tam a zhluboka oddechoval. Oči měl plné popílku a sazí a otírání stejně špinavým rukávem řezání ještě znásobilo. Krev stékající z rozedraných prstů neviděl, ale rány kolem nehtů se ostře hlásily.

Přes veškeré problémy si nemohl dovolit žádné zdržování. Plazil se spojnicí s vírou, že sousední pec není v provozu.

Podpěra pod ním se náhle propadla a div že nesletěl dolů. Naštěstí tu táhl průvan čistého vzduchu a po stěně se dalo šplhat. Ujistil se, že řemeny pevně drží všechnu výbavu, přirazil si pevně helmici a pomaličku se sunul ven, hledaje v naprosté tmě bezpečný úchyt. Bolesti prstů a ramenou si nevšímal a za chvíli opět vytrvale stoupal.

Vteřiny mu připadaly jako minuty, minuty se protahovaly jako hodiny, byl unavený a teď odpočíval pomalu stejně dlouho, jak šplhal, nepravidelně a namáhavě lapal po dechu. Při jednom takovém odpočinku měl dojem, že nad sebou zaslechl šustot. Zadržel dech, aby zvuk upřesnil. Komínové šachty by v této výšce neměly mít žádné další spojnice mezi sebou, ani mezi tunely, uvažoval. Vyúsťují přímo na otevřený povrch. Zaklonil opatrně hlavu a slzícíma očima pohlížel vzhůru. Věděl určitě, že slyšel nějaký zvuk.

Záhada se s nečekanou rychlostí vyjevila. Do šachty se spouštěl příšerný tvar, hrozivé chlupaté hony se po něm rozmáchly. Trpaslík svého ničitele znal, byl to obrovský pavouk.

Jedovaté klepeto mu roztrhlo předloktí. Ignoroval bolest i nevyhnutelné následky zranění a zuřivě reagoval. Prudce se vytáhl šachtou, helmu vrazil do baňatého těla a plnou silou je rval od stěny.

Smrtící pavoučí klepeto monstra mu sevřelo holínku a mávalo všema nohama, jež mohlo postrádat, aby se udrželo v pozici.

Zoufalému trpaslíkovi napadl jediný možný útok, jak se té příšery zbavit. Stočil se a chytal po odporných nohách, aby je zlomil, nebo aspoň odtrhl od stěny. Paže mu hořela účinkem jedu a noha, ačkoliv ji chránila silná kůže před dalším žihancem, byla zkroucená a snad i zlomená.

Neměl čas myslet na svou trýzeň. Se zabručením chytil další nohu a pak jen zapraštěla.

Vtom padali.

Pavouk - hlupák - pustil trpaslíka a stočil se do klubka. Bruenor cítil nápor vzduchu a blízkost zdi. Mohl jen doufat, že šachta je kolmá a průchodná, aby nenarazili na nějaké výstupky. Držel se pavoučího hřbetu, aby měl bachraté tělo mezi sebou a místem dopadu.

Přistáli s mocným cáknutím. Náraz Bruenorovi vyrazil dech, ale díky pružnému výbuchu pavoučího těla pod sebou nebyl nijak vážně zraněný. Stále nemohl vidět, ale jedno věděl jistě, byl zase na úrovni města, naštěstí neslyšel zvenčí žádný pokřik, musel být v méně rušné oblasti. Trochu omámený, ale neporažený se tvrdohlavě zvedl a otřel ze sebe, pokud to šlo, pavoučí šťávy.

"Zejtra budou určitě padat strožoky," mumlal, připomenuv si starou pověru, když se zabije pavouk. A jal se opět šplhat nahoru bez ohledu na bolest v rukou, žebrech a kotníku, i žhavé pálení jedu v paži.

A na myšlenku, že nahoře mohou číhat další pavouci. Po dlouhé hodiny umíněně kladl jednu ruku nad druhou a vytahoval se nahoru.

Ponaučí jed stále působil, vyvolával záchvaty nevolnosti a sál mu z rukou sílu, jenže Bruenor byl tvrdší než skála. Mohl svému zranění podlehnout, ale umínil si, že jestli se to stane, bude to venku, pod hvězdami nebo sluncem.

Unikne ze Síně mitrilu!

Studený náraz vzduchu z něho vytřepal všechno vyčerpání. Pln naděje se podíval nahoru, ale stále nic neviděl - venku byla asi noc. Okamžik naslouchal hvízdání větru a ujistil se, že ho od povrchu dělí jenom pár yardů. Nával

adrenalinu ho nesl k východu komínové šachty - a k železné mříži, jež ji uzavírala.

"Při Moradinově kladivu, hrom do tebe!" uplivl. Odskočil od zdi a zkrvavenými prsty se chytil železných tyčí. Pod jeho vahou se prohnuly, ale držely pevně.

"Wulfgar by je zlomil jako nic," bručel ve vyčerpaném deliriu. "Můj velikém příteli, půjč mi tvou sílu," zavolal do tmy. Začal mříží cloumat a trhat.

Na sta mil odtud se Wulfgar potýkal s noční můrou strachu o svého ztraceného mentora, házel sebou na úzkém lůžku uhánějící plachetnice a cosi mumlal. Možná že mu duch mladého barbara ve chvíli zoufalství přispěchal na pomoc, ale spíš to byla trpaslíkova neselhávající umíněnost, která byla nakonec silnější než železo.

Jedna tyč mříže se uvolnila z kamenné stěny a Bruenor, drže se jednou rukou, ji pustil dolů, do té prázdnoty pod sebou. S lišáckým úsměvem zadoufal, že tam stojí jeden z těch duergarských ďáblů, kouká na rozpláclého pavouka a hledí vzhůru, aby našel příčinu.

Napůl se vytáhl malým otvorem, ale neměl už sílu, aby protlačil batoh a boky. Do poslední kapky vyčerpaný se smířil se svým bidýlkem, ač nohy mu visely nad stostopovým spádem.

Položil hlavu na mříž a ztratil vědomí.

6
Baldurova brána

"K zábradlí! K zábradlí! Přes palubu s nima!"

"Hoďte je dolů!" Srocení lodníci s kyji a zahnutými čepelemi se tlačili blíž.

Entreri chladně stál uprostřed bouře, Regis nervózně přešlapoval vedle. Zabiják neznal příčinu náhlého hněvu posádky, soudil však, že za tím povstáním určitě vězí půlčík. Nevytáhl zbraně, věděl, že svoji dýku a šavli bude mít připravené, kdykoli je bude potřebovat, a nikdo z posádky se přes všechen křik nepřiblížil a ni na deset stop.

Kapitán lodi, podsaditý muž s šedým trčícím strništěm a perlově bílými zuby, se vykolíbal z kabiny, aby vyšetřil, co se stalo, proč je na palubě takový povyk.

"Ke mně, Rudooký," kývl na ušmudlaného plavčíka, který mu přinesl zvěst, že cestující jsou nakaženi hroznou chorobou, a za tepla to roznesl po celé lodi. Plavčík ho okamžitě poslechl a uličkou ustupujících mužů šel za kapitánem k Entrerimu a Regisovi.

Kapitán rozvážně vytáhl dýmku a přimáčkl obsah palcem, aniž by jen na chvíli spustil z Entreriho pronikavý pohled.

"Hoďte je přes palubu!" ozvaly se ojedinělé výkřiky, ale kapitán je pokynem ruky umlčel. Než se rozhodl jednat, chtěl si cizince pořádně ohodnotit, a tak nechal klidně ubíhat čas, zapálil si dýmku a párkrát trpělivě zabafal.

Entreri mu pohled bez mrknutí vracel. Plášť shrnul za pochvy a ruce složil na prsou. Tím klidným sebejistým pohybem dostal každou ruku do příhodné pozice na palec od rukojeti zbraní.

"Měl jste mi to říct, pane," pronesl kapitán po malé chvíli.

"Nechápu vaše slova ani chování posádky," řekl klidně Entreri.

"Vskutku," odvětil kapitán a nasál kouř z dýmky.

Členové posádky nebyli tak rozvážní jako jejich velitel. Vysoký, rozložitý a hustě otetovaný muž vyběhl z houfu na zabijákova záda rozhodnutý ukončit tenhle tyátr a hodit ho do vody.

Jakmile vztáhl ruku k jeho štíhlým ramenům, Entreri vybuchl v pohyb. Bleskem se otočil a vrátil se do dřívějšího postoje tak rychle, že muži, co ho pozorovali, mrkali a nevěděli, jestli se vůbec hnul.

Silák klesl na kolena a padl tváří na prkna, neboť v tom okamžiku mu podpatek rozštípl holeň, ošperkovaná dýka vyklouzla z pochvy, bodla ho do srdce a vrátila se na své místo po zabijákově boku.

"Vaše pověst vás předešla a nelhala," komentoval kapitán chladně.

"Modlím se, abych jí dostál," odvětil Entreri s ironickou úklonou.

"Vskutku." Kapitán ukázal na padlého muže. "Mohou ho jeho přátelé ošetřit?"

"Je mrtvý," dostalo se mu ujištění. "Jestli si někdo z jeho přátel opravdu přeje, nechť také vystoupí vpřed."

"Jsou dost vyděšení," vysvětlil kapitán. "Během plaveb podél Mečového pobřeží viděli mnoho strašlivých nemocí."

"Nemocí?"

"Prozradil to váš společník," upřesnil kapitán.

Entreriho obličej roztáhl úsměv. Než se kdo nadál, strhl Regisovi plášť, chytil ho za holé zápěstí a smýkl jím do vzduchu, střeliv do jeho vyděšených očí pohled, slibující pomalou a bolestivou smrt.

"Spáleniny?" zasyčel.

"Aj, tak to právě maličkej řekl," zvolal Rudooký a skrčil se za kapitánem, když na něm spočinul zabijákův zrak. "Spáleniny ze vnitřku, tak se to projeví."

"Jsou to spáleniny od svíčky," opáčil Entreri. Obrátil se na kapitána. "Prohlédněte si je vy sám. To není žádná nemoc, jen trik prohnaného zloděje, zahnaného do kouta." Regis žuchl na prkna, až to zadunělo.

Ležel tam bez hnutí, sotva se odvážil dýchat. Situace se nevyvinula tak, jak doufal.

"Shoďte je přes palubu!" křikl anonymní hlas.

"Nechcem riskovat!"

"Kolik mužů je třeba, aby plavili loď?" otázal se Entreri kapitána. "Kolik můžete postrádat?"

Kapitán znal zabijákovu pověst, viděl ho v akci a prostou otázku nepokládal za planou vyhrůžku. A navíc soustředěný zrak mu bez vší pochyby naznačoval, že jestli se posádka neuklidní, on sám bude první na řadě.

"Věřím vašemu slovu," pronesl rozhodně, utišiv brumlání rozčilené posádky. "Není třeba rány prohlížet. Ale ať choroba, či ne, naše dohoda skončila." Významně se ohlédl po mrtvém lodníkovi.

"Nemám v úmyslu do Calimportu plavat," syčel Entreri.

"To jistě ne," odvětil kapitán. "V Baldurově Bráně budeme za dva dny. Tam si najdete jinou loď."

"A vy mi vrátíte peníze," ťal Entreri chladně, "do poslední zlaté mince."

Kapitán potáhl dlouze z dýmky. Tohle nebyla bitva, jíž by se toužil zúčastnit. "Zajisté," řekl stejným tónem. Odcházel ke své kabině a cestou nařídil mužům, aby se vrátili na svá místa.

o o o

Regis vzpomínal na líné letní dny na břehu Maer Dualdonu na Planině ledového větru, na hodiny, které strávil rybařením nebo jen tak ležením ve vzácném teple krátkého léta. Pohlížel zpět na dekádu, kterou prožil v Desetiměstí v pohodlí a dostatku a nebyl v stavu se smířit s nečekaným obratem, jejž mu nelítostný osud nastražil.

Myslel, že si tam našel svůj koutek, dobrou existenci, vylepšovanou pomocí rubínového klenotu. byl dost vyhlášeným řezbářem slonoviny, jeho umělecké výrobky prosluly i v Luskanu, kde se dobře a draho prodávaly. Jenže pak přišel ten osudný den, kdy se v Bryn Shanderu - městu, jež pokládal za domov - objevil Entreri a jeho příchod ho vyštval na cestu za dobrodružstvím, po kterém vůbec netoužil.

Ale ani jeho přátelé - Drizzt, Bruenor, Catti a Wulfgar - ho nebyli v stavu před Entrerim ochránit.

Utěšoval se trochu vzpomínkami, neboť osamělé dlouhé hodiny v zamčené kabině se vlekly. Byl by se rád ukryl v příjemné minulosti, jenže myšlenky se mu neustále neodbytně upínaly k hrozivé přítomnosti, kdy a jak bude za ten nezdařený podraz potrestán. Když ho Entreri po incidentu na palubě vedl do kabiny, byl klidný, dokonce pobavený, a pak ho zamknul a beze slova odešel.

Až příliš klidný, přemýšlel Regis.

Ale to byla součást zabijákovy tajuplnosti. Artemis Entreri neměl jediného přítele, nikdo ho dost dobře neznal a nikdo z nepřátel ho nedovedl odhadnout natolik, aby proti němu měl vůbec nějakou šanci.

Regisem to škublo a tiskl se ke stěně, když Entreri konečně vstoupil a přešel kabinu ke stolu, aniž by ho vůbec bral na vědomí. Posadil se, prohrábl inkoustově černé vlasy a zahleděl se do plamene osamělé svíčky.

"Ach ano, svíčka," zabručel pobaveně. "Půlčíku, kolik triků máš ještě v zásobě?" vyprskl.

Regisovi nebylo do smíchu. Věděl, že mužovo srdce nezachvátila žádná nenadálá vlna vřelosti, a ať do něho hrom uhodí, jestli se nechá tou žoviální fasádou obalamutit.

"Pěkný podraz," pokračoval. "Působivý. V Baldurově Bráně můžeme čekat týden, než najdeme loď do Calimportu. Extra týden, aby tví přátelé zkrátili náskok. Nečekal jsem, že si budeš tak troufat."

Úsměv náhle vyprchal a jeho tón mrazil, když dodal. "Nevěřil jsem, že budeš tak ochoten vytrpět si následky."

Regis naklonil hlavu a studoval každé jeho hnutí. Teď to přijde, pomyslel si.

"Po každém činu musíš počítat s následky, pitomče! Musím tvůj pokus pochválit - doufám, že mi na téhle nudné cestě poskytneš víc takového rozptýlení. Ale trest ti nemohu prominout. Kdybych to udělal, připravil bych tvé triky o troufalost a sebe o vzrušení."

Pružně vstal a obcházel stůl. Regis potlačil výkřik a zavřel oči - neměl kam utéct.

Poslední věc, co viděl, byla zdobná dýka, s níž si zabiják pohrával v dlani.

o o o

Příští den odpoledne křižili bouřlivé vody ústí řeky Chiontharu se silnou mořskou brízou nadouvající plachty. Před setměním vykoukly nad obzorem nejvyšší věže Bandurovy Brány, a když z oblohy zmizely všechny známky dne, světla velkého přístavu vedla jejich kurs jako maják. Město nepouštělo lodě do doků po západu slunce, a tak spustili kotvu půl míle od pobřeží.

Regis nezamhouřil oka, pozdě v noci slyšel, že Entreri se hýbe. Pevně semknul víčka a přinutil se k pravidelnému hlubokému dýchání. neměl zdání, co má Entreri v úmyslu, ale ať to bylo cokoliv, nechtěl, aby zabiják vytušil, že nespí.

Entreri si ho nevšímal a tichounce jako kočka vyklouzl ze dveří.

Posádka čítala pětadvacet mužů, ale po dlouhé cestě a s ranní krátkou přeplavbou do přístavu bude vzhůru jen nepočetná hlídka.

Zabiják se v podpalubí proplížil spícími muži ke světlu svíčky na zádi. Kuchař tam ve velkém kotli vařil hustou polévku ke snídani a vesele si prozpěvoval jako vždycky, když pracoval. Svému okolí nevěnoval žádnou pozornost, ale i kdyby se měl na pozoru, kroky za sebou by asi stejně neslyšel.

Zemřel s obličejem v polévce.

Entreri se vrátil mezi spící muže a všech dvacet beze zvuku zemřelo. Potom vyšel na palubu.

Tu noc visel na obloze měsíc v úplňku, ale zkušenému zabijákovi stačil i sebemenší stín a mimoto se dobře obeznámil s rutinou nočních hlídek. Několik nocí zkoumal jejich pohyby. Připravoval se - jak měl ve zvyku - na nejhorší nepředvídatelné možnosti. Načasoval si kroky dvou hlídačů na palubě a s dýkou v zubech vylezl po provazovém žebříku na hlavní stožár.

Cvičené svaly ho lehkým skokem vynesly do strážního koše.

Potom zbývali dva.

Dole na palubě se otevřeně opřel o zábradlí. "Loď!" zvolal a namířil rukou do temné mlhy. "Míří přímo na nás!"

Oba muži pudově přiběhli k němu a namáhali oči, aby spatřili blížící se zkázu - až záblesk dýky jim prozradil, že byli podvedeni.

Zůstal jen kapitán.

Entreri mohl paklíčem snadno dveře otevřít a zabít ho ve spánku, jenže chtěl dramatičtější závěr. Chtěl, aby si kapitán plně uvědomil zkázu, jež loď tu noc postihla. Přikročil ke dveřím vedoucím přímo na palubu a vyňal své nářadí a dlouhý tenký drát.

Za pár minut byl zpátky ve své kabině a vzbudil Regise. "Jediný zvuk, půlčíku, a uříznu ti jazyk!" varoval.

Regis pochopil, co se stalo. Kdyby se posádka vylodila, rozšířila by v Bandurově Bráně řeči o smrtonosném zabijákovi a jeho "nemocném" příteli a Entreriho by nikdo nevzal na loď. Tomu musel za každou cenu zabránit a on teď byl za masakr odpovědný.

Sklíčeně, bezmocně se vlekl podpalubím a neušlo mu, že nikdo nechrápe, že kuchyně vzadu je nepřirozeně tichá. Jistě už bude zanedlouho svítat a kuchař bude v plné práci s přípravou snídaně. Ale pootevřenými dveřmi nepronikl žádný zpěv.

Loď nabrala v Hlubině zásobu oleje na celou plavbu do Calimportu a sudy stály ve skladu. Entreri odtáhl posouvací dveře v podlaze a vynesl dva těžké sudy do podpalubí. Z jednoho vytrhl čep a kopl do něj, aby se kutálel, a jak se valil, olej na prknech zanechával lesklou stružku. Ten druhý vynesl na palubu - pod paží půlčíka, omdlévajícího odporem a hrůzou - a zde si počítal tiše.

Soustředil se hlavně na okolí kapitánovy kabiny. Držel sud a vyléval jej před sebou v těsných obloucích.

"Vlez dovnitř," řekl Regisovi, naznačiv jedinou veslici, visící na kladce po lodním boku. "A nes tohle," podal půlčíkovi maličký váček.

Žluč pálila Regise až v krku, věděl co obsahuje, nicméně jej vzal a pevně sevřel, neboť kdyby jej ztratil, Entreri by si vzal jiný.

Zabiják lehce utíkal přes palubu a v běhu si připravil pochodeň. Regis ho zděšeně pozoroval, celý se roztřásl, když s chladným výrazem ve tváři hodil pochodeň dolů po schodech, do olejem nasáklého podpalubí. Počkal, až oheň s řevem vybuchl, a pak přeběhl palubu ke kapitánovým dveřím.

Hlučně na ně zabušil. "Sbohem!" křikl bez dalšího vysvětlování. Dvěma skoky byl u veslice.

Kapitán, náhle probuzený z hlubokého spánku vyletěl z postele. Loď byla podivně tichá kromě výmluvného praskání a proužku kouře, který pronikal škvírou v podlaze.

S mečem v ruce odstrčil závoru a otevřel dveře. Zoufale se rozhlédl kolem a volal posádku. Plameny zatím nezasáhly palubu, ale bylo mu jasné - a mělo to být jasné i hlídce - že na lodi vypukl požár. Pomalu mu počínala docházet pravda, a jak byl v noční košili, vyběhl ven.

Ucítil tah drátěné smyčky na holém kotníku a upadl. A pak oheň proskočil prkny.

Přes otevřenou zamlženou hladinu moře se duchovitě valily zvuky, v prázdném chladu noci se široko rozléhaly. Jeden hlas plnil Regisův a zabijákův sluch, jak loďka bojovala s proudem Chiontharu. Nesl se nad hučením a praskotem ohně, prořízl rámusem z hospod, lemujících přístavní mola půl míle daleko.

Jako kdyby jej posilovaly mlčenlivé protesty mrtvé posádky a sama umírající loď, ten ojedinělý, bolestný hlas křičel za ně za všechny.

o o o

Zanedlouho po svítání Entreri s Regise vešli do Baldurovy Brány. S loďkou přistáli pár set yardů dál na břehu řeky a tam ji potopili. Entreri nechtěl žádný důkaz, který by ho spojoval se zkázou plachetnice.

"Těším se, až dorazíme domů," utahoval si z půlčíka, když šli podél rozsáhlých doků dolního města. Vedl Regisovi oči k veliké obchodní lodi u jednoho z mol. "Pamatuješ na tuhle vlajku?"

Regis sklonil hlavu. Vlajka na vrcholu stožáru nesla zlaté pole s příčnými modrými pruhy - standartu Calimportu. "Calimshanští obchodníci nikdy neberou na palubu cestující," připomněl Entrerimu, aby srazil jeho vychloubačnou sebejistotu.

"Učiní výjimku," dostal odpověď. Muž vyňal zpod kožené vesty rubínový klenot a zle se usmál.

Regis jenom polkl, znal dobře moc kouzelného drahokamu, k zabijákovým slovům nebylo co dodat.

Entreri neomylně zamířil přímo ke kanceláři správce doků. Musel být v Baldurově Bráně často, když bez nesnází našel malou boudu kousek od mola. Regis ho slepě následoval, sotva si uvědomoval, co se děje. Byl v kleštích hrůzné tragédie minulé noci, bez ustání se pokoušel nějak ospravedlnit svůj podíl na smrti šestadvaceti mužů. Správce sotva vnímal, přeslechl i jeho jméno.

Po krátkém rozhovoru si všiml, že rubín muže sevřel svou hypnotickou mocí. Přestal je vůbec poslouchat, všechno se v něm zvedlo odporem, že se Entreri naučil ovládat moc přívěsku tak snadno a dobře. A připomněl si znovu své přátele a domov, ačkoliv nyní se díval zpět se strachem, ne s nadějí. Unikli Drizzt a Wulfgar z hrůz Síně mitrilu a chtěli ho zachránit? Viděl Entreriho bezmeznou krutost, věděl, že zanedlouho bude na území Pookovy říše, a přál si, aby se za ním nevydávali. Kolik krve ještě poskvrní jeho malé ruce?

Pomalu se probíral z trudného zamyšlení, napůl slyšel slova hovoru a řekl si, že by se tu třeba mohl dozvědět něco důležitého.

"Kdy odplouvají?" říkal Entreri.

Regis nastražil uši. Čas byl velmi důležitý. možná se sem jeho přátelé dostanou dřív - tisíc mil od Pookovy pevnosti.

"Za týden," odvětil správce přístavu. Jeho oči nemrkly, ani se neodvrátily od divu zářícího drahokamu.

"Příliš dlouho," šeptl si tiše muž. "Přál bych si mluvit s kapitánem."

"To se dá zařídit."

"Tady… dnes večer."

Správce souhlasně pokývl.

"A ještě jednu službičku, příteli," řekl Entreri s předstíraným úsměvem. "Vy vedete záznam o každé lodi vplouvající do přístavu?"

"To je moje povinnost," děl obluzený úředník.

"A jistě víte, co se děje u bran města!"

"Mám mnoho přátel. Vím o všem, co se děje v Bandurově Bráně."

Entreri se ohlédl po Regisovi. "Dej mu to," rozkázal.

Regis nepochopil, na rozkaz reagoval prázdným pohledem.

"Ten malý váček," vysvětlil mu zabiják lehkým tónem, s jakým hovořil s omámeným správcem.

Regis zúžil oči a nehnul se. Odvážil se svému věznitel vzdorovat.

"Váček," opakoval Entreri smrtelně vážně. "Náš dar pro tvoje přátele." Regis vteřinu váhal, pak hodil tu titěrnou věc správci.

"Ptejte se na každé lodi a každého jezdce, jenž projde Bandurovou Bránou," říkal Entreri zvolna. "Vyhledejte skupinu cestujících - budou alespoň dva - jeden bude elf, asi v přestrojení, a druhý obr, světlovlasý barbar. Pátrejte po nich, milý příteli. najděte toho elfa, jeho jméno je Drizzt DoUrden. Ten dar je jen pro jeho oči. Vyřiďte mu, že na něho v Calimportu čekám." podíval se potměšile na Regise. "S více dary."

Muž si dal váček do kapsy a ujistil ho, že vzkaz určitě vyřídí.

"Musím teď jít," řekl Entreri a vytáhl Regise na nohy.

"Večer se uvidíme," připomněl. "Hodinu po západu slunce."

o o o

Regis věděl, že paša Pook má v Baldurově Bráně známosti, ale stejně se divil, jak dokonale se zde Entreri vyzná. Ani ne za hodinu zajistil ubytování a dva lotry, aby ho hlídali, zatímco jeho věznitel se chystal na nějaké pochůzky.

"Vyrukuješ zase s nějakým trikem?" zeptal se ho mimochodem, než odešel. Podíval se po těch dvou, ponořených do rozvláčné debaty o přednostech místní dámičky.

"Mohl bys je přelstít," šeptal Entreri.

Regis se odvrátil, zabijákův rafinovaný smysl pro humor mu naháněl husí kůži.

"Ale nezapomeň, můj malý zloději, až budeš venku, ve stínu uliček, nenajdeš tam žádnou spřízněnou duši a já si tam na tebe počkám." Uchichtl se a vyklouzl ze dveří.

Regis hleděl na ty dva lumpy zabrané do podrážděné hádky. Byl by mohl projít kolem nich právě v tento okamžik.

S trpkým povzdechem sklesl na postel a založil si ruce za hlavu. Bodnutí v ruce mu připomnělo cenu odvahy.

o o o

Baldurova Brána byla rozdělená do dvou obvodů: dolní město s přístavem a horní město za vnitřními hradbami, kde sídlili vlivnější občané. Město takřka praskalo ve švech prudkým rozvojem obchodu podél Mečového pobřeží. Staré hradby tvořily příhodnou hranici mezi přechodnými dobrodruhy a námořníky a patricijskou čtvrtí. "Napůl cesty kamkoliv," bylo obvyklé rčení referující ke zhruba stejné vzdálenosti ke HLubině na Severu a Calimportu na Jihu. Obě města byla největší, s nejrozsáhlejšími přístavy podél Mečového pobřeží.

V pouličním ruchu pečlivě upravený zabiják nevzbudil žádnou pozornost a bez nesnází se proplétal úzkými ulicemi do vnitřního města. Měl tu pašova spojence, mocného čaroděje jménem Oberon. Pookovi byl velice oddán a určitě ho bude ihned informovat o znovunalezeném klenotu a o Entreriho brzkém příjezdu.

Bylo mu však docela lhostejné, zda se paša dozví, že se vrací.

Jeho zájem se soustředil dozadu, k Drizztovi, nikoli k Pookovi, a čaroděj by mu mohl dát cennou radu, kde se jeho protivník v přítomné době nachází.

Porada mu zabrala celý zbytek dne a byl čas, aby se vydal za správcem přístavu na sjednanou schůzku s kapitánem calimportské obchodní plachetnice. Nešťastný, nevyhnutelný incident minulé noci ho nijak netrápil. Přitažlivý obličej nesl výraz odhodlané sebedůvěry, všechno šlo hladce. Než vkročil do dveří správcovy kanceláře, dotekem se ujistil, že klenot je na svém místě.

Týden znamenal příliš dlouhé zdržení.

o o o

Entreri se v noci vrátil a oznámil, že kapitána calimportského plavidla "přemluvil", aby změnil rozvrh. Proč by to mělo Regise nějak překvapit? Odplovají za tři dny.

Doslov

Wulfgar tahal a napínal lana, aby hlavní plachtu naplnil vrtošivým, slabým vánkem a posádka Mořského Skřítka vyjeveně přihlížela. Loď bojovala s protiproudem Chiontharu a rozumný kapitán by byl normálně vyhodil kotvu a počkal si na příhodnější vítr, jenž by plachetnici dotlačil do přístavu. Pod vedením starého mořského vlka Mirka odváděl obdivuhodnou práci. Mola Baldurovy Brány byla na dohled a loď na povzbudivého pokřiku několika tuctů námořníků byla zanedlouho v přístavu.

"Chtěl bych mít v posádce deset takových," prohodil kapitán Deudermont k Drizztovi.

Síla mladého přítele drova nikdy nepřestala udivovat. "Zdá se, že ho to baví. Nikdy bych byl nevěřil, že je v něm kus námořníka."

"Ani já ne. Já jsem předpokládal, že nám pomůže, kdybychom narazili na piráty. zvykl si na plavbu rychle, bez obvyklé mořské nemoci suchozemců."

"Těší ho to," dodal Drizzt. "Otevřený oceán, tah body a větru ho zkouší způsobem, jaký nikdy dřív nepoznal."

"Počíná si lépe, než mnozí jiní," odvětil Deudermont. Zkušený kapitán se ohlédl zpět k řece a klidnému moři. "Vy a váš přítel jste byli zatím jen na krátké projížďce. Moc a rozlohu otevřeného oceánu si vůbec nedovedete představit."

Drizzt se na kapitána podíval s opravdovým obdivem a i trochou závisti. Byl to pyšný muž, ale svou pýchu krotil praktickým rozumem. Respektoval moře, přijmul jeho nadvládu. Tento přístup, toto hluboké porozumění jeho místa mu dodávalo tolik výhod, kolik kdy člověk mohl získat nad nezkrotným živlem mořských hlubin. Sledoval Deudermontův toužebný pohled a dumal na tajemným vábením širých oceánů,které svedlo tolik udatných mužů.

"Možná někdy…," odpověděl tiše na kapitánova poslední slova.

Byli teď dost blízko a Wulfgar pustil lana a vyčerpaně dosedl na palubu. Celá posádka freneticky pracovala, aby dokončila přistání u mola, ale každý se zastavil a uznale plácl obrovského barbara po rameně. Ten byl tak utahaný, že ani nereagoval.

"Zdržíme se zde pouze dva dny," řekl kapitán. "Měl to být týden, beru však ohled na váš spěch. Minulou noc jsem hovořil s posádkou a do posledního muže souhlasili, že vyrazíme dřív."

"Vřelé díky vám i vaší posádce," odvětil Drizzt vděčně.

Na molo právě seskočil šlachovitý, dobře oděný muž. "Hej hou, Mořský Skřítek?" zvolal. "Pod vedením kapitána Deudermonta?"

"To je správce přístavu Pellman," vysvětlil kapitán. "Ano, je!" volal k muži. "A rád vás vidím, Pellmane!"

"Dobrá práce, kapitáne," křikl správce. "Tak hladké přistání jsem ještě neviděl. Jak dlouho zůstanete u mola?"

"Dva dny. Pak zpátky na vodu a na jih."

Správce přístavu se odmlčel, jako kdyby si na něco vzpomínal. Potom se otázal - jako se ptal všech lodí v posledních pár dnech slovy, jež mu Entreri zasadil do mysli. "Hledám dva cestující, třeba jste je viděl!"

Deudermont se podíval na Drizzta. Tak jako drov hádal, že dotaz byl víc než náhoda.

"Jmenují se Drizzt DoUrden a Wulfgar," volal Pellman. "Ačkoliv mohou používat jiná jména. Jeden je menší a tajemný jako elf, druhý je obr a je silnější než kterýkoli živoucí muž!"

"Nesnáze?"

"Ne! Ne!" odvětil správce. "Vzkaz!"

Wulfgar přišel k Drizztovi a slyšel poslední část rozhovoru. Deudermont se obrátil pro instrukce k nim. "Vaše rozhodnutí."

Drizzt nepředpokládal, že Entreri jim nachystal nějakou past. Věděl, že zabiják se s nimi chce utkat, tedy s ním osobně. "Dobře, promluvíme s ním."

"Jsou tady, vedle mne," kapitán volal. "U plachet byl Wulfgar," mrkl spiklenecky na barbara a opakoval Pellmanův vlastní popis, "a je silnější než kterýkoli živoucí muž!"

Deudermont šel s nimi k můstku na molo. "Vzniknou-li nějaké potíže, udělám, co bude v mých silách, abych vám pomohl," řekl tiše. "A bude-li třeba, počkáme v přístavu i čtrnáct dní."

"Opět vám musím poděkovat," řekl Drizzt. " Orlpar nám v Hlubině poskytl nedocenitelnou radu."

"Jméno toho psa raději nevyslovujte. Moje jednání s ním bylo zřídka kdy tak šťastné. Jestli chcete, můžete spát na lodi. Tak dobré pořízení."

Drizzt a Wulfgar obezřetně kráčeli k Pellmanovi a drov se pátravě rozhlížel po známkách nějakého úkladu.

"Hledáte nás," řekl přísně Wulfgar tyčící se nad hubeným správcem. "Buďte pozdraveni," řekl muž s příjemným úsměvem. Lovil cosi v kapse. "Setkal jsem se s vaším známý," objasnil přátelsky, "s tmavým mužem a jeho lokajem - půlčíkem."

Přátelé si vyměnili ustaraný pohled.

"Tohle tu pro vás nechal," pokračoval Pellman, podávaje Wulfgarovi titěrný váček. "A přikázal, abych vám vyřídil,že vás bude v Calimportu očekávat."

Wulfgar tu věc podezřívavě uchopil, jako kdyby mu měla vybuchnout do obličeje.

"Vřelé diky," řekl Drizzt Pellmanovi. "Neopomeneme se mu zmínit, že jste se svého úkolu skvěle zhostil."

Pellman se s kývnutím a poklonou vrátil ke svým povinnostem. Náhle sebou trhl, připomněl si poslání, jež musel dokončit - podvědomý rozkaz, jemuž nemohl odolat. Správce přístavu opustil mola a vydal se k horní čtvrti.

K sídlu Oberona.

Drizzt Wulfgara odvedl stranou zvídavých očí. Barbar nějak pobledl, vzal mu tedy váček z ruky, a drže jej daleko od těla, uvolnil opatrně provázek. S pokrčením ramen mrkl na Wulfgara, který ještě o krok ustoupil, a nakoukl dovnitř.

Wulfgar se k němu starostlivě vrátil, když viděl, jak mu sklesla ramena a hledí na něj s bezmocnou rezignací.

Drov váček obrátil naruby a vyjevil jeho obsah.

Půlčíkův prst.

7
Roznícení

První věc, jíž si všiml, byl klid, žádné skučení. Hodinu za hodinou ležel na svém bidýlku na vrcholu komínu a celou tu dobu i přes svůj polovědomý stav vnímal stálou přítomnost vichru. Přenášel jeho mysl nazpět na Planinu ledového

větru - domovu skoro po dvě staletí. Smutné naříkání vichřice nepřinášelo Bruenorovi žádnou útěchu, bylo varovnou připomínkou jeho osudu, posledním zvukem, co myslel, že kdy uslyší.

Bylo ticho, jen praskání ohně rušilo naprosté mlčení. Pozvedl velmi těžké víčko, nepřítomně koukal do plamenů a pak se pokusil ujasnit si svou kondici. Bylo mu příjemně teplo, měkká prošívaná přikrývka mu sahala až po bradu. A byl uvnitř - plameny žhnuly v krbu, ne v otevřeném ohništi.

Bruenorovy oči se přesunuly ke straně krbu a soustředily se na hromadu pečlivě poskládané výstroje.

Jeho výstroje!

Helmice s jedním uraženým rohem. Drizztův scimitar, královské mitrilová brnění i jeho nová válečná sekera a lesklý zlatý štít. A ležel pod pokrývkou a na sobě měl hedvábnou noční košili.

Najednou se cítil velmi zranitelný a vytáhl se na lokty.

Převalila se přes něj vlna černé tmy, žaludek se mu točil nevolností. Těžce dopadl na záda.

Zrak se mu na chvilku vrátil, vrátil se na dost dlouho, aby si uvědomil postavu vysoké překrásné ženy, klečící nad ním. Dlouhé, zářivé vlasy se v záři krbu stříbřitě zaleskly, zalechtaly ho na tváři.

"Pavoučí jed," řekla měkce. "Zabije všechno mimo trpaslíka."

A pak byla jen černota.

o o o

Po několika hodinách se zase probral, byl silnější, vnímavější. Nehnul se, aby unikl pozornosti, pootevřel jedno oko, podíval se kolem a na hromadu své výzbroje. Upokojen, že tam bylo všechno, pomalu obrátil hlavu.

Byl v malém pokoji, zřejmě domku s jednou místností, neboť jediné dveře jako by vedly ven. Žena, již prve viděl - doteď si nebyl zcela jistý, jestli to nebyl sen - stála vedle dveří a malým oknem zírala na noční oblohu. Její vlasy byly skutečně stříbrné, teď viděl, že to nebyl žádný trik odlesku z krbu. Nebyly stříbrné šedivostí stáří - ta lesklá hříva plála životem.

"Promiňte, krásná paní," zakrákal a hlas mu zaskřípal na každé hlásce. Žena se obrátila a spontánně na něho pohlédla.

"Mohl bych dostat něco k jídlu?" Bruenor si nikdy nepletl své priority.

Žena přeplula pokoj a pomohla Bruenorovi se posadit. Před očima mu černě zavířilo, ale podařilo se mu zůstat při vědomí.

"A to, prosím, je pouhý trpaslík!" mumlala si žena. Žasla, že své útrapy přestál.

Bruenor k ní natočil hlavu. "Paní, já vás znám, ale nemůžu si vybavit vaše jméno."

"To není důležité. Mnoho jste prodělal, Bruenore Válečné Kladivo." Bruenor zvedl hlavu ještě víc a při zmínce jeho jména se kácel, ale žena mu zručně upravila polštář a pokračovala. "Ošetřila jsem vaše rány, jak nejlépe jsem mohla, měla jsem však strach, že jsem vás našla příliš pozdě, abych vyléčila také účinky pavoučího jedu."

Bruenor se podíval na své ovázané předloktí a znovu prožíval strašlivé okamžiky pavoučího útoku. "Jak dlouho?"

"nevím, jak dlouho jste ležel na zlomené mříži. Zde odpočíváte víc jak tři dny. To se vašemu žaludku nelíbí. Nachystám jídlo."

Začala se zvedat, ale Bruenor ji chytil za paži.

"Kde to jsme?"

Její úsměv uvolnil sevření. "Na mýtině nedaleko mříže. Bále jsem se s vámi moc hýbat."

Nerozuměl, co míní. "Toto je váš dům?"

"Ach ne," postavila se se smíchem. "Tohle jsem tu dočasně stvořila. Jestli se při svítání budete cítit dost silný na cestu, zmizí."

Spojení s magií zasvitlo poznáním. "Vy jste vládkyně Stříbrolunní!" vyhrkl nečekaně.

"Jasnoluna Alustriel," představila se žena se zdvořilou úklonou. "Buďte pozdraven, urozený králi."

"Král?" odmítl s odporem. "Moje království obsadila chátra."

"Uvidíme," řekla záhadně.

Bruenor ji už ani nevnímal. Nemyslel na Síň mitrilu, ale na Drizzta, Wulfgara a Regise a obzvláště na Catti, radost jeho života. "Co mí přátelé?" prosil zničeně. "Víte, co se s nimi stalo?"

"Klid," odvětila Alustriel. "Unikli z dolů, každý z nich."

"A drov?" úzkostí se zajíkl.

Alustriel pokývla. "Drizzt DoUrden nebyl předurčen, aby zemřel v domově nejdražšího přítele."

Fakt, že Drizzta znala, v trpaslíkovi vyvolalo další vzpomínku.

"Vy jste se s ním setkala na naší cestě do Síně mitrilu. Vy jste nás poslala do tvrze. A proto znáte moje jméno."

"A věděla, kde vás mám hledat," dodala s úsměvem. "Vaši přátelé prochází velkým hořem, myslí si, že jste zemřel. Jsem však čarodějka, dost zkušená, a mohu hovořit se světy, které často přinesou překvapivá odhalení. Když mi zjev Morkaie - dávného známého, co před několika roky odešel z tohoto světa - předal podobu bezvědomého trpaslíka, ležícího napůl z díry na svahu hory, dozvěděla jsem se pravdu o vašem osudu. Doufala jsem, že přijdu včas."

"Pchá? Jsem v pořádku!" bafl, bouchnuv se mozolnatou pěstí do prsou. Jak přesunul váhu, ušklíbl se nad bodavou bolestí v zadku.

"Střela z kuše," poznamenala žena.

Bruenor chvilku přemýšlel, netušil, kdy dostal zásah, ač svůj útěk z podzemního města měl jasně v paměti. Pokrčil rameny a připsal to na vrub slepotě bitevního žáru. "Tak jeden z tý chátry mě přece dostal…," začal a pak zrudnul a odvrátil oči při představě, odkud mu tato dáma vytahuje šíp.

Vládkyně laskavě změnila předmět hovoru. "Klidně povečeřte a odpočívejte. Vaši přátelé jsou v bezpečí… prozatím."

"Kde…" Zadržela další otázky zvednutou dlaní. "Neznám podrobnosti," vysvětlila. "Odpovědi obdržíte brzo. Ráno vás vezmu do Dlouhého sedla ke Catti. Může vám říct víc než já."

Bruenor si přál, kdyby k ní mohl jít hned, přitisknout ji pevně k sobě a říct jí, že všechno je zase v pořádku. zachránil to lidské děvčátko z ruin šotčího nájezdu a vychoval ji jako vlastní dítě. Nakonec si rozvážně připomněl, že popravdě nevěřil, že Catti vůbec kdy spatří, že to tedy může ještě jednu noc vydržet.

Všechny obavy z nedočkavého neklidu utišil vyčerpaný spánek sotva pár minut po tom, kdy dojedl poslední sousto. Alustriel ho hlídala, dokud se kouzelným útočištěm nezačalo ozývat spokojené chrápání.

Jen zdravý spáč může dělat takový rámus, opřela se tedy o stěnu a zavřela unavené oči.

Byly to dlouhé tři dny.

o o o

Bruenor s úžasem pozoroval, jak s prvním světlem úsvitu místnost kolem nich mizí, jako kdyby jí tma noci jaksi propůjčila hmotný stavební materiál. Obrátil se na Alustriel, ale zastihl ji uprostřed vrhání formule, čelící růžové obloze a sahající vzhůru, jako by se pokoušela uchopit její paprsky.

Sevřela ruce, zvedla je k ústům a šeptala do nich kouzlo. Pak dlaně rozhodila před sebe a vykřikla konečně slova: "Hořící spřežení!" Zářivá koule rudosti narazila do skály, vybuchla ve sprška plamenů a téměř okamžitě se přetvořila do ohnivé válečné kárky a dvou ořů. Chvěli se žárem, jenž jim dal tvar, ale zemi pod sebou nespálily.

"Sbalte si své věci," radila vládkyně Bruenorovi. "Je čas k odjezdu."

Chvíli nehybně stál. Nikdy neměl magii v lásce, ovšem mimo té, která posílila zbraně a brnění, nikdy však nepopíral její užitečnost. Nenamáhal se s upevňováním brnění či štítu, posbíral všechno do náruče a připojil se k Alustriel a poněkud váhavě do kárky vystoupil. Nebyla horká, byla pevná jako dřevo.

Alustriel štíhlou rukou uchopila žhoucí otěže a křikla na dvojspřeží. Jediným skokem se vynesli do ranního nebe a vystřelili na západ kolem hor a potom k jihu.

Ohromený trpaslík pustil všechno, co držel - přitiskl bradu na prsa a sevřel okraj válečného vozu. Pod nimi ubíhaly hory, hluboko dole zahlédl Kamenici, pradávné trpasličí město, a za pár vteřin se jim ztratilo daleko za zády. Kárka hřměla nad otevřenými travnatými pláněmi a kolem západních hranic Velkých Bral. To se už uvolnil, a když se řítili nad městem Nesme, neodpustil si, aby je neproklel. Nikdy nezapomene, jak bezohledně se k nim zachovala městská hlídka, jejímž členům právě zachránili život. Míjeli povodí řeky Dessarin. Vinula se krajinou jako lesklý had a daleko na severu viděl veliké tábořiště barbarů.

Alustriel stočila ohnivou káru znovu na jih a za pár minut se v dálce vynořilo Dlouhé Sedlo a proslulý zámek Tivy na Harpellově vrchu.

Na kopci stál zvědavý houf čarodějů, aby se podívali na jejich slavný příjezd či přílet, a vážně jim mávali, aby si zachovali důstojné dekorum jako pokaždé, když je urozená Alustriel poctila svou přítomností. V davu jeden obličej zbělel jako křída, když rudý vous, dlouhý nos a jednorohá helma Bruenora Válečného Kladiva se dostaly na dohled.

"Ale… vy… ach… jste mrtvý," jektal šokovaný Harkle Harpell, když Bruenor seskočil na zem.

"Jsem taky rád, že vás můžu pozdravit," odvětil Bruenor, oděný v noční košili a helmě. Shrábl své věci z kárky Harklovi k nohám. "Kde je mý děvče?"

"Och, ano… opravdu… Catti… ach, kde? Och, tamhle," mlel a prstem si nervózně přejížděl ret. "Pojďte! Ano, honem!" Uchopil Bruenora za ruku a vlekl ho spěšně k zámku.

Zastihli Catti, jež právě vstala a v lehkém županu se v trepkách courala dlouhou halou. Když viděla pádícího Bruenora, oči jí vylezly navrch hlavy, upustila svůj ručník a paže jí bezvládně sklesly. Bruenor do ní zabořil obličej a objal ji kolem pasu tak mocně, až jí vyrazil dech z plic. Probrala se ze šoku a vrátila mu objetí nejméně desetinásobně.

"Moje modlitby," vzdychala mezi vzlyky. "U bohů, já jsem se tolik naplakala. Myslela jsem, že jsi mrtvý!"

Bruenor nemohl promluvit, snažil se, aby se ovládl, ale jeho slzy promáčely předek Cattina županu a za sebou cítil oči celého davu Harpellů. Rozrušeně otevřel nejbližší dveře a překvapil napůl oblečeného Harpella, nahého až do pasu.

"Promiň…" stačil zabručet, než ho Bruenor chytil za rameno, vystrčil do haly a Catti vtáhl dovnitř. Čaroděj se obrátil ke své komnatě, když mu dveře práskly do obličeje. Rozhlédl se nepřítomně po své rodině, ač jejich úsměvy a výbuchy chechotu mu jasně řekly, že od nich se zastání nedočká. Otřepal se, aby si vyčistil hlavu, a s pokrčením ramen odešel za svými záležitostmi, jako by se nestalo nic neobvyklého.

Poprvé v životě tuhý trpaslík opravdu plakal. Bylo mu to jedno, nemohl dělat nic, aby tomu zabránil. "Já jsem se taky modlil," šeptal své milované dceři, lidskému dítěti, které odmalička vychoval.

"Kdybychom to byli věděli…" chtěla Catti cosi říct a Bruenor jí jemně položil prst na rty, aby ji umlčel. Nebylo to důležité. Věděl, že Catti a jeho přátelé by ho byli nikdy neopustili, kdyby tušili, že v boji s hořícím drakem nezahynul.

"Víš, já vůbec nevím, jak jsem to mohl přežít. Nic z toho ohně se mně nedostalo na kůži." Při vzpomínce na osamělé týdny v Síni mitrilu se otřásl. "Už o tom proklatým místě nemluvme," prosil. "Je to za mnou. A tam to taky zůstane!"

Catti věděla o pochodu armád, které se chystaly dobýt trpasličí domovinu zpět do svých rukou. Teď zavrtěla hlavou, ale Bruenor si posunku nevšiml.

"A mí přátelé? Jak jsem padal, viděl jsem elfovy oči."

"Drizzt žije, stejně jako zabiják, který honil Regise. Přišel k propasti právě uprostřed boje a unesl ho."

"Kručibřich?" vydechl trpaslík.

"Jo, a taky drovovu kočku."

"Není mrtvej…"

"Pokud mohu soudit, tak není," spěchala s ujištěním. "Zatím není. Drizzt s Wulfgarem se pustili za ním ví, že jeho

cílem je Calimport."
"Dlouhej hon," utrousil hořce. Nejistě k dívce vzhlédl. "Byl bych myslel, že budeš s nima."
"Mám svůj vlastní úkol," řekla Catti a tvář jí zvážněla. "Splatím dluh!"
Bruenor porozuměl. "Síň mitrilu?" zasípal zděšeně. "Ty počítáš, že se tam vrátíš, abys mě pomstila?"
Catti bez mrknutí přikývla.
"Seš cvok, děvče!" rozčílil se. "A drov by tě nechal jít samotnou?"
"Samotnou?" opakovala. Byl čas, aby se právoplatný král dozvěděl celý plán. "Ne, neskončila bych můj život takovou bláznivinou. Stovka tvých bojovníků sem pochoduje ze severu a ze západu. A s nimi jde slušný počet barbarů."
"To není dost," bafl Bruenor. "Tý chátry je tam celá armáda."
"A osm tisíc z Citadely Adbar," pokračovala dívka, jako by nic neřekl. "Král trpaslíků, Harbromme z Adbaru se těší, že tvoje domovina bude zase svobodná. I Harpellovi přislíbili pomoc."
Bruenor si v duchu představil obraz blížících se armád - čaroděje, barbary a valící se stěnu trpaslíků a Catti v jejich čele. Drobný úsměv mu vymazal z tváře chmury. Podíval se na svou dceru s mnohem větším respektem než kdy dřív a oči se mu zase zamlžily slzami.
"Mne neporazí," zavrčela dívka odhodlaně. "Chtěla bych vidět tvůj obličej vytesaný ve Dvoraně Králů a chtěla bych zaspat tvé jméno na místo hodné tvé slávy!"
Bruenor si ji přitáhl a vší silou přitiskl k sobě.
ze všech vavřínů, co získal během svého života, i které ho čekají v budoucnosti, nic se nevyrovná požehnanému štěstí hrdého otce.

o o o

Bruenor zadumaně stál na jižním svahu Harpellova vrchu, hleděl na blednoucí barvy mizící ze západního nebe a do prázdnoty zvlněné roviny. Myšlenkami dlel u svých přátel, a zvlášť u Regise - toho hromského Kručibřich, otravného půlčíka, který si v jeho tvrdém srdci přece jaksi našel citlivý koutek.
Drizzt bude v pořádku. Drizzt byl vždycky v pořádku, a s mocným Wulfgarem po boku by to potřebovalo armádu, aby je porazila.
Ale Regis!
Nikdy nepochyboval, že půlčíkův lehkovážný způsob života, kterým lidem okolo šlapal na palce s napůl omluvným, napůl pobaveným pokrčením ramen, ho jednou zavleče do kaše, která bude příliš hustá, aby se z ní jeho krátké nožky vymotaly. Byl blázen, že mistrovi tak mocného zlodějského cechu ukradl ten rubínový klenot.
Ani úvaha, že si to vykoledoval, neulehčila trpaslíkovým starostem a lítosti nad jeho utrpením, ani nezmírnila vztek, že mu nemůže pomoct. Jeho postavení ho vázalo sem, povede armády k vítězství a slávě, rozdrtí duergary a vrátí Síni mitrilu jeho bývalou prosperitu. Jeho nové království bude pýchou Severu, umělečtí kováři budou vyrábět díla rovnající se krásou všemu, co vytvořili v dávných dobách, a zaplaví obchody celých Říší.
Byl to jeho sen, životní cíl od hrůzného dne před dvěma stoletími, kdy byl jeho klan takřka vyhuben a těch pár, co útok přežilo, byly většinou děti. Museli svou domovinu opustit a útočiště našli až v chudých dolech odlehlého severu na Planině ledového větru.
Celý život toužil se tam vrátit, a ta touha byla teď jaksi prázdná, když jeho nejlepší přátelé byli v tenatech zoufalé štvanice přes jižní země.
Obloha sametově zčernala a hvězdy se rozblikaly k životu. Noční čas, myslel si, trochu klidnější.
Čas drova.
Malý náznak úlevy se vytratil, když se na hrozivou skutečnost podíval z jiného úhlu. "Noční čas," bručel nahlas.
Čas zabijáka.

8
Prostý omšelý obal

Jednoduchá, rozlehlá dřevěná stavba v rohu Tulákova náměstí vypadala zanedbaně i pro tuto zchátralou část jižanského Calimportu. Budova měla jen pár oken, všechna zajištěná prkny a žádný balkón nebo terasu, co by stály za zmínku. Žádný nápis ji blíže neoznačoval, neměla ani obyčejné domovní číslo. Každý ve městě ji však znal a dobře si ji pamatoval, neboť za několikatery železem obitými dveřmi se scéna změnila - dramaticky. Vnějšek vystavoval pouze počasím ošlehané, staré dřevo, vnitřek se však pyšnil tisíci barvami a tapiseriemi, měkkými vlněnými koberci a soškami z ryzího zlata. Toto byl zlodějský cech a bohatstvím i dekorem soutěžil s palácem samotného vládce Calimshanu.
Zvedal se tři patra nad úrovní ulice a sahal dvěma tajnými patry do podzemí. Třetí poschodí bylo neluxusnější, bylo tam pět místností a osmiúhlá ústřední hala, z níž ústily čtyři předsíně - a vše sloužilo pohodlnému komfortu jediného muže - paši Pooka. Byl mistrem cechu, budovatelem složité zlodějské sít, a zajistil si, že on byl první, kdo se těšil z kořisti zručným členů.
Paša přecházel ústřední halou, svým přijímacím sálem, a při každém okruhu se zastavil, aby pohladil lesklý kožich geparda ležícího vedle jeho nádherného křesla. Na cechmistrově obličeji byly vryty stíny nezvyklých obav, a když právě nehladil exotickou kočku, mnul si nervózně ruce.
Byl oděn v čistém hedvábí, ale jen jediná brož upevňovala jeho pláštěnku,a ač mu zuby svítily čistým zlétám, nenosil žádné další šprky z bohaté pokladnice, jak bylo zvykem mužů jeho postavení. Pook vypadal jako poloviční obdoba

jednoho ze čtyř obřích eunuchů, co stáli kolem haly - celkem nenápadný pro výmluvného cechmistra, který dostal i sultány na kolena, jehož pouhé jméno vyděsilo ty nejotrlejší darebáky tak, že koukali, kam honem zmizet.

Pook takřka nadskočil, když se ozvalo hlasité klepání na hlavní dveře ke spodnímu poschodí. Dlouho váhal, ujišťoval sám sebe, že tím čekajícího muže zneklidní, ač ve skutečnosti ten čas potřeboval on sám, aby se dal dohromady.

Nakonec nerad mávl k jednomu eunuchovi, posadil se na trůn na vyvýšeném pódiu a ruku položil na rozmazlenou kočku. Vstoupil vytáhlý bojovník, tenký rapír tančil s pohybem jeho kroků a černá pláštěnka uvázaná pod krkem vlála za ním. Husté hnědé kadeře lemovaly hubený obličej. Oděv měl prostý, tmavý, ale překřížený pásky a řemeny, každý s nějakým míškem, váčkem, dýkou v pochvě, nebo s nějakou neobvyklou zbraní. Vysoké kožené holínky na sobě neměly jediný fald a mimo dopad svižných kroků nedělaly žádný hluk.

"Buď zdráv, Pooku," řekl neformálně.

Pook zúžil oči, sotva muže spatřil. "I ty, Rassitere," odvětil.

Rassiter došel k trůnu a nepatrně se uklonil, vrhnuv na geparda zhnusený pohled. Ostré zuby bleskly ve zkaženém úsměvu, jenž prozradil jeho nízký původ, nonšalantně se opřel podrážkou o vypolštářovaný trůn a sklonil se, aby cechmistr cítil horko jeho dechu.

Pook pohlédl na špinavou holínku na krásném potahu, pak zpátky na muže s úsměvem, který i neotesanému Rassiterovi připadal poněkud odzbrojující. Domyslel si, že své familiární chování vůči partnerovi přehnal, botu sundal a o krok ustoupil.

Pašův úsměv zhasl, byl spokojen. "Zařídil jsi to?" otázal se.

Rassiter v kruhu zatančil a téměř vybuchl smíchem. "Ovšem," zvolal a z váčku vytáhl perlový náhrdelník.

Pook se zamračil, měl výraz přesně takový, jak úskočný bojovník očekával. "Musíš je vždycky zabít?" syčel podrážděně.

Rassiter hodil rameny a spustil náhrdelník nazpět. "Řekl jsi, že má být odstraněná. Je tedy odstraněná."

Pašovy ruce sevřely opěry trůnu. "Řekl jsem, že chci, aby byla odstraněna z ulice, dokud práce nebude hotova!"

"Věděla příliš mnoho," opáčil muž, prohlížeje si nehty.

"Ta holka pro nás měla cenu," ovládl se Pook. Jen málo mužů ho dokázalo rozčílit jako tenhle krysodlak a ještě míň by jich opustilo komnatu živých.

"Jedna z tisíce," uchechtl se bojovník.

Dveře se bez zaklepání otevřely a vstoupil starší muž v rudém hávu s vyšívanými zlatými hvězdami a půlměsíci. Na turbanu se mu třpytil veliký diamant. "Musím s vámi…" Pook po něm vrhl kosý pohled. "Teď ne, LaValle." Oči se mu znovu nebezpečně zúžily skoro jako vztekle stažené rty. Starý muž se omluvně uklonil a zmizel pozpátku dveřmi, které za sebou opatrně a nehlučně zavřel.

Rassiter se podívané smál. "To jsi provedl dobře!"

"Měl by ses naučit jeho způsobům!"

"Nu, Pooku, my jsme přece partneři," připomněl mu Rassiter. Přešel k jednomu ze dvou oken a pohlížel na přístav a širý oceán. "Dnes v noci bude úplněk," řekl vzrušeně, stočiv se k pašovi. "Měl by ses k nám připojit. Bude hodokvas!"

Pook se při představě hrůzné hostiny, k níž se Rassiter s jeho druhy - krysodlaky chystali, otřásl odporem. Možná že ta holka nebyla dosud mrtvá…

Raději na to nemyslet. "Obávám se, že musím odmítnout," řekl tiše.

Rassiter rozuměl, schválně vzbudil pašův odpor. Lehce se k němu přenesl, znovu se holínkou opřel o trůn a zle se usmíval.

"Ani nevíš, o co se připravuješ. Ale ať je po tvém, to je naše dohoda." Odvrátil se a hluboce se uklonil. "Ty jsi tady pán."

"Ta dohoda je pro tebe - pro vás výhodná," upomínal ho paša.

Rassiter souhlasně obrátil vzhůru dlaně a pak potěšeně tleskl. "V tom ti nemohu odporovat. Od té doby, co ses s námi spojil, se našemu cechu daří lépe." Opět se uklonil. "Promiň mi moji odvážlivost, drahý příteli, ale stěží ovládám radost nad mou štěstěnou. A dnes bude úplněk!"

"Tak jdi na svou oslavu, Rassitere!"

Vytáhlý muž se znovu uklonil, hodil nenávistným okem po gepardovi a odkráčel z komnaty. Dveře se zavřely a paša si přetřel čelo a upravený účes řídnoucích vlasů, které kdysi byly hustou černou hřívou. Buclatou dlaní si bezmocně podepřel bradu a uchechtl se své vlastní tísni, kdykoli měl jednat s Rassiterem - krysodlakem.

Podíval se na dveře harému a uvažoval, jestli by mu to pomohlo zbavit se nepříjemných úvah o svém společníkovi. Připomněl si LaValla. Čaroděj by ho byl nerušil - určitě ne, když jednal s Rassiterem, aniž měl důležitou zprávu.

Poškrábal svého miláčka pod bradou a vyšel do síně, jež vedla k čarodějově sešeřelé komnatě. LaValle zíral soustředěně do křišťálové koule, nevnímal, že někdo vstoupil. Pook se tiše posadil na druhé straně stolu, mlčky čekal a bavil se směšnými zvětšeninami LaVallova řídkého vousu, který koule komicky zkreslovala, jak pohnul hlavou.

LaValle konečně vzhlédl. Rozeznal v pánově tváři stopy napětí, ale tak tomu bylo pokaždé po Rassiterově návštěvě. "Tak ji zabili?" otázal se, ač odpověď znal předem.

"Nenávidím ho," sykl Pook.

Čaroděj souhlasně přikývl. "Ale nemůžete postrádal moc, již vám přinesl."

Čaroděj měl pravdu. V těch dvou letech, kdy se spojil s krysodlaky, se jeho cech stal nejvlivnějším a nejmocnějším v celém městě. Mohl by dobře žít z peněz, které mu obchodníci platili za ochranu - před jeho vlastním cechem. I kapitáni cizineckých lodí navštěvující přístav byli natolik prozíraví, že neodmítli jeho výběrčího, když je v docích vyhledal.

A ti, co nebyli, se ke svému žalu rychle poučili.

Ne, nemohl popřít, že z Rassiterovy tlupy plynuly značné zisky. Ale rozhodně ty ničemné lykantropy neměl v žádné

lásce. Hnusili se mu, ve dne byli lidmi a v noci čímsi bestiálním - napůl člověkem a napůl krysou. A nelíbil se mu způsob, jakým prováděli svůj byznys.

"Dost o něm." Opřel se lokty o samet černé pokrývky na stole. "Budu potřeboval nejméně tucet hodin v harému, abych se z té schůzky vzpamatoval." Pousmání ukazovalo, že ho to utěšilo. "Co jste mi chtěl?"

Čarodějův obličej roztál hrdým úsměvem. "Dnes jsem mluvil s Oberonem z Bandurovy Brány," řekl pyšně. "A dozvěděl jsem se takové novinky, že na svůj rozhovor s Rassiterem rychle zapomenete."

Pook zvědavě čekal, nechávaje LaValla vychutnat jeho dramatický přednes. Čaroděj byl dobrým loajálním pomocníkem, nejbližší osobou, takřka něco jako přítel.

"Váš zabiják se vrací!" pronesl vítězně.

Pookovi to chvilku trvalo, než uvážil dosah čarodějova výroku. Pak se mu souvislosti vyjasnily a vzrušeně vyskočil. "Entreri!" vyhrkl zadýchaně.

LaValle pokývl a musel se krotit, aby potlačil hlasitý smích.

Paša si prohrábl vlasy. Tři roky! Entreri, nejsmrtonosnější ze všech smrtonosných se k němu vrací! Po třech letech! Rozčileně pozoroval čaroděje.

"Má s sebou půlčíka," odvětil LaValle na tichou otázku. Pookův obličej se rozjasnil, dychtivě se naklonil nad stůl, zlaté zuby se ve světle svíce zaleskly.

LaValle byl opravdu rád, že může cechmistra potěšit, že mu může dát zprávy, na které musel tak dlouho čekat. "A má rubínový klenot!" zvolal a bouchl pěstí do stolu.

"Ach!" paša extaticky vybuchl smíchem. Jeho drahokam, jeho nejcennější vlastnictví! S jeho hypnotickou mocí se mohl povznést do výšin nevídané moci a prosperity. Nejen že získá nadvládu nad všemi, s nimiž se setká, ale ještě mu budou vděční. "Och, a ty, Rassitere," zašeptal s náhlým vnuknutím. "Náš vztah je na prahu velkých změn, můj zrůdný příteli."

"Jak moc ho budete ještě potřebovat?" zeptal se LaValle.

Pook se s pokrčením ramen podíval ke stěně komnaty, k malému závěsu.

Prstenec Taros.

LaValle zesinal. Prstenec Taros byl mocnou relikvií schopnou pronést svého pána - či jeho nepřátele - přes samotné roviny bytí. Jenže moc toho artefaktu nebyla laciná, draze se na ni doplácelo. Byl naveskrz ďábelský a pokaždé, když jej LaValle párkrát použil, cítil, že z něj vysál část jeho bytosti, jako kdyby ukradením jeho životních sil nabral víc moci. Čaroděj Rassitera z duše nenáviděl, doufal však, že cechmistr najde jiné řešení než Taros.

Probral se nezamyšlení a zjistil, že paša stále čeká. "Řekněte mi víc!" naléhal netrpělivě.

LaValle bezmocně potřásl hlavou a položil dlaň na křišťálovou kouli. "Nejsem schopen je najít. Artemis se vždycky dovedl vyhnout mému pátrání, leč podle Oberonových slov nejsou příliš daleko. Plaví se vodami severně od Calimshanu. Možná už pluje kolem našeho území. Mají dobrý vítr, pane. Týden či dva, ne déle."

"A Regis je s ním?"

"Ano, je."

"Živý?"

"Jako rybička."

"Výborně!ů zvolal paša. Jak toužil mít toho zrádce na dosah! Sevřít ruce kolem toho malého krčku! Po Regisově krádeži nastaly pro cech zlé časy. Problémy popravdě zavinila Pookova vlastní neschopnost, jak bez pomoci klenotu jednat s lidmi. Používal jej tak dlouho, že se bez něj nedokázal obejít. A druhou příčinou úpadku byly vysoké výdaje za jeho hledání. Paša ovšem všechnu vinu svaloval na půlčíka. Vinil ho dokonce i za své spojenectví s cechem krysodlaků, protože kdyby měl rubínový přívěsek, Rassitera by nepotřeboval.

Věděl, že teď se všechno hladce urovná. S vlastnictvím klenotu a ovládnutím krysodlaků by mohl možná pomýšlet na rozšíření své moci i za hranice Calimportu. Se zhypnotizovanými pomocníky a zrůdným cechem lykantropů by ovládal celé jižní území.

Zahleděl se na LaValla, na jeho ustarané oči. "Jak, podle vašich představ, se Entreri srovná s novými společníky?" otázal se čaroděj chmurně.

"Ach, zatím o nich neví," řekl lehce. "Byl pryč příliš dlouho." Zamyslel se a pokrčil rameny. "Jsou nakonec ve stejném byznysu. Entreri by se s tím měl smířit."

"Rassiter popudí každého, s kým se setká," připomněl mu čaroděj. "Předpokládejme, že naštve i Entreriho."

Paša se nápadu zasmál. "Příteli, mohu vás ujistit, že by se to stalo jenom jedenkrát."

"A pak se dohodnete s novým vůdcem těch zrůd?!" LaValle hořce podotkl.

Pook mu položil ruku na paži a zamířil ke dveřím. "Vypátrejte všechno, co můžete. Jestli je v křišťálové kouli naleznete, dejte mi vědět. nemohu se dočkat, až Regisovi opět pohlédnu do obličeje. Tolik mu dlužím!"

"Kde budete?"

"V harému," řekl paša s mrknutím. "Znáte to, napětí."

Za pánem se zavřely dveře a LaValle se v židli shrbil, uvažuje o návratu svého hlavního soka. V čase Entreriho nepřítomnosti hodně získal, povznesl se dokonce do této komnaty ve třetím poschodí ve funkci Pookova poradce a pobočníka.

Do této komnaty, Entreriho komnaty.

Čaroděj se zabijákem nikdy neměl žádné problémy. Dobře spolu spolupracovali a vycházeli, i když se nikdy nespřátelili, ale to u Entreriho stejně vůbec nepadalo v úvahu. V minulosti si často pomáhali a LaValle by ani nespočítal, kolikrát Entrerimu ukázal nejrychlejší cestu k cíli.

A pak vznikla ta ošklivá záležitost s Mancasem Tiverosem, kolegou v kouzelnickém umění, kterého ostatní místní

čarodějové nazvali "Mancasem Mocným". Všichni LaValla předem litovali, když se s ním dostal do rozepře o původu jedné nové zaříkací formule. Oba si na objev činili nárok a každý čekal, kdy mezi nimi dojde k válce. Mancas však náhle a bez vysvětlení odešel - zanechal jen dopis, v němž se zříkal účasti na tvorbě formule a dal LaVallovi kredit. Mancase už nikdy nikdo nespatřil - v Calimportu, ani nikde jinde.

"Ach, tak co," povzdechl si a vrátil se ke křišťálové kouli.

Artemis Entreri byl velmi užitečný.

Dveře se náhle otevřely a z nich vykoukla pašova hlava. "Pošlete posla do tesařského cechu. Řekněte jim že potřebujeme ihned několik zkušených pracovníků."

LaValle nevěřícně naklonil hlavu.

"Harém a pokladnice zůstanou tam, kde jsou," řekl pán důrazně, předstíraje hněv nad nepochopením tak jasné logiky. "Nemůžete přece ode mne očekávat, že se vzdám svých komnat!"

LaVallovi se lítostivě zkrabatilo čelo, když začínal chápat.

"Ani se nechystám Entrerimu sdělit, že nemůže dostat jeho vlastní pokoj. A zvlášť ne, když své poslání provedl s takovým úspěchem."

"Rozumím," řekl čaroděj, zklamán, že se bude zase stěhovat do nižšího postavení na dolejším patře.

"Musí se tu postavit šestá místnost - mezi jeho komnatou a harémem." zamrkal na svého asistenta. "LaValle, navrhněte si ji vy sám. A nemusíte šetřit, drahý příteli!" S tím zabouchl dveře.

Čaroděj si otřel zvlhlé oči. Pook ho pokaždé překvapil, ale nikdy nezklamal. "Jste štědrý pán, pašo Pooku," zašeptal do prázdna.

Ale paša byl též zkušeným vůdcem, neboť LaValle, skřípaje odhodlaně zuby, se sklonil nad svou koulí. Najde Entreriho a půlčíka!

Pán bude potěšen.

9
Ohnivý jinotaj

Mořský Skřítek teď plul s proudem Chiontharu, plachty chytaly vítr v dostatečném úhlu ze severu a tak uháněl od Baldurovy Brány dobrou rychlostí a odstřikoval bílou spršku pěny i přes souběžný tok vody.

"Uprostřed odpoledne jsme u Mečového pobřeží," vysvětloval kapitán Drizztovi a Wulfgarovi. "A pak od pobřeží s žádnou zemí na dohled až k Asavirskému průplavu. Potom jižní cestou kolem konce světa a zpátky na východ ke Calimportu."

"Calimport," opakoval po odmlce a ukázal na novou vlajku stoupající na stožár. Měla příčné modré pruhy ve zlatém poli.

Drizzt vrhal na Deudermonta ostrý pohled, neboť mu výměna národnosti normální plachetnice připadala podivná, podezřelá.

"Plujeme pod vlajkou Hlubiny až po Baldurovu Bránu a odtud na jih pod calimportskou."

"To se může? Je to zaběhnutý zvyk?"

"Oh, má nemalý význam."

"Pro ty, co znají jeho cenu," smál se Deudermont. "Hlubina a Calimport jsou rivalové. Přáli by si obchodovat jeden s druhým, přineslo by jim to zisky, ale někdy nepovolí plavidlům se sokovou vlajkou vjezd do přístavu."

"Hloupá pýcha," poznamenal Wulfgar, jemuž to bolestně připomnělo zkostnatělé tradice klanů jeho lidu, jež donedávna slepě dodržoval.

"Politikaření," komentoval přesněni Deudermont. "Vlivní členové obou měst si potají přejí obchodovat a pár tuctů lodí navázalo spojení,a by se obchod hýbal. Mořský Skřítek má dva domovské přístavy a všem to přináší výdělek."

"Takže kapitán Deudermont má dva trhy," poznamenal Drizzt poněkud jízlivě. "Jak praktické."

"Vzhledem k bezpečnosti plavby je to velmi výhodné," pokračoval kapitán s vědoucím úsměvem. "Piráti řádící severně od Baldurovi Brány respektují vlajku HLubiny víc než všechny ostatní, a ti na jih odtud se mají na pozoru,a by nevzbudili hněv Calimportu a jeho početné armády. Piráti podél Asavirského průplavu si v úžinách mohou vybrat z mnoha obchodních lodí a je pravděpodobnější, že přepadnou loď pod méně vlivnou vlajkou."

"A vás nikdy neobtěžují?" Wulfgar se nemohl přemoct, aby se nezeptal. Jeho hlas měl přídech ironie, jako by si ještě neujasnil, jestli tuto praxi schvaluje.

"Nikdy?" opětoval kapitán. "Ne, to nemohu tvrdit, ale zřídka kdy. A když se piráti na nás přece jen chystají, napneme všechno, co se dá, a uháníme. Jen málo lodí může chytit Mořského Skřítka, když se jeho plachty naplní větrem."

"A co jestli vás chytnou?"

"Potom si vy dva můžete vydělat na svou přeplavbu," smál se Deudermont. "Řekl bych, že ty zbraně, co nosíte, by mohly pirátského zloděje přesvědčit, aby pronásledování raději vzdal."

Wulfgar si rozvážně prohlížel Aegisův tesák. "Modlím se, abych před takovou bitvou získal lepší cit pro pohyb na lodi. Náhlý sklon by mě mohl hodit přes zábradlí!"

"No tak doplav k pirátské lodi a převrhni ji!" smál se Drizzt.

o o o

Ze zatemněné místnosti věže Oberon pozorně sledoval, jak se Mořský Skřítek odpoutává od mola a opouští Baldurovu Bránu. Ponořil se hluboko do výjevu v křišťálové kouli a prohlížel si elfa a obrovitého barbara, stojící na

palubě po boku kapitána lodi. Čaroděj věděl, že nebyli zdejší. Podle oblečení a zabarvení pocházel barbar nejspíš z jednoho z těch kmenů dalekého
Severu za Luskanem a velehorským pásmem - Páteře Světa, z dezolátního území širé tundry, nazvaného Planina ledového větru. Jak daleko byl od domova a jak bylo neobvyklé vidět někoho jeho rodu plavit se na otevřeném moři!

"Co mají ti dva společného s vrácením Pookova klenotu?" uvažoval nahlas opravdu zaujat. Podnikl Entreri v honbě za půlčíkem celou cestu až do vzdálené tundry? A pronásledovali ho ti dva na jih?

To však nebyla jeho věc. Oberon byl jen rád, že Entrerimu mohl alespoň částečně splatit dluh touto maličkou službou. Entreri pro Oberon před lety několikrát zabíjel, a i když se o tom při žádné z jeho četných návštěv ve věži nikdy nezmínil, čaroděj měl pokaždé takový zvláštní pocit, jako kdyby si ho zabiják držel na řetězu kolem krku. Této noci však starý dluh vyrovná jednoduchým signálem.

Čirá zvědavost ho přiměla, že zůstal vyladěný na odplouvající plachetnici chvilku déle. Zaměřil se na elfa - Drizzta DoUrdena, jak ho pojmenoval správce přístavu. Jeho zkušenému oku se na elfovi něco nezdálo. Ne že by nezapadal do svého prostředí jako barbar. Bylo to spíš v tom, jak se pohyboval, jak se díval těma pozoruhodnýma levandulovýma očima.

Ty jeho oči se do celkového vzhledu toho elfa, Drizzta DoUrdena, jak si nehodily, neodpovídaly vůbec jeho osobě.

Oberon hádal, že je v tom možná kouzlo, nějaká magická přeměna. Přál si, aby měl po pašu Pooka více informací. Přemýšlel, že by se měl přenést na palubu lodi a vyšetřit, co se dá, ale pro takový výkon neměl připravené potřebné formule. "A mimo to," krotil svou zvědavost, "tohle není moje záležitost."

A rozhodně si proti sobě nechtěl poštvat Artemise Entreriho.

o o o

Tu samou noc se Oberon s kouzelnou hůlkou v ruce vznesl ze své věže a vystoupil vysoko do noční oblohy. Stovky stop nad městem vypustil ohnivé koule v určitém pořadí.

o o o

O dvě stě mil jižněji Entreri pozoroval úkaz z paluby calimportské lodi jménem Ďábelský Tanečník. "Po moři," zašeptal, jak sledoval pořadí žhoucích výbuchů. Otočil se k půlčíkovi.

"Tví přátelé nás sledují po moři. Jsou za námi méně než týden! Vychází jim to dobře."

Regisovy oči při té zprávě nesvitly nadějí! Změna podnebí byla každým dnem a každou nocí zřejmější. Zimu nechali daleko za sebou a horký vítr jižních říší na jeho ducha těžce doléhal. Cestu do Calimportu nepřeruší už žádné zastávky. A žádná loď, i když byla ani ne týden pozadu, nemohla doufat, že dohoní náskok tohoto rychlého plavidla.

Regis bojoval s vnitřní beznadějí, pokoušel se přijmout fakt, že setkání s bývalým cechmistrem žádným způsobem neunikne.

Té chvíle se hrozil.

Paša Pook nikdy nic neprominul. Regis sám byl svědkem jeho nelítostného trestu, když se některý zloděj odvážil něco ukrást jinému členovi cechu, jenže Regis se odvážil ještě o krok dál - okradl samotného pána cechu o jeho nejvzácnější majetek, o jeho magický rubínový klenot. Regis beznadějně svěsil hlavu a pomalu se vlekl do kabiny.

Půlčíkovo zoufalství Entreri nehnulo, ani nezchladilo rozechvění, kterému probíhalo páteří. Jeho pán dostane klenot a půlčíka, on sám za tu službu obdrží bohatou odměnu, jenže v jeho mysli pašovo zlato nebylo pravou odměnou za jeho úsilí.

Tou byl Drizzt DoUrden, toho chtěl!

o o o

Drizzt s Wulfgarem tu noc také pozorovali vzdálený ohňostroj. Byli na otevřeném moři, ale stále víc než sto padesát mil do Ďábelského Tanečníka a mohli se jen dohadovat, co ten výjev znamená.

"Vypadá to na čaroděje," poznamenal kapitán, který se přidal k podívané. "Možná se potýká s nějakou létající bestií," dodal, aby je pobavil. "S drakem nebo nějakou příšerou nebes."

Drizzt přimhouřil oči, aby se mu zrak lépe zaostřil na ohnivé výbuchy, ale kolem nich se neproplétaly žádné tmavé stíny, ani se nezdálo, že míří na určitý cíl. Možná že byli moc daleko, než aby rozeznal takové detaily.

"Není to boj - je to signál," vyhrkl Wulfgar. Exploze následovaly v určitém časovém sledu. "Tři a jeden. Tři a jeden. Pro tak jednoduchý signál by stačil jezdec s dopisem. Bylo by to praktičtější."

"Pokud to není signál pro loď," řekl Deudermont.

Drizzt se zabýval stejnou myšlenku a rostlo v něm určité podezření o jeho zdroji a účelu.

Deudermont úkaz ještě chvíli pozoroval. "Možná máte pravdu," připustil, když se přesvědčil o přesnosti Wulfgarova úsudku, že ty výbuchy dodržují určitý časový vzor. "Do Baldurovy Brány denně přijíždí množství lodí. Asi čaroděj vítá nebo se loučí s přáteli ve velkolepém stylu."

"Nebo předává zprávu," podotkl Drizzt, a vzhlédl k barbarovi. Tomu neušlo, co tím myslí, a drov z jeho zamračení poznal, že chová podobné podezření.

"Pro nás je to jen podívaná, nic víc. Trochu zábavy na dobrou noc," loučil se s nimi a s úsměvem odcházel.

Přátelé se po sobě ještě pochybovačně podívali, Deudermontův úsudek jim připadal povrchní.

o o o

"Co Entreri tou hrou sleduje?" zeptal se Pook.

Oberon, čaroděj v křišťálové kouli, potřásl hlavou. "Nikdy mne ani nenapadlo předstírat, že rozumím jeho pohnutkám."

Pook s ním musel souhlasit a pokračoval v přecházení za LaVallovou židlí.

"Já bych přece jen soudil, že ti dva nemají s vaším přívěskem nic společného," říkal Oberon.

"Je to nějaká osobní vendeta, ke které Artemis přišel během svých cest," domýšlel si paša.

"Že by půlčíkovi přátelé?" uvažoval Oberon. "Ale proč je Entreri vede právě k vám nebo alespoň vaším směrem?"

"Ať jsou kdokoliv, znamenají nesnáze," ozval se LaValle, sedící nad křišťálovou pomůckou.

"Entreri se je asi chystá zaskočit," řekl Pook Oberonovi. "To by vysvětlilo, proč vás požádal o signál."

"Jenže Entreri instruoval správce přístavu, aby jim vyřídil, že je očekává v Calimportu," připomínal správně Oberon.

"Aby je oklamal," řekl LaValle. "Aby uvěřili, že dokud nedorazí do Calimportu, nejsou v nebezpečí."

"To není jeho způsob," oponoval Oberon a Pook si myslel totéž. "Nikdy jsem nezažil, že by Entreri použil takový průhledný trik, aby v soutěžení získal převahu. Jeho nejvíc těší, když se s protivníkem setká tváří v tvář a rozdrtí ho."

Oba čarodějové i cechmistr, který přežil tím,ž e využíval své schopnosti správně posoudit a vhodně reagovat na takové hádanky, se odmlčeli a probírali v mysli všechny možné variace. Pookovi šlo pouze o jeho vzácný rubín, s nímž by mohl svou moc zdesateronásobit a možná získat i přízeň vládnoucího paši Calimshanu.

"Mně se to nelíbí," ozval se nakonec Pook. "Při vracení klenotu a půlčíka nechci žádné komplikace." Odmlčel se a znovu vážil moudrost svého rozhodnutí, potom se natáhl přes LaVallovo rameno,a by měl zjev Oberon blíž. "Máte stále ještě spojení na Pinocheta?" zeptal se ho lišácky.

Oberon uhodl, co cechmistr míní. "Pirát nezapomíná na své přátele," odvětil stejným tónem. "Pokaždé o sobě dá vědět, když ho cesty zavedou do Baldurovy Brány. Vždycky se na vás vyptává, zajímá ho, zda se starému příteli vede dobře."

"A je teď na ostrovech?"

"Začíná pomalu zima a obchod se přesunuje z Hlubiny na jih," odpovídal Oberon s uchichtnutím. "Kde jinde by se úspěšný pirát zdržoval?"

"Dobrá," utrousil Pook.

"Mám se Artemisovým pronásledovatelům postarat o uvítání?" otázal se Oberon dychtivě, neboť miloval intriky a chtěl cechmistrovi posloužit.

"Tři lodě - žádné riskování," řekl pevně paša. "Nic nesmí komplikovat půlčíkův návrat. On a já budeme mít dlouhou diskusi!"

Oberon nad úkolem chvilku uvažoval. "Je to škoda," podotkl, "Mořský Skřítek byla výborná loď."

Pook důrazně opakoval jediné slovo, aby je ujistil, že nestrpí žádné omyly.

"Byla."

10
Tíha královské koruny

Půlčík visel v řetězech hlavou dolů nad kotlem vroucí tekutiny. Nebyla to však voda, bylo to něco hutnějšího, tmavšího - něco rudého.

Možná krev, možná…

Kladka zaskřípala a půlčík klesl o palec níž. Jeho obličej byl zkřivený, ústa široce otevřená jako ve výkřiku.

Žádný křik však nebylo slyšet, pouze vrzání kladky a hrozivý smích neznámého trýznitele.

Mlhavá scéna se přesunula, v zorném poli se ukázala kladka zvolna obsluhovaná jednou rukou, která jako by k nikomu nepatřila.

Klesání se zastavilo.

Potom se ďábelská hlas zachechtal naposledy. Ruka sebou rychle trhala, řetěz se šíleně roztočil.

Zazněl vysoký výkřik, ostrý pronikavý jek bolesti - jek smrti.

o o o

Pot štípal Bruenora v očích ještě než je zplna otevřel. Otřel si z obličeje kapky a otáčel hlavou, aby z ní ty hrůzné představy vypudil a uvědomil si své okolí.

Byl v zámku Tivy, v pohodlném loži, v příjemné ložnici. Čerstvé svíce, jež před ulehnutím zapálil, téměř dohořely, ale nebyly nic platné - tato noc byla jako ty předešlé, plná nočních můr.

Překulil se a sedl si na hranu postele. Všechno bylo, jak mělo být. Mitrilové brnění a zlatý štít ležely na židli vedle prádelníku. A na něm byla sekera, která ho vysekala z duergarského doupěte. Lehce se opírala o stěnu vedle Drizztova scimitaru a dvou helmic, té potlučené, jednorohé, která trpaslíka spolehlivě pronesla dvěma staletími dobrodružných setkání, a koruna krále Síně mitrilu, osázená řadami třpytivých drahokamů.

Pro jeho oči však nic nebylo, jak by mělo být. Pohlédl k temnému oknu a sametové tmě za ním. vše, co v něm spatřil, byl odraz svícemi ozářeného pokoje, koruny a královského brnění.

Měl za sebou perný týden. Všechny dny byly plné vzruchu a hovorů o armádách z Citadely Adbaru a z Planiny ledového větru, které chtěly znovu dobýt své právo na Síň mitrilu. Ramena měl obolená od věčného poklepávání Harpellů a ostatních návštěvníků zámku, všichni mu už předem nadšeně gratulovali k brzkému návratu na jeho trůn.

Bruenor jaksi proplul posledními dny jako tělo bez duše, hrál šarádu své rolo, do niž byl nastrčen dřív, než na ni byl připraven. Byl čas, aby uskutečnil všechno to, o čem fantazíroval ode dne exilu po celé dvě stovky let. Otec jeho otce byl králem Síně mitrilu stejně jako jeho praděd a prapraděd až daleko k začátkům Klanu Válečného Kladiva. A jeho rodové právo vyžadovalo, aby on stál v čele armád, aby on usedl na trůn, protože se narodil, aby mu patřil.

Jenže právě v prostorách starobylé domoviny trpaslíků si uvědomil pravdu o tom, co pro něho bylo důležité. Během posledního desetiletí vstoupili do jeho života čtyři velmi drahé osoby a ani jedna z nich nebyla trpaslík. Těch pět vázalo dohromady pevné přátelství, mocnější než trpasličí království a mnohem cennější, než všechen mitril světa. Uskutečnění jeho vysněné výpravy mu bez jejich přítomnosti připadalo prázdné, nepodstatné.

Dusivé momenty noci mu svíraly srdce, nemohl se soustředit na nic jiného. Sny jeho nočních můr nebyly nikdy stejné, avšak stejně končily, a ta úzkost nevyprchala ani během dne.

"Zase tě trápí!" ozval se tichý hlas ode dveří. Bruenor otočil hlavu a viděl, že dovnitř nakukuje Catti.

Nemusel ani odpovídat, sklonil hlavu a třel si oči.

"Zase Regis?" otázala se, vešla do ložnice a potichu zavřela dveře.

"Kručibřich," opravil ji šeptem.

Strčil nohy zpátky po pokrývku. "Měl bych bejt s ním" řekl podrážděně, "nebo aspoň pomoct Drizztovi a Wulfgarovi v hledání!"

"Očekává tě tvá koruna," připomněla mu Catti, spíš aby mu ulehčila pocit viny, než aby se dotkla jeho víry, kam popravdě patří - víry, kterou s ním z plna srdce sdílela. "Tvůj klan z Planiny ledového větru sem dorazí do měsíce, armáda z Adbaru do dvou."

"Jo, ale do války můžeme jít, až přejde zima."

Catti se rozhlížela kolem, aby nějak změnila skličující předmět hovoru. "Bude ti slušet," řekl vesele, ukazujíc na zářící korunu.

"Která?" odsekl ostře.

Catti pohlédla na otřískanou helmu. Vedle té sousední nádhery vypadala k politování a zadržela opovržlivý úšklebek. Než otevřela ústa ke komentáři, viděla, že se jí nezeptal žertem, že jeho obličej se přísně prohloubil stínem odhodlání. V tom okamžiku si uvědomila, že stará helmice je mu mnohem dražší než koruna, jíž mu osud přisoudil nosit.

"Jsou napůl cesty do Calimportu," poznamenala, protože dobře chápala jeho touhu. "Možná i dál."

"Jo,a s příchodem zimy bude z Hlubiny odjíždět už jen málo lodí," bručel Bruenor zamračeně. Opakoval Cattinu narážku z druhého rána v zámku, kdy se jí poprvé svěřil, že by chtěl jít za svými přáteli.

"Musíme připravit milion věcí," řekla Catti. Umíněně lpěla na veselém tónu. "Zima rychle uteče, a než se všichni tři vrátí, obsadíme Síň mitrilu."

Ale jeho zrak nezměkl. Upíral jej nevidomě na tu jednorohou helmu a myšlenky se mu zatoulaly k osudné scéně u Garumnovy propasti. Aspoň se s Regise udobřili, než byli od sebe odděleni.

Vzpomínky ho náhle opustily a vrhl na Catti kyselé oko. "Myslíš, že se vrátí, než začne boj?"

Dívka zaváhala. "Jestli to hned otočí nazpět," řekla zvědavě, neboť tušila, že Bruenor má v hlavě něco víc než boj o svou domovinu po boku Wulfgara a Drizzta. "Tak daleko na jihu zima nemá na jejich postup žádný vliv, urazí jistě mnoho mil."

Bruenor vyskočil z postele, zamířil spěšně ke dveřím, v běhu shrábl sou jednorohou helmu a narazil si ji na hlavu.

"Kam letíš uprostřed noci?" zírala Catti udiveně a potom pídila za ním do chodby.

Vůbec nezpomalil. Mašíroval přímo k Harklovým dveřím a zatloukl na ně dost hlasitě, aby vzbudil každého spáče v celém křídle.

"Harkle!" zařval.

Ten se chudák nakonec přištrachal ke dveřím v noční košili, s čepicí s bambulkou a rozžatou svící.

Bruenor se vecpal do ložnice s Catti v patách. "Můžete mně udělat válečném vozejk?" vybafl.

"Co?" zívl Harkle, přemáhaje marně ospalost. "Vozík?"

"Válečném!" vrčel Bruenor. "Z ohně. Takovej, v jakým mně přivezla Alustriel. Ohnivej válečnej vozejkl!"

"No, já jsem nikdy…" breptal Harkle v mátohách.

"Můžete to udělat?" hartusil Bruenor, nemaje trpělivost s jeho nejistým koktáním.

"Ano… ach… snad…," prohlásil čaroděj nepříliš přesvědčivě. "Víte, to kouzlo je Alustrieli-nou specialitou. Nikdo se tady ne...," zarazil ho Bruenorův rozpálený pohled, jímž ho provrtával. Stál tu, jednou holou patou ryl do podlahy, mohutné paže zkřížené na prsou a silnými krátkými prsty si na vypouklém svalu vyťukával popuzený rytmus.

"Promluvím s ní ráno," Harkle spěchal s ujištěním. "Jistě, že…"

"Alustriel je stále tady?" přerušilo ho bafnutí.

"Proč? Ano. Zůstala pár…"

"Kde je?"

"Dolů chodbou."

"Kterej pokoj?"

"Ráno vás k ní uvedu…" začal Harkle.

Bruenor uchopil předek čarodějovy noční košile a stáhl si ho do roviny svých očí. I Bruenorův nos se ukázal být silnější, neboť ta dlouhá špičatá věc zplacatila Harklovu ozdobu tváře na stranu. Oči mu nemrkly a každé slovo otázky vyslovil pomalu a zřetelně, přesně tak, jak chtěl slyšet odpověď "Kterej pokoj?"

"Zelené dveře, hned vedle zábradlí," zalykal se Harkle.

Bruenor na něho srdečně mrkl a pustil ho. Prošel přímo kolem Catti, na jejíž pobavený úsměv potřásl rozhodně hlavou, a vyrazil do chodby.

"Och, neměl by vládkyni rušit takhle pozdě v noci!" protestoval čaroděj.

Catti už nepřemohla smích. "Tak ho zastavte!"

Harkle naslouchal těžkému dusání v chodbě, kde Bruenorovy holé paty dopadaly na vyleštěné dřevo jako kameny. "Ne," odmítl její nabídku s veselým chichotáním. "Ne. Nemyslím, že by chtěl."

Dáma Alustriel, bezohledně probuzená v hluboké noci, byla neméně krásná, stříbrná hříva si tajuplně podržela svou měkkou zář. Když ji spatřil, Bruenor se ovládl, připomenuv si její postavení a své dobré vychování.

"Ach, vládkyně, prosím o prominutí, že jsem vás takhle přepadl," koktal v úklonu. Pojednou se velmi styděl za svůj unáhlený čin.

"Je už dost pozdě, králi Bruenore," řekla Alustriel zdvořile - pohled na trpaslíka v noční košili a pobyté helmě ji pobavil. "Co vás přivádí k mým dveřím v tuto hodinu?"

"Se vším, co se tady strhlo, jsem ani nevěděl, že jste ještě v Dlouhým Sedle," teď blekotal i Bruenor.

"Než bych odjela, přišla bych se s vámi rozloučit," odvětila dáma srdečně. "Nebylo třeba rušit váš spánek - i můj."

"Neměl jsem na mysli loučení. Potřebuji vaši laskavou pomoc."

"Tak nahonem?"

Bruenor důrazně přikývl. "Měl jsem vás o ni požádat, než jsme sem přijeli.A"

Alustriel ho pobídla do pokoje a zavřela za nimi dveře. Vážila si ho a věděla, že by za ní takto nepřišel, kdyby se nejednalo o neodkladnou záležitost.

"Potřebuju ještě jeden z těch válečných vozejků, aby mě vzal na jih."

"Chcete se v hledání půlčíka připojit ke svým přátelům?"

"Jo, vím, kde je mý místo."

"Ale já vás nemohu doprovázet," řekla Alustriel. "Velím říši a nemohu se bez ohlášení vydat na cestu do jiných království."

"To bych se neodvážil žádat."

"Kdo tedy bude řídit spřežení? Vy s touto magií nemáte žádno zkušenost."

Bruenor se zamyslel. "Harkle mně tam vezme!" vyhrkl. Alustriel nemohla zakrýt pochybovačné stažení koutků, když pomyslela na takřka jistou zkázu. Harkle - jako mnozí z Harpellova rodu - při vrhání kouzla obvykle zranil sám sebe. Věděla, že trpaslík od plánu neupustí, ale cítila povinnost upozornit ho na jeho slabiny.

"Calimport je opravdu daleko. Cesta tam by byla rychlá, ale návrat může trvat několik měsíců. Král Síně mitrilu nepovede spojené armády v boji o jeho trůn?"

"Povede, bude-li to možný. Ale moje místo je u mých přátel. Dlužím jim to! Když zůstanu, zničí mě to, už nemůžu ani spát," odvětil podle pravdy.

"Berete na sebe velké riziko!"

"Ne větší, než kolik oni obětovali pro mě - mnohokrát."

"Dobře tedy." Alustriel otevřela dveře. "Respektuji vaše rozhodnutí. Budete skvělým panovníkem, Bruenore Válečné Kladivo."

Trpaslík se v životě zarděl málokdy, teď zrudl.

"Jděte si odpočinout," dodala. "Uvidím, co se mi podaří ještě před ránem vypátrat. Než začne svítat, sejdeme se na jižním svahu Harpellova vrchu."

Bruenor se s díky uklonil a rychle odběhl do své ložnice. Poprvé, co přišel do Dlouhého Sedla, spal úplně klidně.

o o o

Obloha sotva začínala světlat, když Bruenor s Harklem stáli na sjednaném místě. Harkle se nemohl dočkat, vždycky si přál dostat příležitost řídit jeden z Alustrieliných proslulých výtvorů. Vedle bitevně ustrojeného trpaslíka vypadal nevhodně, ačkoliv měl na sobě svůj čarodějův háv, zastrčený do kožených holínek sahajících vysoko nad kolena a podivně tvarovanou stříbrnou helmu s nadýchanými kožešinovými křidélky a hledím, které mu stále padalo přes oči.

Alustriel už nešla spát. Pečlivě zkoumala nitro křišťálové koule dodané Harpelly, hledajíc v dalekých rovinách známky pobytu Bruenorových přátel. Za tak krátký čas se dozvěděla hodně, a dokonce se spojila i s mrtvým mágem Morkaie v jeho duchovém světě, aby od něho získala další informace.

A co vypátrala, ji dost polekalo.

Teď tu s nimi stála s komponenty v rukou a klidně čelila východu slunce, čekajíc na zlom rána. Jakmile první sluneční paprsky vykoukly přes horizont, stáhla je do svých rukou a provedla zaříkání. O minutu později se na svahu objevilo žhoucí spřežení s kárkou, kouzelně se vznášející na palec nad zemí. Jazýčky jejich plamenů měnily ranní rosu v drobounké obláčky páry.

"Do Calimportu!" křikl Harkle v běhu ke kouzelnému vozidlu.

"Ne," zadržela ho Alustriel. Bruenor k ní nechápavě vzhlédl.

"Vaši přátelé ještě nedorazili do Země Písků," vysvětlovala. "Jsou na moři a dnes budou ve velkém nebezpečí. Držte se kurzu na jihozápad, k moři, pak přímo na jih s pobřežím na dohled." Hodila Bruenorovi srdcovitý medailon. Trpaslík jej nemohl otevřít, a když se mu to podařilo, našel uvnitř podobiznu Drizzta DoUrdena.

"Jakmile se přiblížíte k lodi svých přátel, medailon bude horký," instruovala ho vládkyně. "Stvořila jsem jej před několika týdny, abych zjistila, zda se vaše skupina při návratu ze Síně mitrilu stavila v Dlouhém Sedle." Vyhnula se Bruenorovu zkoumavému oku s vědomím, že tomu se v hlavě rojí stovky dohadů. Tiše, rozpačitě dodala. "Chci jej nazpět."

Bruenor držel jazyk za zuby. Teď nebyl pravý čas. Vytušil rostoucí vztah mezi Alustriel a Drizztem, byl mu jasný a nyní se jen potvrdil. "Dostanete jej," ujistil ji. Sevřel medailon v dlani a vyhoupl se k Harklovi.

"Nezdržujte se," pobízela je. "Dnes vás naléhavě potřebují!"

"Počkat!" ozvalo se z kopce. Všichni tři otočili hlavy - běžela k nim Catti v plné výstroji a na zádech jí poskakoval Taulmaril, magický luk paní Anariel, který našli v troskách pokladnice Síně mitrilu. "Přece jsi mě nechtěl takhle opustit?!" vyčetla Bruenorovi.

Nemohl se jí podívat do očí, opravdu chtěl odejít bez rozloučení.

"Ha!" odfrkl. "Ty by ses mě snažila zastavit!"

"To bych nikdy neudělala," rezolutně se opřela. "Myslím, že ses rozhodl dobře. Ale bylo by ještě lepší, kdybys trochu ustoupil a uvolnil mi místo!"

Bruenor zavrtěl hlavou.

"Mám stejné právo jako ty!" bránila se dívka.

"Nesmysl! Drizzt a Kručibřich jsou mí nejlepší přátelé!"

"A moji!"

"A Wulfgar pro mě znamená tolik jako syn!" střelil zpátky s úšklebkem. Myslel si, že toto kolo vyhrál.

"A pro mne znamená ještě mnohem víc," řekla Catti neústupně. Nemusela Bruenorovi ani připomenout, že to byla ona, která ho seznámila s Drizztem. Odrazila už všechny trpaslíkovy argumenty. "Uhni stranou, Bruenore Válečné Kladivo, ať mohu nastoupit. Mám v sázce tolik jako ty a já prostě a jednoduše míním jít s tebou!"

"Kdo dohlédne na armádu?" vyhodil svůj poslední trumf.

"Harpellovi se o ně postarají. Nepůjdou do dolů, dokud se nevrátíme. Přinejmenším do jara."

"Co když se žádný z vás dvou nevrátí," vmísil se Harkle a nechal slova viset chvíli ve vzduchu. "Jste jediní, kdo znají cestu.

Dívčiny oči se plnily slzami a vyčítavě, mlčky na ně hleděla.

Bruenor nemohl snést Catti zármutek a uvědomil si, jak hluboce toužila zůstat po jeho boku. Měla na to právo, v honbě jižními zeměmi na sebe brala stejně riziko jako on - nakonec jí dal za pravdu a přiklonil se na její stranu. "Vládkyně Alustriel cestu zná," řekl pomalu.

Ta přikývla. "Znám. A ráda ji armádě ukáži, jenže kárka může nést jen dva jezdce."

Bruenor lítostivě povzdechl a bezmocně se na dceru podíval.

"Je lepší, že zůstaneš," řekl něžně. "Přivedu ti je nazpět."

Catti se nevzdávala. "Až začne boj, a k tomu nevyhnutelně dojde, dáš přednost Harklovi a jeho kouzlům, nebo mně a mému luku?"

Bruenor vrhl krátký pohled po Harklovi a došla mu dívčina moudrá logika. Čaroděj svíral otěže a zkoušel najít nějaký způsob, jak udržet hledí nahoře nad obočím. Nakonec to vyřešil tím, že zaklonil hlavu dozadu a mžoural škvírou pod ním.

"Pohleďte, tamhle vám kousek upadl. Proto nedrží nahoře!" řekl mu Bruenor a ukazoval na trávník za vozíkem. Protáhl se kolem trpaslíka a sehnul se, hledaje ztracenou součástku.

Jak se hluboko shýbnul, tíha helmy, jež ve skutečnosti patřila jeho daleko většímu bratranci, ho převážila a spadl hlavou dolů na zem. A Bruenor vytáhl Catti nahoru vedle sebe.

"Och, k ďasu!" kvílel Harkle. "Já jsem se tak těšil."

"Vládkyně vám udělá jinou, abyste si zalítal," utěšoval ho trpaslík. Harkle zoufale zíral na Alustriel.

"Zítra ráno," souhlasila, dusíc se smíchem nad celým výjevem, a pak se Bruenora starostlivě zeptala, jak jízdu zvládne.

"Určitě líp než on, řekl bych! Já jsem aspoň viděl, jak jste to dělala vy," prohlásil trpaslík a chopil se žhoucích otěží. "Drž se, děvče! Musíme přeskočit půlku světa!" Křikl a trhl otěžemi. Vznesli se do ranního nebe a v modrošedém oparu se za nimi táhl rudý, žhavý pás.

Vystřelili na západ, vichr jim hvízdal v uších a kárka se divoce kolébala ze strany na stranu, nahoru a dolů. Bruenor freneticky zápasil, aby udržel směr. Catti freneticky zápasila, aby se v ní udržela. Boky se chvěly, zadek se náhle propadal a zdvihal, a jednou se dokonce přetočili koly vzhůru, ač se to stalo tak rychle, že nikdo neměl čas vypadnout.

O pár minut později před nimi čněl osamocený bouřkový mrak. Bruenor jej viděl a Catti varovně vykřikla, ale nezvládal zatím jemné pokyny ořům, nemohl činit nic, aby se mu vyhnul.

Profoukli jeho temnou mlhovinou, zanechávajíce za zádí syčící ocas páry, a jako raketa se vynořili na druhé straně.

A potom Bruenor, s obličejem zalitým potem, konečně jakž takž našel způsob, jak s otěžemi zacházet. Vyrovnal kurs a stoupající slunce si držel za pravým ramenem, a Catti přišla jízdě na chuť, ačkoliv stále pevně svírala jednou rukou zábradlí a druhou trpaslíkův silný kabát.

o o o

Stříbrný drak se lenošně přetočil na záda, nechával se unášet ranními větry s ospale přimhouřenýma očima a s tlapami pohodlně složenými přes šupinaté břicho. Drak miloval tohle ranní bloumání, kdy se vyhříval v neposkvrněných paprscích nad pláněmi oblaků, které ho oddělovaly od ruchu světa hluboko dole.

Drakovy třpytné oči se otevřely dokořán, když viděl ohnivý zjev, ženoucí se na něj od západu. Usoudil, že jsou to plameny zlého rudého draka, a jeho tělo se oslnivě zablesklo, jak se stočil do vysokého mraku a přihrbil se k útoku. Zuřivost se mu vytratila z očí, když rozeznal prapodivné vozidlo - žhoucí vozík, přes jehož předek čněla řidičova jednorohá helmice a za ním stálo děvče s divoce vlajícími, zlatorudými kadeřemi.

S široce rozevřenou tlamou pozoroval, jak se řítili kolem. Jen málo věcí popíchlo zájem starověkého tvora, žijícího už tolik staletí, ale vážně zauvažoval, že by tu skvělou podívanou měl sledovat.

Pojednou zavála chladivá bríza a odnesla z drakovy hlavy všechny bláhové nápady. "Lidé," zahučel, potřásl

nevěřícně hlavou a opět se rozkošnicky převalil na záda.

o o o

Catti s Bruenorem draka vůbec nepostřehli. Zraky upírali přímo vpřed, kde se na západním obzoru vynořovalo moře zahalené v hustém ranním oparu. Po nějaké půlhodině se na severu objevily vysoké věže Hlubiny, odpoutali se tedy od pobřeží a zamířili nad otevřené vody. Bruenor získal cit pro otěže, lehce zabočil k jihu a vedl koně nížeji.

Až moc nízko.

Nořili se do šedého závoje mlhy a vtom pod sebou slyšeli šplouchání vln a sykot páry, jak pěna zasáhla rozžhavený vozík.

"Zahni nahoru!" vyjekla Catti. "Jsme moc nízko!"

"Musím ji vést nízko!" lapal po dechu Bruenor bojující s otěžemi. Uvědomil si, že jsou opravdu nebezpečně blízko hladiny, kde by je vysoká vlna smetla do hlubin, ale musel přece nějak zamaskovat vozatajskou neschopnost. Namáhal se ze všech sil a nakonec se mu podařilo vozík o pár stop zvednout a vyrovnat.

"Vidíš?" nadmul se. "Dostal jsem ji přesně tam, kde má bejt - rovno a nízko!"

Ohlédl se přes rameno po Catti. "Musím bejt nízko," řekl jejímu pochybovačnému výrazu. "Abychom tu hromskou loď našli, musíme ji vidět!"

Catti zavrtěla hlavou.

A náhle, jak stočil zrak opět přes sebe, uviděl loď. Ne tu loď, ale loď to byla, tyčila se do mlhy sotva třicet yardů před spřežením.

Catti vyjekla i Bruenor zařval a lehl do otěží. Vedl vozík takřka kolmo vzhůru a už pod nimi klouzala paluba.

Ale stožáry se nad mini stále tyčily.

Kdyby se duchové všech námořníků, co kdy zemřeli na moři, zvedli ze svých mokrých hrobů a vybrali si k pomstě právě toto plavidlo, obličej hlídky by nebyl zděšenější. Snad ze strážního koše vyskočil - spíš z něj asi vypadl - naštěstí však minul palubu a zmizel bezpečně ve vodě v posledním zlomku vteřiny, kdy vozík proletěl kolem a škrábl o vrchol hlavního stožáru.

Catti i Bruenor si oddechli a podívali se zpátky. Vršek vysokého stěžně hořel v šedivé mlze jako pochodeň.

"Říkala jsem ti, že jsme moc nízko!" řekla dívka důrazně.

11
Horký vítr

Mořský Skřítek lehce uháněl pod modrými nebesy v líném teple jižních Říší. Silný pasát nadouval plachty a v pouhých šesti dnech po odjezdu Baldurovy Brány měli v dohledu západní výběžek poloostrova Tethyru - přeplavbu, která obvykle trvala víc jak týden.

Čarodějův signál však cestoval ještě rychleji.

Kapitán Deudermont vedl svou loď středem Asavirského průplavu, v bezpečné vzdálenosti od chráněných poloostrovních zátok - útočiště pirátů číhajících na míjející obchodní plavidla - a obezřetně držel zdravou šířku vody mezi svou plachetnicí a souostrovím na jeho západní straně. Tam byly roztroušeny smutně proslulé Pirátské ostrovy - Nelanther.

Kapitán se na této rušné plavební trase cítil dost bezpečný. Jednak se plavil pod vlajkou Calimportu a navíc před přídí i za zádí Mořského Skřítka obzor často tečkovala jiná obchodní plavidla.

Deudermont využíval obvyklého námořního triku: přiblížil se k lodi před sebou a sledoval přesně její kurs, udržuje Mořského Skřítka v tříšti její stopy. Byla pomalejší a méně pohyblivá, plula pod vlajkou Murannu - menšího města na Mečovém pobřeží. Tato loď by pirátům poskytla daleko snadnější kořist.

Osmdesát stop nad palubou měl Wulfgar, držící hlídku ve strážním koši, nerušený výhled na palubu přední lodi. S jeho mrštnou silou se z něho rychle stával dobrý námořník. Náruživě prožíval každou fázi složitého řízení a obsluhy, ale nejraději konal hlídku ve "vraním hnízdě", třebaže bylo pro muže jeho vzrůstu trochu těsné. Tady nahoře, v teplém vánku a samotě, v sobě cítil šťastný klid. Opíral se o stěžeň, jednou rukou si clonil oči před denním jasem a pozoroval činnost posádky na lodi před sebou.

Slyšel, že strážný volá něco dolů, ale slovům nerozuměl a nato se muži panicky rozběhli. Většina mířila k přídi a zírali k obzoru. Wulfgar se vyklonil z hnízda a napínal oči k jihu.

o o o

"Co si asi myslí o tom, že se jim táhneme v patách?" tázal se Drizzt kapitána na můstku. Wulfgar si budoval dobré vztahy prací s posádkou a Drizzt navázal pevné přátelství s kapitánem. Deudermont si vážil jeho inteligence a názorů a rád se s ním dělil o znalosti svého povolání a moře. "Chápou, že hrají roli návnady?"

"Vědí, proč je sledujeme, a jejich kapitán - jestli je zkušeným mořeplavcem - by udělal totéž, kdyby byl v našem postavení. My jim do jisté míry také poskytujeme zabezpečení, neboť blízkost calimportské lodi mnohého piráta odradí."

"A možná cítí, že v případě takového útoku bychom jim přispěchali na pomoc?" pospíšil si Drizzt s dotazem.

Deudermont předpokládal, že chtěl vypátrat, zda Mořský Skřítek cizí lodi opravdu pomůže. Věděl, že Drizzt má v povaze silný smysl pro čest, a kapitán s podobným morálním kódem si ho proto cenil. Odpovědnost velitele lodi však v

prvé řadě spočívá v péči a její vlastní bezpečí, takže na jeho hypotetickou situaci odpověděl jen vyhýbavým: "Snad."

Drizzt nit otázek ukončil, uspokojilo ho, že Deudermont držel váhy povinnosti morálky ve spravedlivé rovnováze.

"Plachty na jihu!" ozval se shůry Wulfgarův hlas a většina posádky se hrnula k přídi.

Deudermontovy oči se stočily k horizontu a potom k Wulfgarovi. "Kolik?"

"Dva koráby!" křikl dolů. "Plují ve stejné rovině široko od sebe!"

"Po levoboku a pravoboku?"

Wulfgar pozorně zkoumal pomyslnou přímku jejich kurzu a potvrdil kapitánovo podezření. "Proplujeme mezi nimi!"

"Piráti?" otázal se Drizzt, jsa si jist odpovědí.

Deudermont znepokojeně přikývl. "Vypadá to tak."

"Nechme je, ať se přiblíží," řekl drov. "Dva proti dvěma mi připadá jako férový boj."

Kapitán hleděl do levandulových očí a jejich vnitřní žár ho ohromil. Jak mohl doufat, že tohoto čestného válečníka přiměje, aby pochopil, kde je jejich místo? Mořský Skřítek se plavil pod calimportskou vlajkou, ta druhá loď pod murannskou. Nebyly žádnými spojenci.

"Nemusí dojít k ranám," řekl rozvážně. "Murannské plavidlo by se mělo moudře vzdát bez boje."

Drizzt jeho úvaze začínal rozumět. "Takže plavba pod calimportskou vlajkou s sebou nese nejen odpovědnost, ale i výsady?"

Deudermont bezmocně pohodil rameny. "Pomyslete na zlodějské cechy ve městech, která jste navštívil. Piráti jsou všichni stejní - nevyhnutelní neřádi. Jestli se vmícháme do boje, porušíme kód jejich zdrženlivosti, který jakž takž dodržují, a pravděpodobně napácháme víc škod než užitku."

"A pak budou calimportské lodě vydané jejich přepadům," dodal Drizzt, odvrátil se a světlo v očích mu pohaslo.

Kapitána povzbudilo, že elf pochopil principy, jimž se musel podřídit, a zároveň vycítil jeho odpor. Položil mu dlaň na paži. "Jestli dojde k ranám," řekl zvolna a přitáhl opět drovův zrak, "vloží se Mořský Skřítek do bitvy."

Drizzt ho poplácal po ruce a obrátil se k moři. Deudermont uděloval povely k přípravám a do očí se mu zase vrátil dychtivý žár.

Kapitán popravdě nepředpokládal, že se něco strhne. Takových situací viděl na tucty a v případě, že piráti byli nad vyvolenou obětí v přesile, loupení prošlo bez krveprolití. Byl však příliš zkušeným velitelem, než by přehlédl, že tentokrát se děje cosi mimořádného. Pirátské koráby si držely svůj rozestup, murannská plachetnice se k nim blížila a byly od ní příliš daleko, než aby jejich posádky mohly vtrhnout na palubu. Napřed si myslel, že na ni chtějí uhodit zdálky - jeden z pirátů měl na palubě katapult - aby odpor oběti zlomili, třebaže mu takový čin připadal zbytečný.

A potom pochopil pravdu. Piráti se vůbec nezajímali o murannské plavidlo. jejich terčem byl Mořský Skřítek.

Také Wulfgar na svém bidýlku viděl, že piráti klidně nechají vedoucí loď proplout. "Chopte se zbraní!ů křikl na posádku. "Míří na nás!"

"Tak se přece dočkáte boje," utrousil kapitán. "Jak se zdá, tentokrát nás calimportské vlajka neochrání."

Drizztovu tmě přizpůsobenému zraku se vzdálené koráby v oslepujícím třpytu hladiny jevily jako černé tečky, víc ani nepotřeboval, aby se dovtípil, co se děje. Volba pirátů postrádala logiku a měl podivný pocit, že počínající drama má nějakou spojitost s ním a s Wulfgarem.

Myslí mu bleskl obraz výbuchů nad noční Baldurovou Bránou.

Byl to signál? uvažoval už po kolikáté. Zatím nemohl kusé útržky složit dohromady, ale co věděl, ho neodbytně vedlo k teorii, že oni byli rozhodujícími činiteli pirátského přepadu.

"Proč my?" zeptal se Deudermonta.

"Možná slyšeli nějakou báchorku, že jedna calimportských plachetnic bude naložená cenným zbožím."

"Budeme bojovat?" chtěl se ho ještě otázat, ale to už kapitán rozvíjel plán akce.

"Pravobok!" řekl kormidelníkovi. "Vezmeme to k Pirátským ostrovům a uvidíme, jestli ti psi mají nervy pro úskalí a mělčiny!"

Do strážního koše poslal jiného muže místo Wulfgara, potřeboval jeho sílu na palubě pro důležitější úkoly.

Mořský Skřítek se zakousl do vln a hluboce se naklonil v ostré pravé zatáčce. Pirátské plavidlo na východě se vzdalovalo, ale nyní useklo úhel v přímé pronásledování, zatímco to druhé, mohutnější, pokračovalo ve svém směru a každá vteřina je přiváděla blíž na dostřel jeho katapultu.

Kapitán ukázal k největšímu z několika ostrovů na západě. "Veďte ji těsně kolem," řekl kormidelníkovi, "ale pozor na jeden útes.

Odliv je nízko, měl by být vidět."

Wulfgar seskočil na prkna vedle kapitána.

"K tomu lanu," rozkázal mu. "Máte hlavní stožár. Jestli dám povel, abyste táhl, dejte do toho všechnu sílu. Druhou šanci nedostaneme."

Wulfgar odhodlaně zabručel a omotal si těžké lano kolem zápěstí a rukou.

"Oheň na obloze!" křikl jeden lodník, ukazuje na jih k pirátskému korábu. Koule hořící smoly letěla vzduchem a neškodně se zasyčením dopadla do oceánu daleko za zádí.

"Pokusný výstřel," objasnil Deudermont, "aby určili nás dosah."

Kapitán odhadl vzdálenost a spočítal si, jak blízko se k nim pirát dostane, než se mezi ně vloží ostrov.

"Jestli dosáhneme úžiny mezi úskalím a ostrovem, možná jim uklouzneme," řekl Drizztovi a kývnutím naznačil názor, že prospekt byl slibný.

Jen co se kapitán s drovem uklidnili vyhlídkou na únik, z téže úžiny, jíž hodlali uprchnout, se vynořily stěžně třetího plavidla. A mělo svinuté plachty - bylo připravené k útoku na palubu.

Deudermontovi klesla brada. "Číhali na nás!" obrátil se vyjeveně k elfovi. "Oni tady na nás čekali!" Udiveně se

odmlčel. "My nemáme žádný obzvlášť cenný náklad," pokoušel se přijít na kloub nečekanému obratu ve vývoji situace. "Proč piráti nasadili tři koráby pro úder na jedinou loď?"

Drizzt znal důvod.

o o o

Jízda teď byla příjemná. Trpaslík se pohodlně srovnal s vládou nad otěžemi ohnivého spřežení a obzor se vyjasnil, když slunce spálilo ranní mlhy. Jeli podél Mečového pobřeží, potěšeni pohledem na plavidla, která míjeli, a užaslými výrazy každého námořníka, co zvrátil hlavu dozadu, když hřměli kolem.

Zanedlouho překročili ústí řeky Chiontharu, vjezdu do doků Baldurovy Brány. Bruenora zarazil náhlý impuls a stočil vozík nad moře.

"Vládkyně nám radila držet se pobřeží," připomněla Catti, sotvaže si všimla změny.

Bruenor uchopil magický medailon, jenž mu visel kolem krku, a zavrtěl hlavou. "Říká mně něco jinýho."

o o o

Druhý náboj hořící smoly narazil na hladinu - tentokrát v nebezpečné blízkosti Mořského Skřítka.

"Můžeme proplout kolem nich," řekl drov kapitánovi, neboť třetí koráb stále nezvedl plachty.

Zkušený kapitán v návrhu poznal chybu. Prvotním účelem tohoto korábu bylo blokovat vjezd do úžiny. Mořský Skřítek by skutečně mohl proplout kolem, ale Deudermont by byl musel loď vyvést ze zrádných útesů a do otevřeného moře, kde by se ocitli v dostřelu katapultu.

Koráb, který se zatím neangažoval - ten nejvzdálenější na východě - měl plachty nadmuté větrem a řezal vodu dokonce rychleji než Mořský Skřítek. Kdyby se hořící náboj strefil a zničil nějako část plachtoví, Mořský Skřítek by byl rychle poražen.

Hned nato byla kapitánova pozornost dramaticky obrácena k blesku, jenž prošlehl nad palubou, přerval pár lan a vyrazil z hlavního stožáru kusy třísek. Nahnul se a vrzal pod tlakem plných plachet. Wulfgar se pevně rozkročil a opíral se jeho tahu ze všech sil.

"Jen ji držte!" povzbudil ho kapitán. "Ať čile pluje přímo vpřed!"

"Mají čaroděje," poznamenal Drizzt. Útok přišel z korábu před nimi

"Toho jsem se obával," mračil se Deudermont.

Žhavý oheň v Drizztových očích mu řekl, že elf se rozhodl k činu, a i v té zřejmé nevýhodě už předem čaroděje politoval.

Drizztův zjitřený výraz kapitánovi vnukl zoufalý plán akce lišácky se pousmál. "Veďte ji přímo na jeho levobok," zavelel kormidelníkovi. "Tak blízko, aby se na ně dalo plivnout!"

"Ale, kapitáne," protestoval, "to nás povede přímo na úskalí!"

"V to ti psi právě doufali." Kapitán se vrátil zpět. "Jen ať si myslí, že tyto vody neznáme a že útes vykoná práci za nějů Drizztovi udělal Deudermontův pevný tón dobře. Mazaný starý námořník měl něco za lubem.

"Jde to?" zvolal velitel k Wulfgarovi.

Barbar kývl.

"Až zavolám, táhněte, muži, jako kdyby na tom závisel váš život!"

Drizzt vedle kapitána klidně odhadl situaci. "To závisí."

o o o

Z můstku vlajkové lodi, rychlého korábu na východě, velitel pirátů Pinochet starostlivě pozoroval manévrování Mořského Skřítka. Znal dobře Deudermontovu reputaci, věděl, že kapitán není blázen, že nepožene při poledním odlivu svou loď přímo na útes. Určitě má zásobě nějaký trik, nevzdá se bez boje i přes hrozivou přesilu.

Pozoroval velkou bachratou loď a měřil její úhel k Mořskému Skřítkovi. Katapult se dostane ke dvěma výstřelům, možná třem, než jejich terč dopluje po bok blokujícího korábu. Pinochetova loď byla ještě mnoho minut za akcí a pirátský kapitán uvažoval, kolik škod Deudermont způsobí, než svým spojencům bude schopen pomoct.

Rychle si myšlenky na výdaje a ztráty vypudil z hlavy. Dělal laskavost mocnému cechmistrovi největšího zlodějského gangu v Calimportu. Ať jsou ztráty jakékoli, paša Pook mu je jistě dobře vynahradí.

o o o

Catti dychtivě hleděla na každou novou loď, jež se ukázala na obzoru, Bruenor zase spoléhal na magický medailon, na jeho schopnost vést ho k drovovi a ničeho jiného si nevšímal. Potřásal otěžemi, nutil oře do nejvyšší rychlosti, neboť jaksi cítil - snad působením medailonu - že Drizzt je v nebezpečí a rychlost je rozhodující.

Pak luskl prsty. "Vidíš? Támhle!" křikl, sotva se Mořský Skřítek objevil v dohledu.

Catti o jeho úsudku neměla nejmenších pohyb a rychle přehlížela drama bitevního manévru, pozice lodí a jejich kurzy.

Další hořící koule vyletěla do vzduchu, pleskla do zádi Mořského Skřítka u hladiny, lodi moc neublížila.

Viděli, že katapult je napínaný pro nový výstřel. Viděli brutální posádku korábu u vjezdu do úžiny, čekající s meči v rukou. A viděli třetí pirátskou loď, chvátající zezadu, aby uzavřela past.

Bruenor stočil kárku k jihu, k největšímu korábu. "Napřed na katapult!" hřímal zuřivě.

o o o

Pinochet zároveň s posádkou dvou zadních korábů spatřil planoucí vozidlo protínající severní oblohu žhavým ocasem, avšak obě lodi vepředu byly příliš zaujaté napětím jejich situace, aby se staraly, co se děje za nimi. Drizzt se přece jen stačil na vozík podívat a všimnout si záblesku, který mohl být odrazem jediného rohu potlučené helmy, vykukující nad plameny, i postavy za jeho zády s vlajícími vlasy, jež mu připadaly mlhavě známé.

Možná to byl jen trik slunečního světla a jeho vlastních neotřesitelných nadějí. Kárka zmizela v ohnivé šmouze a Drizzt to nechal být, teď neměl čas nad tím zjevem přemýšlet.

Posádka Mořského Skřítka lemovala příď a ostřelovala pirátský koráb kušemi, modlíc se, aby čaroděje natolik zaměstnala, aby na loď nemohl vyslat další bleskl.

Ale to jim už zahřmel nad hlavami, jenže loď se pod nimi divoce kymácela na bouřlivých vlnách, jež se odrážely od úskalí a čarodějův zášleh vysekl v hlavní plachtě pouze menší díru.

Deudermont se ostražitě ohlédl po Wulfgarovi, napjatém a připraveném na povel.

A vtom pluli podél pirátů sotva patnáct stop od jejich boku a zřejmě směřovali v sebevražedném kurzu přímo proti útesu.

"Teď!" křikl Deudermont a Wulfgar zatáhl, až každý sval na jeho obrovitém těle zrudl náhlým přílivem krve.

Hlavní stěžeň sténal, ráhna skřípala a praskala a větrem naplněné plachty se mocně vzpíraly, jak si Wulfgar zaklesl lano přes rameno a hluboce skloněný vyrazil vpřed. Mořský Skřítek se stočil na vlně zvedající příď vysoko nahoru a doslova skočil na pirátský koráb. Třebaže posádka přihlížela ukázce Wulfgarovy síly na Chiontharu, muži hmátli po zábradlí, zoufale se drželi a žasli.

A ohromení piráti, které nenapadlo, že loď pod plnými plachtami by se mohla na místě obrátit, se vůbec nehnuli. Šokovaně pozorovali, jak jim na bok dopadá příď Mořského Skřítka, jak se za děsného hřmotu obě lodi zaklíňují ve smrtelném objetí.

"A na ně!" ječel Deudermont. Háky proletěly vzduchem, zabezpečily jejich spojení, mostky byly hozeny dolů a bleskově byly zajištěny.

Wulfgar hluboce oddechoval, stáhl ze zad Aegisův tesák. Drizzt tasil scimitary, stál a přejížděl očima palubu nepřátelského plavidla. Rychle se upředl na jednoho muže - nebyl oděn jako čaroděj, ale pokud Drizzt mohl vidět, nebyl ozbrojený.

Muž prováděl pohyby, jako kdyby kouzlil, a vzduch kolem něho se rozprášil magickou sprškou.

Drizzt byl rychlejší. Obrátil se k vrozeným schopnostem svého rodu a zahalil jeho postavu neškodnými narudlými plameny. Jak formule neviditelnosti začala účinkovat, jeho tělo vybledalo, až zmizelo.

Jen purpurový obrys zůstal.

"Wulfgare! Čaroděj!" vykřikl.

Barbar k němu skočil a nemusel dlouho hledat, kouzelný obrys se nedal přehlédnout.

Čaroděj si byl vědom nebezpečí, vrhl se za nějaké sudy.

Wulfgar neváhal. metl Aegisův tesák, blýskal vzduchem, jak se točil, projel sudy ve výbuchu dřeva a vody a na druhé straně si našel svůj cíl.

Mocné válečné kladivo vyhodilo zhroucený obrys čaroděje do vzduchu a přes opačnou stranu do moře.

Přátelé na sebe spokojeně pokývli.

Deudermont si na vytřeštěné oči přiložil dlaň.

Možná přece jen měli naději.

o o o

Piráti na obou zbylých korábech ustali v práci a všechny oči sledovaly letící vozidlo. Bruenor je obrátil v těsném oblouku, řítil se zezadu nad bachratou katapultovací loď a Catti pevně natáhla Taulmarilovu tětivu.

"Mysli na svý přátele," utěšoval ji Bruenor, vida její váhání. Catti před několika týdny z nutnosti zabila člověka a ten čin nemohla zapomenout, vzal jí kus její duše. Teď se shora blížili k palubě, mohla na nekryté muže vyslat déšť smrti.

Nabrala hluboký dech, aby se uklidnila, a zamířila na námořníka, co stál a s otevřenou pusou zíral, aniž si uvědomoval, že ho čeká okamžitá smrt.

Byl jiný způsob.

Koutkem oka zahlédla lepší terč. Stočila se k zádi lodi a stříbrný šíp bleskl dolů. Narazil do ramena katapultu, dřevo rozštípl a magická energie vypálila černou díru, kde se stříbrná hůlka prorvala skrz.

"Ochutnejte mý plameny!" hučel Bruenor a vedl koně dolů. Divoce prolétli hlavní plachtou, zůstaly z ní potrhané, doutnající cáry. A Cattiny šípy hvízdaly do katapultu. Když vozidlo útočilo podruhé, lodní střelci se je pokusili srazit koulí hořící smoly, ale dřevo katapultu utrpělo tolik škod, že nemělo žádnou sílu. Koule se pár stop vznesla, pár stop odletěla. A pak dopadla na prkna své vlastní lodě!

"Ještě jeden nájezd!" zavrčel Bruenor, ohlédnuv se přes rameno na oheň, pohlcující stěžeň a palubu.

Cattiny oči se upíraly dopředu, kde Mořský Skřítek jako beranidlo právě narazil do nepřátelského plavidla a kde se do boje muže proti muži zakrátko přidá druhý koráb.

"Není čas!" zvolala. "Potřebují nás tam vpředu!"

o o o

Ocel třeskala o ocel, když posádka Mořského Skřítka vyrazilo proti pirátům. Jeden halama viděl, že Wulfgar hodil válečným kladivem, přeskočil na palubu a rozběhl se k neozbrojenému barbarovi v představě, že bude snadnou obětí. Hnal se k němu s mečem napřaženým před sebou k smrtelnému bodnutí.

Wulfgar lehce ustoupil stranou, chytil piráta za zápěstí a druhou ruku mu připlácl do rozkroku. Ani moc nezměnil směr pirátovy setrvačnosti, zvedl ho do vzduchu a přehodil přes zábradlí. Ještě dva piráti měli stejný úmysl jako jejich nešťastný kamarád. Na místě se zastavili a vyhledali si lépe ozbrojené, nicméně ne tak nebezpečné protivníky.

Pak se Aegisův tesák magický vrátil do Wulfgarovy čekající ruky a byl na řadě on, aby útočil.

Tři muži Deudermontovy posádky, kteří se pokusili přejít, byli zabiti na středním mostku a teď se tudy piráti valili na palubu.

Drizzt DoUrden záplavu zastavil. Se scimitary v rukou - Záblesk planoucí hrozivým modrým jasem - lehce skočil na můstek.

Houf pirátů viděl jediného, štíhlého nepřítele zahrazujícího postup a očekávali, že se přes něho převalí. Rychle zpomalili, když první řada tří klesala ve víru takřka neviditelných čepelí a drželi si protnuté krky a břicha.

Deudermont s kormidelníkem spěchali ho podpořit, a pak se zarazili a přihlíželi, protože nikdy v životě nic takového neviděli. Záblesk a jeho druh se zvedal, stáčel a klesal s oslnivou rychlostí smrtelnou přesností. Další pirát padl, jinému byla zbraň vyražená z ruky a raději skočil do vody, aby hrozivému elfímu válečníkovi unikl.

Pět zbývajících pirátů strnulo, jako by do nich uhodil blesk, ústa sklesle otevřená v tichém výkřiku děsu.

I Deudermont s kormidelníkem úlekem odskočili, přestože Drizzta zcela pohlcovalo bitevní soustředění.

Magická maska předvedla svůj vlastní trik. Sklouzla z drovova obličeje a všem vyjevila jeho temný původ.

o o o

"I když zapálíš plachty, koráb k nim dopluje," usoudila Catti, pozorujíc krátkou vzdálenost mezi posledním korábem a zaklíněnými plavidly.

"Plachty?" smál se Bruenor. "Míním dostat něco víc než plachtoví!"

Catti odstoupila, musela strávit, co tím myslel. "Jsi bláznivý!" Vytřeštěně zírala, když Bruenor přivedl válečnou kárku na úroveň paluby.

"Pcha! Ty psy zastavím! Drž se, děvče!"

"U démona, budu!" křikla mu do ucha. Poklepala mu na hlavu a dala přednost náhradnímu plánu - ze zádi kárky sklouzla do vody.

"Chytrá holka," chechtal se, když viděl, že je v pořádku, a zvedl oči k úkolu před sebou. Piráti na zádi ho viděli přijíždět a skákali přes zábradlí, jak to šlo, aby se dostali pryč.

Pinochet se z přídě ohlédl, co je to za zmatek, když Bruenor narazil. "Moradine!"

o o o

Trpaslíkův válečný pokřik přehlušil všechen ryk a hlomoz bitvy, rozlehl se po palubách Mořského Skřítka a tří pirátských korábů. Piráti i námořníci se ohlédli při výbuchu Pinochetovy vlajkové lodi a její posádka odpověděla na válečný pokřik řevem hrůzy.

Wulfgara prosba k trpasličímu bohovi ohromila, připomněla mu jeho mentora a drahého přítele, který měl ve zvyku ječet - taková jména na nepřátele.

Drizzt se šťastně usmál.

o o o

Sotva kárka narazila na palubu, Bruenor se z ní odkulil a Alustrielin kouzelný výtvor se rozpadl, změniv se v klouzající metlu pohromy. Plameny se rozlétly přes palubu, olizovaly stěžně, zažehly spodky plachet.

Bruenor se zvedl, mitrilovou sekeru zvednutou v jedné ruce, lesklý zlatý štít připevněný ke druhé. Jenže v tom okamžiku ho nikdo nevyzval. Piráti, kteří unikli zkáze, hledali jen cestu k záchraně, na boj nebyla vůbec žádná naděje.

Bruenor po nich plivl a pohodil rameny. A potom těch pár, co ho viděli, žasli, neboť šílený trpaslík vešel přímo do plamenů, aby zjistil, zda na přídi najde piráty, co by měli chuť si zahrát.

Pinochet viděl, že jeho loď je ztracená. Ne poprvé a asi ani naposled se rychle ovládl a klidně pokynul nejbližšímu důstojníkovi,a by mu pomohl uvolnit malou veslici. Dva z jeho posádky měli stejný nápad a odvazovali člun ze závěsné kladky.

Ve zmatku a plamenech se každý muž staral sám o sebe a Pinochet bez rozmýšlení jednoho bodl do zad a druhý raději utekl.

Bruenor chladně prošel požárem a našel předek paluby takřka opuštěný. Šťastně se uchechtl, když spatřil člun s velitelem pirátů dosednout na hladinu. Nějaký muž se nahýbal přes zábradlí a uvolňoval poslední lana.

Jak zvedl jednu nohu přes zábradlí, Bruenor mu pomohl kopancem těžké holínky, až vyletěl do vzduchu a dopadl daleko od veslice.

"Obraťte se ke mně!" zahřímal na velitele pirátů, sotva těžce dopadl do loďky. "Musím vylovit z vody děvče!"

Pinochet opatrně vytáhl meč z pochvy a přes rameno se podíval za sebe na nečekaného spolujezdce.

"Tak bude to?"

Pinochet se svižně stočil a zuřivě po trpaslíkovi sekl.
"Stačilo jen říct, že ne," Bruenor se mu vysmál. Výpad štítem odrazil a kontroval lstivým sekem na mužova kolena.
o o o

Žádné z hrůz, které na piráty ten den dopadaly, je nevyděsily víc, než když zaútočil Wulfgar. Nepotřeboval žádný mostek Mocný barbar mezeru mezi plavidly přeskočil. S mohutnými rozmachy válečného kladiva vtrhl do nepřátelských řad, jež zakolísaly a rozprchly se.
Drizzt ho ze středního mostku zahlédl. Nevěděl, že mu maska sklouzla, a stejně by neměl čas s tím něco dělat. Chtěl se k příteli připojit a napadl zbývající piráty, co mu stáli v cestě. Ochotně uhnuli, nenašli odvahu postavit se smrtelnému ostří drovího elfa a dali přednost koupeli.
Oba hrdinové bojovali vedle sebe a vysekali přes palubu nepřátelského korábu široký pás zkázy. Deudermont s jeho posádkou, dobře vytrénovanými bojovníky, zanedlouho vyčistili Mořského Skřítka od pirátské chátry a obsadili každý mostek. Vítězství bylo na dosah, do podpalubí jejich lodi proudila řada schlíplých vězňů a Drizzt s Wulfgarem končili svůj úkol.

o o o

"Zemřeš, vousatý pse!" řval Pinochet, sekaje mečem.
Bruenor hledal na rozkolísaném člunu pevné zaklínění, odrážel útoky a nechával si vlastní výpady pro nejpříhodnější okamžik.
Jeden se vhodně naskytl, když muž, jehož skopl z hořící paluby, plaval k loďce a Bruenor si ho koutkem oka hlídal. Muž se chytil boku a vytáhl se nahoru, jen aby ho potkalo ostří mitrilová sekery. Klesl zpět a voda kolem se zbarvila do ruda.
"To byl tvůj přítel?" popíchl piráta.
Pinochet běsnil, napadl ho ještě zuřivěji a přesně to Bruenor chtěl. Muž se v divokém výpadu minul, nemohl chytit rovnováhu a trpaslík mu ještě pomohl. Přesunul váhu, aby ještě zvýšil sklon dna člunu, a vrazil štít pirátovi do zad.
"No to mě podrž," zvolal, když se Pinochetova hlava houpala na hladině pár stop od loďky, "on ztratí meč!"
Trpaslík věděl, že muž je příliš důležitý, nemohl ho jen tak zabít nechtělo se mu veslovat, na to měl jeho silné paže.
Pinochetovi nezbylo, než aby se vzdal a plaval k člunu. Bruenor mu pomohl nahoru a hodil ho na prkno mezi vesla.
"Tak to otoč a pořádně zaber!" zahřímal.

o o o

"Maska ti spadla," pošeptal Wulfgar Drizztovi, jakmile bitva skončila. Drov sklouzl za stěžeň a magickou věc si znovu upevnil.
"Myslíš, že mě viděli?" otázal se po úpravě. Ještě ani nedořekl a očima přejel posádku Mořského Skřítka shromážděnou na palubě pirátské lodi - muži se zbraněmi v ruku na něho podezřívavě zhlíželi.
"Viděli," potvrdil Wulfgar. "Pojď," vybídl Drizzta, zamířiv zpátky k mostku. "A přijmou tě!"
Drov si tím nebyl tak jistý. Připomněl si jiné doby, kdy mužům zachránil život a obrátili se proti němu, když pod kapucí jeho pláště viděli, kdo je, a jistili barvu jeho kůže. Byla to hořká cena za jeho volbu, s níž zavrhl svůj národ a dal přednost životu na povrchu.
Drizzt uchopil Wulfgara za rameno a rezolutně vykročil k Mořskému Skřítkovi. Vzhlédl ke svému mladému příteli, mrkla stáhl si masku z tváře. Vsunul scimitary do pochev a obrátil se čelem k posádce.
"Jen ať poznají Drizzta DoUrdena," tiše bručel Wulfgar za jeho zády, dávaje mu všechnu sílu, kterou kdy bude potřebovat.

12
Přátelství

Catti šlapala vodu za vrakem Pinochetovy lodi. Pinochet ji ani neviděl. Posádka jeho katapultovacího korábu zdolala oheň na palubě, obrátila se zádí k bojišti a uháněla pryč se vší rychlostí, co se dala z plavidla vyždímat.
"Začínala jsem mít dojem že jsi na mne zapomněl," zvolala, sotva se člun přiblížil.
"Mělas zůstat po mým boku," smál se Bruenor.
"Oheň mě netoleruje jako tebe," opáčila trochu nervózně.
"Je to tak od tý doby v dolech. Možná je to mý rodový brnění."
Catti uchopila nízký bok člunu a začala se vytahovat nahoru, když jí najednou padl do oka scimitar, uvázaný na trpaslíkových zádech. "Ty máš drovovu zbraň!" řekla a vzpomněla se na Drizztův popis bitvy s ohnivým démonem. Kouzlo mrazem ukovaného scimitaru tehdy Drizzta zachránilo před jeho spalujícím dechem. "Ta tě ochraňuje!"
"Skvělá čepel," bručel trpaslík a dotkl se jílce nad ramenem.
"Elf by jí měl dát jméno."
"Loďka neunese váhu tří," přerušil ho pirát.
Bruenor po něm vztekle mrskl okem. "Tak plavej!"
Pinochet se naježil a začal výhružně vstávat.
Bruenor si uvědomil, že pýchu piráta příliš vydráždil, tak než se mohl narovnat, vrazil mu čelem do prsou a srazil ho

přes záď do vody. Otočil se, uchopil Catti za zápěstí a vytáhl ji k sobě.

"Děvče, miř na něho lukem," řekl dost hlasitě, aby ho Pinochet určitě slyšel. Hodil pirátovi konec provazu. "Jestli něco začne, zabij ho!"

Catti vzala stříbrný šíp, natáhla tětivu a držela ho v šachu, ač jí ani nenapadlo, aby kdy zabila bezmocného muže. "Mému luku říkají Hledač Srdcí," varovala ho. "Bude určitě moudřejší, když budeš plavat."

Pyšný pirát se obtočil provazem a plaval.

o o o

"Na palubu týto lodi už nevstoupí žádnej drov!" zavrčel na Drizzta muž z Deudermontovy posádky.

Za svá slova dostal zezadu pořádný pohlavek a rozpačitě ustoupil, aby kapitánovi uvolnil průchod. Deudermont bedlivě zkoumal jejich výrazy, s jakými si prohlíželi drova, který byl po týdny jejich společníkem.

"Co s ním uděláte!" odvážil se kdosi zeptat.

"Máme muže ve vodě," kapitán odrazil otázku. "Pomozte jim nahoru. "Ať se usuší a piráty spoutejte do řetězů." Chvilku čekal, až se muži rozejdou, ale ti stáli jako přišití, zaujatí dramatem kolem temného elfa.

"A oddělte od sebe obě hromské lodě!" zařval Deudermont nakonec.

Obrátil se k oběma přátelům. "Pojďme do mé kabiny," pronesl klidně. "Musíme si promluvit."

Drizzt s Wulfgarem neřekli ani slovo, mlčky šli za kapitánem a na zádech cítili zvědavé, ustrašené i dotčené pohledy, které je sledovaly.

Kapitán se v půli cesty zastavil a přidal se k hloučku pozorujícímu cosi na jihu za Pinochetovou hořící lodí - malý člun, poháněný silnými pažemi.

"Je to řidič ohnivého vozíku, co přiletěl z čitého nebe," pronesl mužský hlas.

"Zapálil ten koráb!" ozval se jiný a ukázal na trosku Pinochetovy vlajkové lodi, která se škaredě naklonila a zanedlouho e potopí. "A třetí zahnal na útěk!"

"Pak je to zajisté náš přítel!" podotkl kapitán.

"A náš," dodal Drizzt a všechny oči se k němu otočily. I Wulfgar na něho hleděl s dávkou zvědavosti - zaslechl sice výkřik k Moradinovi, ale netroufal si doufat, že jim Bruenor Válečné Kladivo skutečně přispěchal na pomoc.

"Hádám-li správně, je to rudovousý trpaslík s mladou ženou," ozval se znovu drovův jemný hlas.

"Wulfgarovi jen lezly oči z důlků. "Bruenor?" zasípal, "a Catti?"

"To je můj dohad."

"Dozvíme se to brzo," ujistil je kapitán. Vydal rozkaz, aby cestující z člunu zavedli do jeho kabiny hned, jakmile vystoupí na palubu, a odváděl oba přátele, neboť nechtěl, aby jejich přítomnost rušila práci. A tentokrát jí bylo hodně s dvěma poškozenými trupy.

"Co s námi chcete udělat?" začal Wulfgar sotva se zavřely dveře.

"My jsme…"

Deudermont tirádu zastavil milým úsměvem. "Přál bych si mít tak statné námořníky při každé plavbě na jih. Když by se na obzoru objevil Mořský Skřítek, všichni piráti by utekli."

Wulfgar povolil obranný postoj.

"Mým podvodem jsem nechtěl nikomu uškodit," pronesl Drizzt vážně a sličná tvář se mu zasmušila. "Jedinou lží byl můj vzhled. Musím se dostat na jih, abych zachránil přítele od jisté smrti - to stále platí."

Než mohl Deudermont odpovědět, ozvalo se zaklepání a ze dveří vykoukl námořník. "Prosím za prominutí…"

"Ano?"

"My víme o vašem každým kroku, kapitáne, to dobře víte," koktal, "ale mysleli jsme, že byste se měl dovědět, co si o elfovi myslíme my."

Deudermont chvilku posuzoval obě strany. Byl na svou posádku pyšný. Většina z nich pod ním sloužila po léta, ale teď měl pochyby, jak toto dilema vyřeší.

"Pokračujte," pobídl ho. Musel ve své muže věřit.

"No, vy víme, že je drov," muž začal nejistě, "a víme, co to znamená." Odmlčel se, aby pečlivě vybral správná slova. Drizzt stísněně zadržel dech - tímhle prošel už mnohokrát.

"Ale tihle dva nás vytáhli z horký kaše," vyhrkl najednou.

"Bez nich bysme to nepřežili!"

"Chcete tím říct, že nemáte nic proti tomu, aby zůstali na lodi?" Deudermont se šťastně usmíval. Posádka splnila jeho očekávání.

"Ay!" odvětil muž srdečně. "Do posledního muže! Jsme hrdý, že je tu máme!"

Dovnitř vstrčil hlavu i ten, který Drizzta sotva před pár minutami urazil. "Byl jsem jenom polekanej, nic víc," omluvil se.

Dojatý Drizzt nemohl ještě popadnout dech, přikývl, že omluvu přijímá.

"Tak se uvidíme na palubě," řekl a zmizel ze dveří.

"My jsme si mysleli, že byste to měl vědět," dodal hlavní mluvčí a pak odešel i on.

"Je to skvělá posádka," řekl kapitán spokojeně, když dveře zaklaply.

"A co vy?" musel se otázat barbar.

"Soudím muže - pardon, elfa - podle charakteru, ne podle jeho vzhledu," prohlásil. "A když jsme u toho, tu masku nenoste, Drizzta DoUrdene. Bez ní jste jaksi hezčí."

"Nemnozí by sdíleli váš názor," podotkl Drizzt.

"Jak vidíte, posádka Mořského Skřítka je v tom se mnou zajedno!" zvolal kapitán. "Bitva je vyhraná, ale zůstalo hodně těžké práce. Myslím, že vaše síla by byla na přídi vítaná, statný barbare. Musíme ta dvě plavidla oddělit a vyplout, než se ten třetí neřád vrátí s dalšími přáteli!"

"A vy," řekl Drizztovi s poťouchlým úsměvem. "Řekl bych, že nikdo neudrží náklad vězňů, aby se chovali tak jako vy."

Drizzt si přetáhl masku přes hlavu a strčil ji do váčku. "Barva mé kůže má určité výhody," souhlasil a pročísl si bílé kadeře. Vykročili ke dveřím, když se prudce rozletěly.

"Hezká zbraň, elfe!" prohlásil Bruenor Válečné Kladivo, stojící v kaluži vody a hodil kouzelný scimitar Drizztovi. "Najdi jí jméno, jo? Taková zbraň potřebuje jméno. Dobrá pro kuchaře na opékání selat!"

"Nebo pro trpaslíka při honu na draky," podotkl Drizzt. Podržel scimitar uctivě v obou zvednutých dlaních a připomněl si, jak jej poprvé zahlédl v pokladu mrtvého draka. Pak mu dal nový domov v pochvě, která chovala obyčejnou zbraň. Byl to skvostný společník pro Zábleska.

Bruenor přistoupil k drovímu příteli a pevně mu sevřel zápěstí. "Víš, když jsem viděl tvý oči hledící na mě ze stěny propasti," říkal trpaslík měkce a přemáhal stažené hrdlo, hrozící, že mu zlomí hlas, "měl jsem jistotu, že vyvedeš ostatní do bezpečí."

"Ne všechny?" přerušil ho Drizzt. "Regisovi jde o život!"

Bruenor zamrkal. "Dostaneme ho z bryndy, elfe! Žádnej smradlavej zabiják Kručibřichovi nevezme život!" Ještě naposledy pevně stiskl drovovy paže a obrátil se k Wulfgarovi, chlapci, jehož uvedl do mužnosti.

Wulfgar chtěl promluvit, ale slova se odmítla protlačit uzlem v hrdle. Neměl tušení, že Bruenor by mohl žít, jako měl Drizzt, a teď měl svého drahého učitele a druhého otce před sebou, navráceného z hrobu, a nemohl to prostě pochopit. Chytl Bruenora pod pažemi, právě když se chystal cosi říct, zvedl ho nahoru a sevřel v mohutném medvědím objetí.

Bruenorovi to vzalo hezkou chvilku zmítání, než se trochu uvolnil, aby nabral dech. "Kdybys byl takhle zmáčknul toho draka, nebyl bych musel rajtovat na jeho hřbetě na dno propasti!"

Promočená Catti, s vlasy přilepenými k šíji a ramenům, vešla do dveří a za ní se vlekl stejně mokrý, pokořený Pinochet.

Její oči prvně vyhledaly Drizztovy, uzamčeny ho v tichém okamžiku citu, jenž sahal mnohem hlouběji než přátelství.

"U bohů," zašeptala. "Jak je dobré vidět opět Drizzta DoUrdena. Mé srdce bylo pořád s tebou."

Drizzt se usmála odvrátil fialkové oči. "Tušil jsem, že tě uvidím, než naše cesta skončí. Dobrá práce, Catti, a vítám tě!"

Cattin pohled sklouzl k Wulfgarovi. Dvakrát ji osud od něho oddělil a pokaždé jí to připomnělo, jak si ho zamilovala.

Wulfgar z ní nespouštěl zrak. Na obličeji se jí třpytily kapky vody, ale vedle záře jejího úsměvu vybledly. Postavil Bruenora zpátky na zem a zíral na ni jako očarovaný. Jen rozpaky mladé lásky je v přítomnosti ostatních zdržely, aby se nepolíbili.

"Kapitáne Deudermonte," řekl Drizzt, "představuji vám Bruenora Válečné Kladivo a Catti, dva drahé přátele a skvělé spojence."

"A my jsme vám přinesli dárek," chechtal se Bruenor, "protože nemáme peníze, abychom vám zaplatili za plavbu." Chytil piráta za rukáv a přitáhl ho do středu kabiny. "Řekl bych, že je to kapitán té lodi, kterou jsem mu spálil."

"Oba vás vítám a ujišťuji vás, že jste si víc než vysloužili vaši dopravu." Kapitán přistoupil k pirátovi a dobře si ho změřil - tohle nebyl žádný obyčejný darebák.

"Víte, kdo jsem?" štěkl pirát, přesvědčený, že teď jedná s rozumnější osobou, než je ten trpasličí hrubián.

"Zajisté! Jste pirát," odvětil chladně.

Pinochet se vytáhl, zaklonil hrdě hlavu a pevně si kapitána prohlížel. "Asi jste už slyšel o Pinochetovi?"

Toho se Deudermont obával, sotva muž vstoupil do kabiny, jeho tvář mu připadala známá.

Zajisté! Kapitán Mořského Skřítka o Pinochetovi slyšel, slyšel o něm každý obchodník po celé délce Mečového pobřeží!

"Žádám, abyste mne a mé muže propustil!" pronesl sebevědomě.

"Až uznám za vhodné," odvětil Deudermont. Všichni čtyři přátelé na něho zírali s nevěřícím úžasem, protože nic nevěděli o dosahu pirátova vlivu.

"Varuji vás, důsledky vašeho počínání budou hrozivé!" pokračoval Pinochet, získávaje v konfrontaci převahu. "Tohle vám neprojde, já ani moji spojenci vám to nikdy nezapomeneme!"

Drov kapitánovo dilema okamžitě pochopil, neboť jeho vlastní lid bez zaváhání ohnul zásady spravedlnosti, aby je podřídil výsadnímu postavení. "Pusťte ho," řekl. Oba magické scimitary se mu objevily v rukou a Záblesk nebezpečně zazářil. "Propusťte ho a dejte mu zbraň. Já také nepromíjím a nezapomínám."

Bruenorovi nemohl ujít vyděšený pohled, který pirát na drova upřel, a hned se přidal. "Ayjo, kapitáne, jen toho psa pusťte," vrčel. "Ponechal jsem mu hlavu na ramenou, jenom abych vám mohl předat živej dárek. Jestli ho nechcete…" Bruenor ze závěsu vytáhl sekeru - lehce mávla na konci jeho paže.

Wulfgar si také omočil. "Nahoru na stožár a s holýma rukama!" hřímal barbar a napnul svaly, div že nepraskly. "Jenom pirát a já! Ať vítěz ochutná slávu převahy, nechť se poražený zřítí ke své smrti!"

Pinochet se rozhlédl po rozběsněných válečnících a potom se takřka prosebně obrátil na Deudermonta.

"Ach, vy jste všichni přehlédli, jaká to může být zábava," chichotala se Catti, nechtějíc zůstat pozadu. "Co je to za sport rozsekat piráta na kusy? Dejte mu člun a pusťte ho na moře." Rozjařená tvář náhle ztuhla a vrhla na Pinochet zlé oko. "Dejte mu loďku a nechte ho, ať se vyhne mým stříbrným šípům!"

"Dobře, kapitáne Pinochet," Deudermont měl co dělat, aby skryl smích. "Nechci proti sobě popudit ostatní piráty - jste volný a můžete odejít, kdy budete chtít."

Pinochet se prudkým pohybem stočil tváří v tvář Deudermontovi.

"Nebo vy a vaše posádka zůstanete ve vazbě pod mojí osobní ochranou, dokud nedorazíme do přístavu," pokračoval kapitán rozvážně.

"To nejste v stavu zvládnout vlastní muže?" uplivl si pirát.

"Nejsou členy posádky," ozvalo se klidně. "A jestli se tato čtveřice rozhodne vás zabít, troufám si říct, že nemohu učinit nic, čím bych jim v tom zabránil."

"Není zvykem mého lidu, aby nechal nepřítele žít," vložil se Drizzt tak bezcitným tónem, že rozechvěl páteře i jeho nejmilejším přátelům, "jenže vás potřebuji, kapitáne Deudermonte - vás a vaší loď." Scimitary bleskovým pohybem zmizely v pochvách. "Nechám piráta naživu výměnou za dodržení naší dohody."

"Do podpalubí, kapitáne Pinochete?" otázal se Deudermont a kývl na dva lodníky, aby piráta doprovodili.

Pinochetovy nenávistné oči Drizzta spalovaly. "Jestli se ještě někdy tudy…," začal nadutý pirát výhružně.

Bruenor mu uštědřil kopanec. "Ty pse, ještě jednou mrskni jazykem, " řval, až v uších zaléhalo, "a buď si jistej, že ti ho vyříznu!"

Pinochet se nechal klidně odvést.

o o o

Zatímco se posádka Mořského Skřítka lopotila s opravami, přátelé se uchýlili do Drizztovi a Wulfgarovy společné kabiny, aby se dozvěděli o Bruenorově zázračném úniku ze Síně mitrilu. Nebe se rozblikalo množstvím hvězd a trpaslík stále vyprávěl, popisoval bohatství, starobylá a posvátná místa, která na své strastiplné pouti svou domovinou objevil, četné srážky s duergarskými hlídkami a konečný odvážný únik velkým podzemním městem.

Catti seděla přímo proti němu a pozorovala ho přes kolísavý plamínek svíčky na stole. Slyšela jeho příhody už v Dlouhém Sedle, ale Bruenor byl skvělým vypravěčem. Fascinovaně se na židli nakláněla dopředu a sotva dýchala. Wulfgar si přitáhl židli těsněji k její a spokojeně jí obtočil paži kolem ramen.

Drizzt postával u okna a hleděl na zasněnou oblohu. Připadal si jako za dřívějších časů, jako by s sebou jaksi přinesli část Planiny ledového větru. Mnoho nocí tam trávili probíráním svých zážitků nebo se jen těšili z poklidného večera a ze své společnosti.

Ovšem, tehdy s nimi byl pátý člen a jeho neuvěřitelné příběhy vždycky překonaly všechny ostatní.

Drizzt se po nich ohlédl a znovu se odvrátil s vírou, že jednoho dne bude zase sedět mezi nimi.

Při zaklepání na dveře všichni nadskočili, dokonce i Bruenor, tak byli ponořeni do jeho vyprávění. Drizzt otevřel a kapitán s omluvou vkročil dovnitř. "Nerušil bych vás, ale mám pro vás poslední novinky."

"Akorát jsem byl v tom nejlepčím," brblal Bruenor, "ale s trochou vyčkání bude jistě napínavější."

"Promluvil jsem si znovu s Pinochetem. V této zemi je velice významným mužem a nějak mi nesedí, že by vyslal tři koráby, aby nás potopily. Za tím něco vězí, po něčem jde."

"Po nás," usoudil Drizzt.

"Nevyjádřil se přímo, ale myslím, že máte pravdu. Prosím, chápejte, že na něho nemohu příliš tlačit."

"Pcha! Já bych toho psa přinutil, aby zaštěkal!" bafl Bruenor.

"To není třeba," řekl Drizzt. "Piráti nás hledali."

"Ale jak mohli vědět, kde se nalézáte?"

"Ty ohnivé výbuchy nad Baldurovou Bránou. To byl dohodnutý signál," připomněl Wulfgar.

Deudermont si na ně pamatoval. "Zdá se, že jste na sebe přivolali mocné nepřátele."

"Ten muž, po němž pátráme, věděl, že přijdeme do Baldurovy Brány, dokonce nám tam nechal vzkaz. Pro někoho jako Entreri nebylo obtížné sjednat signál i s podrobnostmi, jak a kdy jsme odešli," řekl Drizzt.

"A dohodnout přepadení," dodal Wulfgar.

"Vypadá to tak," prohlásil Deudermont.

Drizzt došel k jinému názoru. Proč by je Entreri lákal celou cestu za sebou, aby je nakonec nechal pobít piráty? Do obrazu vstoupil někdo jiný, to bylo logické, ale byl to pouze dohad, že tou osobou byl sám paša Pook.

"Je tu další věc, kterou musíme probrat," řekl kapitán. "Mořský Skřítek je schopný plavby, ale je hodně poškozený, stejně jako zajatá pirátská loď."

"Chcete vyplout s oběma?" ptal se Wulfgar.

"Ay. Až dojedeme do přístavu, Pinochet a jeho muže propustíme. Tam si své plavidlo převezmou."

"Měli by bejt potrestaný," hučel Bruenor.

"Poškození lodí nás jistě zpomalí," uvažoval Drizzt starostlivě.

"To ano," souhlasil Deudermont. "Doufám, že nás dopravím do Calimshanu, do Memnonu kousek za hranicí Tethyru. Vlajka nám v pouštním království pomůže. Tam můžeme zakotvit a provést opravy."

"Na jak dlouho?"

Deudermont nevěděl. "Snad týden, možná déle. To nebudu vědět, dokud nemůžeme řádně posoudit škody. Další týden vezme plavba kolem calimportského mysu."

Přátelé na sebe sklíčeně s obavami pohlédli. Kolik dní života Regisovi zbývá, je-li ještě vůbec naživu! Mohou si zdržení dovolit?

"Je tu také jiné řešení," řekl jim kapitán. "Plavba lodí z Memnonu do Calimportu kolem města Teshburl po Zářivém moři je mnohem delší než přímá cesta přes území. Karavany do Calimportu se vypravují skoro denně a cesta trvá jen pár dní, třebaže přechod přes poušť Calim není dvakrát příjemný."

"Máme s sebou málo zlata na zaplacení," ozvala se Catti.

Kapitán nad tímto problémem mávl rukou. "Nestojí mnoho a každá karavana vás ráda vezme s sebou jako stráže. A u

mne jste si vydělali dost, abyste s tím vystačili." Potřásl váčkem zlata u pasu. "Ovšem, budete-li chtít, můžete zůstat na mé lodi, jak dlouho si budete přát."

"Jak dlouho poplujeme do Memnonu?"

"To bude záležet na tom, kolik větru snesou naše plachty," vážil Deudermont. "Pět dní, až týden."

"Povězte nám něco o poušti Calim," požádal ho Wulfgar. "Co je poušť?"

"Holá země," vysvětloval velitel zamračeně. Nechtěl jim nic zatajit, vydají-li se na cestu s karavanou. "Je to prázdná pustina, vydaná horkým větrům a bodajícímu písku, suchá a bezútěšná, kde monstra vládnou nad lidmi. Mnohý nešťastník tam v písku nalezl smrt a jeho kostru obrali supi."

Čtyři přátelé nad varováním pouze pohodili rameny. Mimo rozdílu v teplotě to znělo jako domov. Jako tundra.

13
Pištcova odměna

Přístav se táhl na obě strany do nedohledna, nebe probodávaly stěžně tisíců lodí a další čekaly na zelenomodré hladině Zářícího moře. A ať zvolí kteroukoli bránu, bude to trvat hodiny, než projdou spletí ulic.

Calimport, největší město všech Říší, bylo rozlehlou směsí chatrčí a mohutných chrámů, vysokých věží trčících z nekonečných ploch nízkých dobových a dřevěných domů. Byl ústředním bodem celého jižního pobřeží, obrovitým tržištěm několikrát větším než Hlubina.

Entreri vedl Regise od mola k městu a ten se ani nevzpíral, byl zcela uchvácen city, které v něm vyvolávaly jedinečné vůně, ulice a zvuky této barvité metropole. Dokonce i hrůza ze setkání s pašou byla pohřbena pod záplavou vzpomínek, vyvolaných návratem do proslulého rodiště.

Brzo osiřel a živila ho ulice, kde se vždycky dalo ukrást jídlo a přespat u ohňů tuláků, když se noci ochladily. Regis měl nad calimportskými vagabundy velikou výhodu, lidé ho měli rádi. Už jako malý chlapec měl nepopiratelný šarm a pořádnou dávku štěstí, že se zdálo, že vždycky dopadne bezpečně na nohy. Otrhaný gang, k němuž se přidružil, se smíchem potřásal hlavou, když půlčíka jednoho dne najmul jeden z četných bordelů.

"Dámy" Regise zahrnovaly laskavostmi, nechaly ho trochu uklízet a pomáhat v kuchyni výměnou za luxusní život, který mu starší přátelé mohli jen závidět. Rozpoznaly půlčíkův charismatický talent a po nějaké době ho představily muži, který se později měl stát jeho mentorem a který z něho vychoval jednoho z nejlepších zlodějů, jaké město kdy znalo. Tím mužem byl paša Pook.

To jméno se mu připomnělo, jako by dostal facku, připomnělo mu hrozivou skutečnost přítomnosti. Byl pašovým malým kapsářičkem, cechmistrovou radostí a pýchou, a to mu situaci jenom zhorší. Pook mu jeho zradu nikdy neodpustí.

Při jedné z živých vzpomínek mu podklesly nohy, a to ho Entreri už otočil na Tulákovo náměstí. Na vzdáleném konci za slepou uličkou stál obyčejný dřevěný dům s jedinými nevýraznými dveřmi. Ale Regis věděl, jaké se za nimi skrývají poklady.

A hrůzy!

Entreri ho uchopil za límec, vlekl ho s sebou a ani nezpomalil.

Teď, Drizzt, teď, šeptal si potichu a modlil se, aby jeho přátelé byli někde kolem a v poslední, zoufalé minutě ho zachránili. Dobře věděl, že tentokrát jeho modlitby nikdo nevyslyší. Konečně se zahrabal do bláta tak hluboko, že se z něj nevyhrabe.

Dva strážci oblečení jako tuláci jim zahradili cestu ke dveřím. Entreri nepromluvil, střelil po nich zlověstným okem.

Nakonec zabijáka poznali, jeden mu uskočil z cesty a klopýtl, že se div nepřerazil, zatímco druhý pádil ke dveřím a horlivě na ně zatloukl. Otevřela se malá zamřížovaná špehýrka, strážce dveřníkovi něco zašeptal a v příští vteřině se dveře rozlétly dokořán.

Pohled do nitra cechu byl nad půlčíkovy síly, před očima se mu zatmělo a visel v zabijákově železné pěsti jako tělo bez duše. Bez nějakého citu či překvapení si ho Entreri hodil přes rameno a nesl ho do domu a dolů schodištěm jako pytel.

Dva jiní strážci se hnuli, aby ho vedli, ale Entreri se kolem nich bezohledně protlačil. Před třemi dlouhými roky ho paša vyslal na štvanici za Regise a nikdy nezapomněl, kudy má jít. Dole prošel několika místnostmi a potom začal vystupovat po točitých schodech. Zanedlouho byl opět na úrovni ulice a stále stoupal k nejvyššímu poschodí.

Regis se probíral z bezvědomí v omámeném oparu. Jak se mu smysly vyjasňovaly, vzpomněl si, kde je. Entreri ho držel za kotníky, hlava a paže mu bimbaly na mužových zádech s prsty pár palců od jílce drahocenné dýky, jenže i kdyby byl rychlý jako blesk, neměl šanci utéct - ne, když ho Entreri držel, se dvěma strážci v patách a s tuctem zvídavých očí, lesknoucích se z každých dveří.

Šepot domem cestoval rychleji než Entreri.

Regis zahákl bradu za Entreriho žebra a podařilo se mu zahlédnout, co leží vepředu. Byli na odpočívadle, kde se čtyři strážci bez otázky rozestoupili a otevřeli cestu do chodby končící ozdobnými, železem pobitými dveřmi.

Dveřmi ke komnatě paši Pooka.

Regis se znovu propadl do tmy.

o o o

Entreri vstoupil a shledal, že je očekáván. Pook byl pohodlně usazený v křesle s LaVallem po boku a oblíbenou kočkou u nohou a nikdo ani nezvedl obočí při nenadálém příchodu dvou po léta postrádaných spolupracovníků.

Dlouhou dobu bylo naprosté ticho, zabiják a cechmistr na sebe mlčky zírali, Entreriho oči bedlivě zaostřené. Nečekal tak formální uvítání.

Něco nebylo v pořádku.

Entreri Regise stáhl z ramene, napřáhl paži, z níž půlčík visel hlavou dolů jako trofej. Pak ho pustil a půlčík těžce buchl na podlahu.

Pašu to rozesmálo a napětí se zlomilo. "Byly to dlouhé tři roky."

Entreri kývl. "Říkal jsem hned zpočátku, že to může vzít hodně času. Ten malý zloděj běhal po všech koutech světa."

"Ale vám neunikl, ech?" pronesl paša poněkud ironicky. "Mistře Entreri, provedl jste svůj úkol výtečně jako vždycky. Vaše odměna bude, jak jsem slíbil."

Pook se v trůnu zavrtěl, nasadil znovu odtažité vzezření, prstem si přejížděl rty a oči se mu podezíravě zúžily.

Entreri neměl zdání, proč ho Pook po tolika nesnadných letech a s úspěšně skončeným posláním vítá tak nepřívětivě. Regis se dokázal před cechmistrovými lidmi skrývat víc než půl dekády, než ho paša vyslal na hon. S ohledem na tento fakt si Entreri nemyslel, že tři roky byla tak dlouhá doba, aby splnil svůj úkol.

A zabiják odmítl hrát si na schovávanou. "Jestli je tu nějaký problém, řekněte mi jej," řekl bez příkras.

"Byl tu problém," odpověděl Pook tajemně, zdůrazniv minulý čas.

Entreri o krok ustoupil, teď skutečně nechápal - to se mu v životě stalo jen párkrát.

Regis se pohnul, posadil se, leč oba muži zabraní do důležité rozmluvy si ho nevšímali.

"Byl jste sledován," objasnil mu paša. Se zabijákem nebylo radno hrát škádlivou hru přes určitou mez. "Přáteli půlčíka?" Regis nastražil uši.

Entreri si rozmýšlel odpověď. Uhodl, na co Pook naráží, a snadno si spočítal, že Oberon cechmistrovi dal víc informací kromě těch, jimiž mu ohlásil jeho návrat s Regise. V mysli si poznamenal, že až bude příště v Baldurově Bráně, bude muset Oberonovi vysvětlit, kde hraničí špehování a začínají platit zásady loajality. Nikdo Artemise Entreriho nenaštve dvakrát.

"Na tom nezáleží," řekl paša, když se nedočkal odpovědi. "Už nás nebudou obtěžovat."

Regisovi se znovu zatmělo před očima. Toto byl jih, pašova domovina. Jestli Pook věděl, že přátelé jsou jim v patách, mohl je lehce zničit.

Entreri to ovšem také pochopil. Přemáhal se,a by si udržel klidný výraz, zatímco v nitru hořel vztekem. "O své záležitosti se starám já sám," zavrčel a tím cechmistrovi potvrdil, že si s pronásledovateli skutečně hrál svou soukromou hru.

"A já o moje!" střelil zpátky a rozčileně vstal. "Nevím, jaká je vaše spojitost s barbarem a tím elfem, to však nemá co dělat s mým klenotem!" Rychle se ovládl a sedl si - tato konfrontace se stávala nebezpečná, nedala se prodlužovat. "Nemohl jsem si dovolit takové riziko!" dodal omluvně.

Napětí zabijákových svalů povolilo. Nepřál si válku s Pookem, a co se stalo, nemohl změnit. "Jak?" otázal se stroze.

"Piráti," odvětil stejně stručně Pook. "Pinochet mi dlužil pár laskavostí."

"Je to potvrzeno?"

"Proč vás to zajímá? Vy jste tady. Půlčík je tady. Můj ru…" zarazil se, když si uvědomil, že přívěsek dosud neviděl.

Nyní byla řada na Pookovi, aby se zapotil a rozmýšlel.

"Je to potvrzeno?" otázal se opět Entreri a ani pohybem nenaznačil, že magický klenot mu visí pod košilí kolem krku.

"Ne, prozatím není," sípal Pook, "ale tři koráby napadly jedinou loď. O výsledku nemůže být pochyb."

Entreri potlačil úsměv, jenž se mu dral na rty. Poznal mocného drova a barbara dost dobře, a pokud mu nepředvedou jejich mrtvá těla, věřil, že jsou naživu. "Ano, o tom nemůže být pochyb," pronesl chladně, přetáhl si řetízek s přívěskem přes hlavu a hodil jej cechmistrovi.

Pook jej zachytil roztřesenými prsty a cítil známé chvějivé brnění - byl to opravdu jeho drahocenný rubín . Jakou moc teď držel v rukou! S pomocí jeho kouzla, s Artemisem Entreri na své straně a s Rassiterovým gangem krysodlaků pod svým velením ho nikdo nezastaví!

LaValle položil na cechmistrovo rameno uklidňující dlaň. Pook k němu vzhlédl, unešený pomyšlením na nedozírné výšiny své moci.

"Jak sem slíbil, čeká vás velká odměna," znovu opakoval, sotva byl schopen popadnout dech. "A mnohem víc!"

Entreri se uklonil. "Výborně, pašo Pooku. Je dobré být zase doma."

"Co se toho elfa a barbara týče," řekl Pook náhle, neboť v něm vyvstaly pochyby, jestli zásadně nedůvěřivého muže přesvědčil.

Entreri ho přerušil zvednutím dlaní. "Mokrý hrob jim slouží stejně dobře jako calimportské stoky. Nezabývejme se tím, co je už za námi."

Pookův kulatý obličej zářil radostí. "Tak odsouhlaseno a dokonáno. Obzvlášť když nás čeká taková potěšující záležitost." Hodil po Regisovi zlým okem, ten se zhrouceně krčil na podlaze vedle Entreriho a ničeho si nevšímal. Pokoušel se nějak strávit zprávu o svých přátelích a v té chvíli mu bylo jedno, zda jejich smrt ovlivní jeho budoucnost, či bude-li vůbec jaká. Na srdci mu ležel balvan jejich skonu - napřed Bruenor v Síni mitrilu, pak Drizzt a Wulfgar - a nejspíš i Catti. Vedle nich se mu veškeré pašovy hrozby zdály prázdné. Co mu kdy Pook mohl udělat, co by bolelo víc než jejich ztráta?

"Probděl jsem mnoho nocí hněvem na zklamáním, které jsi mi způsobil," řekl paša Regisovi. "A ještě víc jsem jich strávil úvahami, jak ti to oplatit!"

Dveře se rozletěly a přetrhly Pookovi nit myšlenek. Nemusel ani vzhlédnout, aby věděl, kdo se odvážil vstoupit bez dovolení. Takovou drzost měl jediný muž v cechu.

Rassiter byl téměř o stopu vyšší než Entreri, ten fakt jen podporoval krysodlakův nadutý postoj. Jako většina

slaboduchých násilníků si často pletl výšku se silou, a shlížeje dolů na štíhlého muže, který byl v ulicích Calimportu legendou - a tím jeho sokem - domníval se, že nad ním má vrch. "Tak vy jste ten mocný Artemis Entreri," pronesl s nepokrytým pohrdáním.

Entreri nemrkl. Vražda koukala z očí, které sledovaly Rassitera kroužícího kolem něj. I Regise ohromila cizincova odvaha. Nikdo se nikdy neodvážil přiblížit se k Entrerimu tak neurvale.

"Zdravím vás," řekl Rassiter po chvíli, když se vynadíval a uklonil se. "Jsem Rassiter, společník paši Pooka a dohlížitel nad doky."

Entreri neodpověděl, díval se k Pookovi pro vysvětlení.

Cechmistr mu pohled vrátil s pohrdavým úšklebkem a zvednutím rukou v bezmocném gestu.

Rassiter tlačil svou familiárnost ještě dál. "Vy a já," řekl pološeptem, "můžeme společně dokázat velké věci." Vztahoval ruku k mužovu rameni a Entreri ho zarazil ledovým pohledem tak zlomocným, že i sebejistý Rassiter si začínal uvědomovat nebezpečí svého jednání.

"Možná zjistíte, že mám mnoho co nabídnout," řekl Rassiter a obezřetně ustoupil. Žádné reakce se nedočkal a obrátil se k Pookovi.

"Mám se o toho malého zloděje postarat?" ukázal ostré nažloutlé zuby.

"Ten je můj, Rassitere," štěkl paša. "Neopovažte se dotknout se ho svýma chlupatýma rukama!"

Entrerimu význam slov neušel.

"Ovšem, jak si přejete. Mám schůzku a odcházím." Napůl se uklonil a stočil se k odchodu, setkávaje se naposledy s Entreriho očima. Nemohl ledový zrak, tu holou intenzitu jeho pohledu, porovnat se svým.

Rozpačitě potřásl hlavou, když ho míjel, přesvědčený, že zabiják stále ještě nemrkl.

"Vy jste byl pryč. Můj přívěsek byl pryč," vysvětloval Pook sotva se dveře zavřely. "Rassiter mi pomohl nejen moc cechu udržet, ale i rozšířit."

"Je krysodlak," poznamenal muž, jako by tím označením končilo veškeré zdůvodňování.

"Je hlavou jejich cechu," mluvil Pook dál, jako by neslyšel, "jsou docela loajální a snadno ovladatelní." Dotkl se rubínu. "Nyní budou ještě poddajnější."

Přes všechno pašovo zbytečné vysvětlování se s tím Entreri obtížně smiřoval. Potřeboval čas, aby nový vývin zvážila domyslel, nakolik se věci v cechovním sídle změnily. "A moje komnata?"

LaValle se rozpačitě ošil a podíval se dolů na Pooka. "co jste byl na cestách, užíval jsem ji já," drmolil čaroděj a rychle dodal, "ale právě se pro mne dostavuje nová." Ohlédl se k pomyslným dveřím mezi harémem Entreriho starou komnatou. "Každým dnem už bude hotová. Mohu se z vašeho pokoje vystěhovat za pár minut."

"To nebude třeba." Entrerimu to přišlo vhod, chtěl mít pašu kousek od těla, aby mohl lépe zhodnotit stávající situaci a naplánovat, co podnikne. "Najdu si místnost dole. Tam možná lépe porozumím, jak to tu teď chodí."

LaValle si slyšitelně oddechl.

Entreri Regise zvedl za límec. "Co mám udělat s tímhle?"

Pook naklonil hlavu a založili ruce na prsou. "Myslel jsem na všechna možná muka, která by odpovídala tvému zločinu. Bylo jich tolik, že to v tuto chvíli vážně nevím, jak ti řádně oplatit, co jsi mi provedl. No nevadí," zasmál se na Entreriho, "já na něco přijdu. Dejte ho zatím do Cely Devíti."

Při zmínce o smutně proslulém vězení Regis opět ztratil vědomí. Pookova favorizovaná cela byla komorou hrůz. Obvykle do ní zavírali zloděje, co zabili některého člena cechu. Entreri stáhl koutek, když viděl, jak se půlčík vyděsil při pouhém vyslovení názvu toho místa. Lehce ho zvedl a odnesl.

"Nešlo to moc dobře," mínil LaValle.

"Šlo to skvěle!" liboval si paša. "Nikdy jsem neviděl Rassitera tak nervózního, a to mě potěšilo daleko víc, než jsem si kdy dovedl představit."

"Jestli si nedá pozor, Entreri ho zabije," soudil LaValle.

Pook vypadal pobaveně. "Pak bychom měli zjistit, kdo ho nejspíš nahradí. Nebojte se, příteli, Rassiter vždycky přežije. Celý život mu ulice byla domovem a dobře ví, kdy prchnout do bezpečí stínů. Poučí se, kde je jeho místo, a s Entrerim bude jednat s náležitým respektem."

LaVallovi na srdci neleželo Rassiterovo bezpečí - často se dusil touhou zbavit se kryso-dlaka vlastní rukou. Čaroděj měl obavy, aby se v cechu třeba nevytvořil hlubší rozkol. "Co když Rassiter obrátí moc svých spojenců proti Entrerimu?" zeptal se zasmušile. "Vzniklá válka by cech mohla rozdvojit."

Pook tu možnost zamítl mávnutím ruky. "Ani Rassiter není tak stupidní," odpověděl a polaskal rubínový klenot - pojistku, již právě potřeboval.

LaValle se uvolnil, spokojený s pánovým ujištěním a s obdivem k jeho schopnosti, s jakou zvládl delikátní situaci. Pook měl pravdu - ostatně pokaždé měl pravdu. Entreri vynervoval toho hnusného krysodlaka prostým pohledem k dobru jich všech a Rassiter se bude chovat příslušně ke svému postavení v cechu. S Entrerim ubytovaným přímo na tomto poschodí je ten špinavec přestane otravovat svými nenadálými návštěvami.

Ano, bylo dobře, že se Entreri vrátil.

o o o

Cela Devíti dostala své jméno, protože obsahovala devět klecí. Byly vykopány uprostřed rozsáhlého sklepa do hloubky dvaceti stop po třech vedle sebe a na úrovni sklepní podlahy se daly dosáhnout po úzkých prknech. Osm z nich obsahovalo Pookovu nejvzácnější sbírku - velké kočičí šelmy ze všech koutů Říší. Jen prostřední klec byla prázdná.

Entreri předal Regise dozorci, obrovskému zakuklenému muži, a pak odstoupil a přihlížel. Obr kolem půlčíka uvázal konec lana, které vedlo ke kladce ve stropě, umístěné přímo nad střední klecí a končilo na navijáku na sklepní stěně.

"Až budeš uvnitř, provaz odvážeš," bručel muž a postrčil Regise. "Vyber si cestu."

Regis kráčel kolem obrovité jámy. Cely byly čtverce o straně zhruba desíti stop s jeskyněmi vysekanými do skály, kde kočky mohly v klidu odpočívat. Nyní však žádná neodpočívala a všechny vypadaly hladově.

Regis si zvolil prkno mezi lvem a bílým tygrem, neboť mu ty dvě kočky připadaly dost těžké, aby nezdolaly dvacetistopovou stěnu a nepodtrhly mu drápy kotník, až půjde nad nimi. Položil jednu nohu na vrchol stěny sotva čtyři palce široký a hrůzou váhal.

Dozorce ho pobídl hrubým škubnutím lana, jež ho málem strhlo do lví klece. Opatrně se vydal vpřed, soustředil se na kladení jedné šlapky přesně před druhou a snažil se ignorovat běsnění a drápy dole pod sebou. Došel téměř k ústřední cele, když tygr skočil plnou vahou proti zdi a silně jí otřásl. Regis ztratil rovnováhu, s jekem padal.

Obr otočil naviják a uprostřed pádu ho zastavil právě z dosahu vydrážděného tygra, který se po něm sápal. Regis se na laně zhoupl, až žuchl do protější strany, ale potlučená žebra v tom zoufalém okamžiku ani necítil. Vyškrábal se přes zeď a teď se točil a kýval, dokud se pohyb nezastavil uprostřed prázdné cely, a tam ho dozorce spustil dolů.

Dotkl se podlahy a držel se lana - jediné možné záchrany - odmítaje uvěřit, že v tom děsivém místě bude muset zůstat.

"Odvaž se!" věznitel poručila podle tónu jeho hlasu poznal, že neuposlechnutí bude znamenat trest bolesti. A tak lano uvolnil.

"Vyspi se dobře," zasmál se obr a vytáhl konec provazu nahoru. zakuklenec zhasl všechny pochodně mimo jediné a oba odešli se zabouchnutím železných dveří a Regis se ocitl v temném šeru s osmi hladovými šelmami.

Stěny oddělující zvířata od sebe byly pevné, aby se navzájem neporanila, střední celu chránily jen mříže s takovým rozestupem, že kočky mezi nimi mohly protáhnout celé tlapy. A tato cela muk byla okrouhlá,a by všechny dostaly stejnou příležitost.

Regis neměl odvahu se pohnout. Obr ho umístil přesně do středu kruhu, jediného místa, kam drápy nedosáhly. Podíval se kolem na oči, které v temném osvětlení zle svítily. Slyšel škrabání drápů, a dokonce cítil závan vzduchu, kdykoliv některé protáhlo pracku mřížemi a máchlo po něm.

A pokaždé, když ohromná tlapa bouchla do země blízko něho, musel se ovládnout, aby neuskočil - kde čekala další kočka.

Pět minut mu připadalo jako hodina a Regis se zachvěl při představě, kolik dní ho tady paša Pook bude věznit. Možná by bylo lepší to ukončit, přemýšlel. Tu pohnutku asi sdílel každý, koho sem zavřeli.

Dívaje se na kočky, rychle ten nápad zavrhl. I kdyby přesvědčil sám sebe, že rychlá smrt v čelistech tygra by byla lepší než osud, jemuž bude bezpochyby čelit, nikdy by nenašel odvahu, aby jej uskutečnil. Pokaždé nějak přežil, nemohl potlačit ten umíněný charakterový rys, který se odmítal vzdát, ať se budoucnost zdála sebehrozivější.

Stál tiše jako socha a vědomě nutil mozek, aby se soustředil na nedávnou minulost, na deseti roků po útěku z Calimportu. Na svých cestách hodně viděl, prošel mnoha strážněmi a nebezpečím. V mysli si přehrával znovu a znovu by bitvy a ty úniky, pokoušel se zachytit a procítit jejich vzrušení - povzbuzovalo ho to a zabraňovalo, aby neusnul.

Kdyby ho přemohla únava a spadl na zem, některá část jeho těla by se mohla dostat do dosahu jedné ze šelem.

Mnohému vězni se do nohy zaťaly drápy, byl přitažen k mříži a roztrhán na kusy.

A ti, kteří Celu Devíti nějakým zázrakem přežili, do smrti nezapomněli na hladový lesk těch šestnácti zářících očí.

14
Tančící had

Poškozenému Mořskému Skřítkovi a zajaté pirátské lodi přálo štěstí, moře bylo klidné a vítr vál vytrvale, ale jemně. Jenže čtyřem ustaraným přátelům se plavby kolem tethyrského poloostrova zdála jednotvárná a pomalá, neboť pokaždé, když to vypadalo, že se hnou o kus dopředu, jedna či druhá loď měla nějaký nový problém.

Jižně od poloostrova vedl Deudermont obě plavidla širokou plání vod, která si vysloužila název Závod, protože tady obchodní koráby často prchaly před pirátskými nájezdy. I zde při nich stála štěstěna - žádný pirát neobtěžoval Deudermontův malý konvoj a ani třetí Pinochetova loď neukázala plachty.

"Naše plavba se chýlí ke konci," sdělil kapitán přátelům třetího rána, když se na obzoru zvedla pohoří Rudé vysočiny.

"Na konči pohoří začíná Calimshan."

Drizzt se vyklonil přes zábradlí přídě, nevidomě civěl do jasných modrých vod a dumal, jestli se k Regisovi dostanou včas. Všichni nad tím přemýšleli a tísnily je obavy.

"Dál ve vnitrozemí žije kolonie vašeho lidu," řekl mu kapitán, vytrhnuv ho z nepříjemných myšlenek, "v temném lese Miru." Bezděky se zachvěl. "Drovi nejsou v tomto území oblíbení a doporučil bych vám, abyste si opět nasadil masku."

Drizzt si ji bez váhání připevnil a okamžitě se změnil ve světlého povrchového elfa. Jemu to už nepřišlo zatěžko, otřáslo to však jeho přáteli, kteří zoufale nakonec s rezignací proměně přihlíželi. Připomněli si, že Drizzt činil jen to, co musel, počínaje si se stejným stoicismem, s jakým se protloukal životem pod sluncem a hvězdami.

Catti a Wulfgarovi se jeho nová identita nelíbila, Bruenor však vztek plival do vody znechucený, že svět byl natolik oslepený obalem, že ani nečetl knihu mezi deskami.

V časném odpoledni se jižní obzor zaplnil stovkami plachet a podél pobřeží se objevila dlouhá čára přístavů s roztaženým Memnonem, městem nízkých hliněných domků, za nimiž barevně svítilo na sto stanů. Přes celou ohromnou rozlohu přístavy nestačily pojmout počty rybářských a obchodních plavidel a válečného loďstva calimshanského námořnictva.

Mořský Skřítek a jeho zajatá loď musely kotvit venku a čekat, až se pro ně uvolní místo. Správce přístavu

Deudermonta varoval, že to vezme možná i týden.

"Příště nás navštíví vojenské námořnictvo," ohlásil kapitán, jakmile se člun správce přístavu odpoutal. "Přijdou prohlédnout pirátskou loď a vyslýchat Pinocheta."

"Uvězní ho?" chtěl vědět Bruenor.

Deudermont zavrtěl hlavou. "Sotva. Pinochet s posádkou jsou mými vězni a mým problémem. Calimshan si přeje činnost pirátů ukončit a činí v tom úsilí chrabré kroky, ale pochybuji, že by se chtěli zaplést s tak mocným mužem, jako je Pinochet."

"Co se s ním teda stane?" bručel Bruenor, který v tom politikaření marně hledal nějakou pevnou páteř.

"Odpluje, aby někde v dalších dnech otravoval další plavidla."

"A taky varoval toho vrahouna, že jsme vyklouzli ze smyčky," odsekl trpaslík.

Drizzt chápal kapitánovo senzitivní postavení a obrátil se na něho s rozumnou otázkou. "Kolik nám to dá času?"

"Pinochet se na loď dostane nejdřív za týden," kapitán lstivě zamrkal, "a postaral jsem se,a by nebyla schopná plavby. Mohl bych ten týden protáhnout na dva a v den, kdy bude opravená, budete dávno v Calimportu a řeknete mu o svém úniku osobně."

Wulfgarovi celá záležitost nebyla jasná. "Co jste vlastně získal? Piráta jste sice porazila zajmul, ale volně odtud zmizí s touhou po pomstě. Uhodí na Mořského Skřítka třeba hned při zpáteční plavbě na sever. Jestli oni boj vyhrají, zachovají se stejně milosrdně?"

"Hrajeme prapodivnou hru," souhlasil Deudermont s pousmáním. "Jenže já jsem vpravdě svou pozici posílil. Pinochetovi a jeho posádce jsem zachránil život. Výměnou za svobodu se pirátský kapitán zaváže, že na pomstu zapomene. Nikdo z jeho společníků Mořského Skřítka už nikdy nebude obtěžovat, a ta skupina zahrnuje většinu pirátů z Asavirského průplavu!"

"A vy uvěříte jeho psímu štěkotu?" ohradil se Bruenor.

"Svým způsobem jsou dost čestní. Piráti si své kódy cti sami ustanovili a dodržují je. Kdyby je porušili, poštvali by si na sebe jižní království a došlo by k otevřené válce."

Bruenor znovu uplivl do vody. Tu stejnou písničku slyšel v každém městě a království a nyní i na otevřeném moři: tolerovali zlodějské organizace v rozmezí jejich moci. On sám zastával jiný názor: doma v Síni mitrilu, v nejchladnější části dolů, byl vybudován zvláštní sklad s policemi, na nichž ležely uťaté ruce, které byly chyceny v cizí kapse.

"Jak jsme se dohodli," poznamenal Drizzt, aby změnil téma hovoru, "naše cesta po moři je u konce."

Deudermont to očekával a podal mu váček zlata. "Rozhodli jste se moudře. Budete v Calimportu dřív, než se dostaneme do přístavu. Ale přijďte, až svou záležitost vyřešíte. Vyplujeme do Hlubiny, než na severu roztají zimní sněhy. Podle mého odhadu jste si vysloužili i zpáteční plavbu."

"Chceme odjet dávno před tím," odvětil Bruenor, "ale vřelý dík za laskavou nabídku."

Wulfgar stiskl kapitánovo zápěstí. "Rád jsem vám posloužil a bojoval po vašem boku. Už teď se těším na den, kdy se opět setkáme."

"Tak jako my všichni," dodal Drizzt a pozvedl váček. "A tohle vám splatíme."

Kapitán to odmávl stranou a zamumlal, "maličkost". Zavelel dvěma lodníkům, aby spustili veslici.

"Šťastné pořízení," zvolal, jak člun odrazil. "A navšivte mne v Calimportu!"

o o o

Ze všech míst, která kdy navštívili, ze všech zemí, jimiž prošli nebo se probojovali, žádné z nich jim nepřipadalo tak cizí jako Memnon v Calimshanu. I Drizzt, který vyrostl v podivném městě drovích elfů a prošel kus světa na povrchu, udiveně hleděl kolem sebe, když se proplétali otevřenými ulicemi a tržišti. K sluchu jim nepříjemně doléhala zvláštní hudba - pronikavá a žalostná, připomínající spíš bolestné lkaní než harmonii tónů.

Hemžilo se to tu lidmi. Většina z nich nosila pískově zbarvené hávy, na jiných svítily veselé barvy a všichni měli nějakou pokrývku hlavy. Turbany nebo jakési fezy se závojem.

Počet obyvatel se nedal odhadnout, všude jich bylo plno a sotva kdo se kdy namáhal je spočítat. A říkali si, že kdyby všechen lid z měst podél severního pásu Mečového pobřeží včetně Hlubiny vehnali do jednoho uprchlického tábora, připomínal by Memnon.

Obklopovaly je cizí vůně a pachy, v horkém vzduchu je téměř dusily. Zápach kanálu protínající střed vonícího tržiště se mísil s potem a výpary namačkaných davů, s ostrou vůní koření a pražené kávy. Chatrče stály porůznu, Memnon neměl žádný strukturální plán. Ulice vedly kamkoliv, pokud je nezablokoval nějaký dům, ale všichni čtyři soudili, že pro mnoho lidí byla domovem sama ulice.

Středem veškerého ruchu byli obchodníci. Lemovali každou uličku a prodávali kde co - zbraně, potraviny i hotová jídla, exotické dýmkové byliny, dokonce i otroky, a beze studu vystavovali své zboží tak,a by přilákali davy. V jednom rohu potencionální zákazníci zkoušeli velké kuše - byla tu celá střelnice, kompletní i s terči živých otroků. V jiném se předváděla žena více nahá než oblečená, v průhledných závojích - svíjela se a kroutila v synchronickém tanci s dlouhým hadem, obtáčela se jeho šupinatými kličkami a pak z nich zase škádlivě vyklouzla.

Mladý Wulfgar se zastavil, třeštil oči a brada mu visela, jak okouzleně pozoroval neznámý svádivý tanec, dokud ho neprobral Catti řízný pohlavek a poťouchlé pochechtávání dvou mužských společníků.

"Nikdy se mi tak nezasteskl po domově," povzdychl si nadobro udolaný barbar.

"Je to pouze další dobrodružství, nic víc," připomněl mu střízlivý Drizzt. "Doma by ses nic nedozvěděl, nejvíc se naučíš v zemích, které se od něj liší."

"To je pravda," řekla Catti. "Ale mně připadá, že do společnosti přináší dekadenci."

"Žijí podle jiných pravidel," nesouhlasil Drizzt s jejím úsudkem. "Možná by byli stejně dotčeni způsoby Severu."

Tomu se nedalo odporovat a Bruenor, nikdy překvapený, ale pokaždé užaslý nad excentrickými projevy života, jen vrtěl rezavým vousem.

Bitevně vybavení přátelé nebyli v přístavním městě žádnou novinkou, ale upoutali dav většinou nahatých, dočerna opálených dětí, žebrajících o nějakou minci. Oči obchodníků je také bistře sledovaly - cizinci byli obvykle bohatí - a jeden pár se k nim pevně upnul.

"No, tak co?" zeptal se špehující obchodník hrbatého společníka.

"Koužla, šamý koužla, můj pane," šišlal hladově malý ohnutý šotek, vnímaje informace své magické hůlky. Zastrčil si ji za pás. "Nejšilnější jšou ve žbraních - v elfových mečích, trpašlíkově šekeře a dívčině luku, a obzvlášť v kladivu toho velikána." Měl by se snad také zmínit o divné senzaci, kterou mu hůlka sdělila o elfově obličeji, ale rozhodl se, že svého pána nebude zbytečně znervózňovat.

"Ha, ha…," zakvokal muž a promnul si prsty. Vyklouzl ven, aby cizince zadržel.

Bruenor v čele družiny se při pohledu na šlachovitého muže zastavil, protože i tady jeho oděv nápadně vynikal. Měl na sobě jakýsi červený háv s červenožlutě pruhovaným vzorem, ostře růžový turban a na něm se pyšnil velký kámen a vypadal jako diamant.

"Ha, há! Zdravím vás!" spustil, prsty si bubnoval na prsa a úsměv od ucha k uchu ukazoval chrup, kde každý druhý tub byl zlatý a ty mezi nimi byly ze slonoviny. "Sem Sali Dalib, to sem, to sem. Vy kupovat, já prodávat. Ladino! Lacino!" Blekotal rychle a polykal slova, takže se nedala rozlišit, a přátelé se po sobě podívali a odcházeli.

"Ha, ha, ha!" Nedal se a zastoupil jim cestu. "Co chtít, Sali Dalib on má. A moc, taky, hodně moc. Šecko!"

"Byliny do dýmky, ženy a knihy ve všech žnámých jažycích švěta," napomáhal šišlavě malý šotek. "Můj pán obchoduje še vším!"

"Nejlepčí z nejlepčí!" chlubil se Sali Dalib. "Všechno co chtít…"

"Sali Dalib on má," ukončil Bruenor za něho.

Trpaslík se podíval na Drizzta s jistotou, že si myslí totéž. Čím dřív vypadnou z Memnonu, tím líp. Tenhle bláznivý obchodník jim poslouží stejně dobře jako jiný.

"Koně," řekl Salimu.

"Jedeme do Calimportu," dodal Drizzt.

"Koni, koni? Ha ha ha," odvětil Sali Dalib bez váhání. "Ne tak daleko. Horko, moc, a sucho. Velbloud ta věc!"

"Velbloudi… koně pouště," vysvětlil skřítek, když viděl jejich nechápavé obličeje. Ukázal k vysokému zvířeti, jež vedl muž v turbanu.

"Pro dlouhou jížďu pouští jšou lepší."

"Dobře, tak velbloudy," řekl Bruenor s nedůvěřivým pohledem na masivní bestii. "Cokoliv, na čem se dá jet."

Sali Dalib si nedočkavě mnul ruce. "Co chtít…" Bruenor zvedl ruku,a by jeho drmolení zarazil. "My víme."

Sali Dalib dal svému pomocníkovi nějaké instrukce a ten odspěchal. Vedl čtveřici bludištěm Memnonu a chvátal, ač se zdálo, že vůbec nezvedá nohy ze země, a celou dobu si nervózně pohrával s prsty. Vypadal trochu potrhle a neškodně a měli z něho legraci.

Obchodník je vlekl k západnímu okraji města, chudé čtvrti i podle memnonských měřítek, a před velkým stanem se zastavil. Vzadu našli, co potřebovali. "Velbloudi!" pronesl hrdě.

"Kolik za čtyři?" bafl Bruenor, který chtěl mít tohle za sebou a vyrazit na cestu. Sali Dalib jako by nerozuměl.

"Cena? Kolik?" zeptal se trpaslík znovu.

"Cena?"

"Chce nabídku," hádala Catti.

Drizzt věděl, co chce. V jeho domovském Menzoberranzanu užívali obchodníci stejnou metodu. Když kupce donutili, aby se první zmínil o ceně, dostali často mnohokrát víc, než byla skutečná hodnota zboží, obzvláště, když kupec neznal ani přibližně, kolik předmět, co kupuje, vůbec stojí. Byla-li nabídka příliš nízká a zákazník se zdráhal přidat, odstoupili od smlouvání a počkali na vhodnější oběť.

"Pět set zlatých za čtyři," vložil se Drizzt do obchodníkova nesrozumitelného breptání. Odhadl, že zvířata stojí nejméně dvakrát tolika že bude muset k ceně přihazovat.

Prsty obchodníka nekontrolovatelně pracovaly, v tmavých očích to zajiskřilo. Drizzt očekával tirádu a pak směšně vysokou protinabídku, ale Sali Dalib se pojednou uklidnila a obdařil je svým neodolatelným slonovinově - zlatým úsměvem.

"Já říkat ano!" vyhrkl.

Drizzt vyrazil jakési zachrčení, neboť měl na jazyku připravenou další frázi smlouvání a rychle ji polkl. zvídavě se na obchodníka podíval a otočil se zády, aby odpočítal mince z váčku, co dostali od Deudermonta.

"A padesát navíc, když nás připojíte ke karavaně do Calimportu," ozval se Bruenor. Muž zaujal přemýšlivý postoj, klepal si prsty na černé strniště brady. "Ale tam být jedna venku tato právě teď," odvětil lámaně a náhle dodal. "Chytit ona bez obtíž, není daleko. Poslední do Calimportu tento týden."

"Tak na jih!" křikl Bruenor šťastně.

"Na jih? Ha, ha, ha! Ne na jih. Na jih číhá samý zloděj!"

"Calimport je přece jižně," přel se Bruenor podezíravě. "A cesta taky, řekl bych."

"Cesta do Calimportu je jih," souhlasil, "ale ty, kdo být chytrý, začít na západ. Ta nejlepčí cesta."

Drizzt podal váček peněz obchodníkovi. "Jak dostihneme karavanu?"

"Na západ," potvrdil Sali Dalib a pustil peníze do kapsy bez přepočítání. "Asi tak hodina. Jistě. Sledovat tabule na obzoru. Žádný problém."

"Potřebujeme zásoby," poznamenala Catti.

"Karavana má dost zásoby," řekl Sali. "Nejlíp koupit od nich. Teď jet, chytit ona, než obrátit na jih, na obchodní cesta!" Pomohl jim vybrat vhodná zvířata: velikého dromedára pro Wulfgara, dvouhrbého pro Drizzta a dva menší pro Catti a Bruenora.

"Pamatovat si, dobrý příteli," řekl jim když seděli nezvykle vysoko nad zemí, "co vy chtít…"

"Sali Dalib on má!" odpověděli sborově. S konečným zábleskem exotického chrupu se obchodník všoural do stanu.

"Podle mě se měl déle dohadovat," podotkla Catti, když opatrně zamířili k první tabuli. "Mohl dostat za zvířata mnohem víc."

"Asi jsou kradený," smál se Bruenor, jemuž to bylo jasné.

Drizzt s ním nesouhlasil. "To by mu vůbec nebránilo, aby nežádal nejvyšší cenu. Do váčku se ani nepodíval, co v něm je, a peníze si také nepřepočítal. To by neudělal žádný obchodník ani tady, ani nikde jinde."

"Pch!" odfrkl Bruenor, bojuje se zvířetem, aby šlo rovně. "Asi si mu dal víc, než a co stojej."

"Tak co myslíš?" otázala se Catti Drizzta, neboť jeho slova jí připadala rozumnější.

"Kde a kdy!" zavrčel Wulfgar. "Poslal šotka pryč se zprávou!"

"Léčka?"

Drizzt s Wulfgarem přikývli. "Vypadá to tak," dodal barbar. Bruenor si to nechal projít hlavou. "Pcha! V tý jeho palici není dost vtipu, aby dal něco takovýho dohromady."

"Ten tvůj náhled ho činí ještě nebezpečnějším," mínil Drizzt a ohlédl se k Memnonu.

"Obrátíme zpátky?" zeptal se trpaslík, který nikdy nebral drovův úsudek na lehkou váhu.

"Jestli se ukáže, že jsme ho podezřívali neprávem a karavanu mineme…," připomněl zachmuřený Wulfgar.

"Může Regis počkat?" šeptla Catti.

Bruenor a Drizzt ne sebe pohlédli.

"Vpřed," řekl drov po chvíli. "Uvidíme, co se dozvíme."

"Doma se nic nedovíš, nejvíc se naučíš v zemích, které jsou odlišné," zarecitoval Wulfgar jízlivě Drizztova vlastní slova.

Míjeli první tabuli a ta jejich podezření nerozptýlila. Velká směrová tabule udávala jméno ve dvaceti jazycích, všechny tvrdily totéž. "Ta nejlepčí cesta." Znovu uvažovali na nějakým řešením a znovu zjistili, že je pohání nedostatek času. Rozhodli se, že budou tímto směrem pokračovat hodinu. Jestli ani pak nenajdou po karavaně žádné stopy, vrátí se do města a "prohovoří" si tu záležitost se Salim Dalibem.

Příští tabule říkala totéž jako všechny, kolem nichž projížděli. Míjeli pátou, pot jim promáčel šaty a pálil je v očích,a město už nebylo v dohledu, ztracené v prašném rozechvěném žáru vysokých dun. Zvířata jim cestování nijak neulehčovala. Velbloudi jsou od přírody dost umínění a neteční, a tihle asi spíš nosili náklady a pro jízdu nebyli řádně vycvičení. Na pobídky nezkušených jezdců nereagovali a obzvláště Wulfgarův měl o svém pánovi velmi špatné mínění. Byl zvyklý vybírat si svou vlastní cestu a barbar ho mocnýma nohama a pažemi nutil, aby poslouchal zmatené cizí pokyny. Věčně hlasitě řvala protestoval, až nakonec obrátil hlavu a plivl Wulfgarovi do obličeje hnusný chuchvalec slin.

Wulfgar se s ním postupně smiřoval, ale mnohokrát ho přepadla fantastická představa, jak tomu zvířeti srovnává vzdorovitý hrb svým kladivem.

"Stát!" velel Drizzt, když dojeli do okrouhlé prohlubeniny mezi dunami. Drov natáhl paži a vedl překvapené zraky k obloze, kde začalo kroužit několik supů.

"Je tam někde zdechlina," mínil Bruenor.

"Nebo brzo bude," řekl Drizzt zlověstně.

Ještě jak mluvil, obrysy okolních dun se změnily z jednotvárné barvy rozpáleného písku do hrozivých siluet jezdců a v prudkém slunci se zableskly zahnuté čepele.

"Přepad," Wulfgar suše prohlásil.

Bruenor se díval kolem, rychle kalkuloval míru nevýhody. "Pět na jednoho," oznámil Drizztovi.

"Vždycky to tak vyjde," odvětil, zvolna si z ramen stáhl luk a přiložil šíp.

Jezdci se dlouho nehýbali, drželi své pozice a zkoumali budoucí oběti.

"Myslíš, že si s náma chtějí pohovořit?" otázal se Bruenor,a by z bezvýchodné situace vyždímal trochu humoru.

"Asi ne," odpověděl si sám, když se nikdo neusmál.

Vůdce jezdců štěkl povel a útok s řevem začal.

"Hrom aby uhodil do celého proklatého světa," hartusila Catti, sjela na zem a ze zad si stáhla Taulmarila. "Každý se chce jen bít!"

"Tak pojďte!" křikla k jezdcům. "Ale boj musí být trochu férovější!" Zvedla magický luk do akce, vysílala do hordy jeden stříbrný šíp se třpytným ocasem za druhým a ze sedel srážela jezdce za jezdcem.

Bruenor na dceřinu rozhořčenou, divokou tvář hleděl s bezmezným úžasem, pak seskočil dolů. "Holka to má rozmyšlený dobře, na tý věci nahoře se nedá bojovat!" Sotva dopadl, hrábl do batohu a vyňal dvě láhve oleje.

Wulfgar následoval učitelova příkladu a použil tělo zvířete jako barikádu. Jakmile se ocitl na zemi, první nepřítel, který ho napadl, byl rozezlený velbloud - jeho ploché zuby mu sevřely předloktí.

Drizztův luk se přidal ke zlověstné písni Taulmarila, ale když se jezdci přiblížili, dal přednost novému nápadu. Počítal s hrůznou reputací svého národa, strhl si elfí masku a kapuci pláště shodil na záda, skočil na velblouda a doširoka se rozkročil na jeho hrbech. A jezdci, kteří se chystali k výpadu, strhli otěže - zjev drova je vyděsil.

Tři další boky však rychle zkolabovaly, když je jezdci dojížděli - stále ve značné převaze.

Wulfgar si velblouda nevěřícně prohlédl a nato mu dal mezi jeho zlostné oči ránu pěstí. Velbloud napůl v bezvědomí

uvolnil sevření, omráčená hlava se zvadle svěsila dolů.

Wulfgar se zrádným zvířetem ještě neskončil. Viděl, jak se na něho řítí tři jezdci, a rozhodl se vrhnout, do zápasu nepřítele proti nepříteli. Podřepl pod velbloudem, zvedl jej do vzduchu a svaly se zavlnily, jak tu věc hodil do útočící smečky. Jen tak tak se mu podařilo vyhnout padající mase koní, jezdců, velblouda a písku.

A pak do toho zmatku skočil s Aegisovým tesákem v ruce a bandity rozdrtil, než si stačili uvědomit, co na ně dopadlo.

Dva jezdci si našli průjezd mezi velbloudy, aby se dostali na Bruenora, ale byl to sám Drizzt, kdo zasáhl první. Přivolal svou vrozenou vlohu a před pádící bandity nastavil velikou kouli temnoty. Snažili se zastavit, ale zmizeli v ní.

Bruenorovi to dalo potřebný čas. Z křesadla vyletěly jiskry na hadry nacpané do lahví s olejem a pak hořící granáty hodil do drovovy černé mlhy.

Z její černoty nebylo vidět žhoucí zář výbuchů, ale z nářků se dalo soudit, že splnily svůj účel.

"Děkuju, elfe!" křikl Bruenor do hluku bitvy. "Jsem rád, že seš zas se mnou!"

"Za zády!" drov vyjekl varovně, neboť jak Bruenor mluvil, třetí jezdec to řízl kolem černé clony a cválal k trpaslíkovi. Ten se instinktivně stočil do klubka nad sebe hodil svůj zlatý štít.

Kůň dusal přímo přes něj, zakopl, v měkkém písku se překulil a jezdec obloukem vyletěl do vzduchu.

Tvrdý trpaslík vyskočil na nohy, z uší si vytřepával písek. Ta váha koně bude určitě bolet,a ž opadne bitevní horečka, ale v té chvíli necítil nic než divokou zuřivost. S mitrilovou sekerou zvednutou k ráně vyrazil na jezdce, který už také vstával.

A právě když se tam dostal a sekera blýskla v rozmachu, kolem ramene se mihla stříbrná čára, jež banditu srazila. Trpaslík setrvačnost mocné rány nebyl v stavu zastavit, hlavou dolů padal přes bezvládné tělo a obličejem se zaryl do písku.

Plival jej na všechny strany a ječel: "Holka, příště mi řekni!"

Ale teď byla Catti v úzkých. Sotva vypustila šíp, slyšela za sebou bubnování kopyt a hluboko přidřepla. Zahnuté ostří jí zasvištělo kolem hlavy a škráblo ji přes ucho. Jezdec jel dál.

Catti za ním chtěla poslat šíp, ale ještě přikrčená viděla dalšího útočníka, ten na ni mířil oštěpem a kryl se nastaveným štítem.

Taulmaril byl v jejích rukou rychlejší - v mžiku nasadila šíp na tětivu magického luku a odpálila. V těžkém štítu vybuchl, prorval se skrz a smetl bezmocného muže ze sedla a do říše smrti.

Kůň bez jezdce zvolnil cval, a jak kolem ní klusal, chytila otěže a vyšvihla se do sedla, aby pronásledovala banditu, který ji poranil.

Drizzt stále stál na velbloudovi. Tyčil se na nepřáteli, zručně uskakoval z rozmachu jezdců pádících kolem a jeho kouzelné scimitary se proplétaly v hypnotickém tanci smrti. Znovu a znovu banditi doráželi na snadný terč stojícího elfa, jen aby zjistili, že jejich meče či oštěpy nechytly nic než vzduch, a potom náhle objevili, že některý ze scimitarů jim přes krk vysekl čistou čáru.

Vtom se po něm vrhli dva naráz za jeho zády. Pořád si pohodlně držel pozici na vysokém hřbetu a nyní se skokem obrátila v několika vteřinách se oba nepřátelé sotva stačili bránit.

Wulfgar skončil s posledním z těch tří a vykročil, když se před ním opět stavěl jeho tvrdohlavý velbloud, takže tentokrát ho pro jistotu praštil Aegisovým tesákem a srazil jej do písku vedle banditů.

S touto částí bitvy za sebou se ohlédl po Drizztovi. S nekonečným obdivem hleděl na skvělý vír drovových zbraní. Jednou rukou odrazil zahnuté ostří a druhou tlačil protivníka, až ztratil rovnováhu. Během několika vteřin je oba vyřídí.

Vtom se za Drizztem kradmo a tiše objevil jezdec s oštěpem namířeným na jeho záda.

"Drizzte!ů zaječel barbar, vrhnuv Aegisův tesák na přítele.

Při tom výkřiku drov soudil, že Wulfgar je v úzkých, ale když vzhlédl a viděl válečné kladivo vířící k jeho kolenům, okamžitě pochopil. Bez váhání skočil nahoru a přes své protivníky a v přemetu se stočil.

Lstivý oštěpař neměl ani čas litovat sokova úniku, protože to už mocné válečné kladivo hvízdlo nad velbloudími hrby a roztříštilo mu hlavu.

Drizztovi se skok vyplatil i v boji, neboť oba nepřátele překvapil. V tom zlomku vteřiny jejich bezradnosti, a ač byl ve vzduchu hlavou dolů, tvrdě uhodil, bodnuv oběma scimitary naráz.

Záblesk zajel hluboko do prsou. Druhý bandita se bodu vyhnul, ale tak těsně, že drov mu pod paži vrazil jílec. Všichni tři teď padali k zemi, ale pouze Drizzt přistál na nohách. Scimitary se dvakrát mihly a tentokrát zápas ukončily.

Jiný jezdec si všiml neozbrojeného vysokého barbara a šel po něm. Wulfgar ho viděl přijíždět a připravil se na zoufalý čin. Kůň se k němu řítil a barbar předstíral úhyb doprava, pryč od jeho ruky s mečem, tak, jak nepřítel očekával. A pak obrátil směr a vrhl se koni do cesty. VYdržel prudký náraz, sevřel pažemi koňovu šíji a nohama vyrazil proti předním nohám zvířete, až kůň zakopl a zakolísal. Využil setrvačnosti a vší silou si zvíře s jezdcem přehodil přímo přes sebe.

Šokovaný bandita nemohl reagovat, stačil jen vzkřiknout, než ho kůň přimáčkl k zemi. Kůň se nakonec odkulil a odkryl tak muže pohřbeného hlavou dolů v písku, ze kterého čouhaly nohy groteskně překroucené na jednu stranu.

Bruenorovy holínky i vousy byly plné písku, ale dychtivě hledal, s kým by si to rozdal. Mezi jezdci vysoko na koních měl pocit, že ho jaksi přehlédli - mimo těch dvou - a teď byli většinou mrtví.

Vyběhl z ochrany velbloudů, třískaje sekerou o štít, aby k sobě přivábil pozornost. A spatřil jednoho, jak obrací koně, aby z té scény zkázy ujel.

"Hej!" štěkl po něm. "Tvá matka je orčí běhna!"

Bandita si myslel, že proti pěšímu trpaslíkovi má všechny výhody, a nemohl přejít možnost pomstít se mu za urážku. Pobídl koně do trysku a sekl po něm mečem.

Bruenor ránu odrazil štítem a pak odskočil na druhou stranu. Jezdec koně otáčel, aby se k němu dostal, a tady trpaslík

využil malé výšky ke své výhodě. Sehnul se a proklouzl pod koňským břichem zpátky na původní místo a sekem přes hlavu zasáhl zmateného muže do boku. Bandita se bolestí složil a Bruenor rukou se štítem chmátl mozolnatými prsty po turbanu a vlasech a rval ho ze sedla. Se spokojeným heknutím ťal po banditově hrdle.

"Jak nic!" zabručel a pustil tělo na zem. Rozhlížel se po další oběti, ale žádní bandité v prohlubině nezbyli. Stál tu jen štíhlý drov a Wulfgar s Aegisovým tesákem na rameni.

"Kde je mý děvče?" zavyl zoufale.

Drizzt ho pohledem uklidnil a ukázal prstem.

Na vrcholu duny seděla na koni Catti s napjatým Taulmarilem a dívala se do pouště.

Přes písek cválalo pár jezdců v bezhlavém útěku a další ležel mrtvý na opačné straně písečného vrchu. Catti si jednoho vzala na mušku a pak si uvědomila, že bitva za ní skončila.

"Dost," šeptla, pohnula lukem o palec a vypustila šíp přes ramena prchajících mužů.

Dnes bylo zabíjení víc než dost, pomyslela si.

Smutně pohlížela na masakr bitevního dějiště, na hladové supy kroužící trpělivě na obloze. Hodila si Taulmaril přes záda a pevné rysy zachmuřeného výrazu změkly.

15
Průvodce

"Pohleď na tu radost, co slibuje," říkal cechmistr sugestivně a poklepal nehtem na zubatý vršek jediného bodce trčícího z dřevěného bloku, který ležel na malém stolku mezi nimi.

Regis roztáhl ústa do stupidního úsměvu a předstíral, že vidí zřejmou pravdu Pookových slov.

"Tak na něj přitlač dlaň," sváděl ho Pook, "pak poznáš štěstí a budeš zase členem naší rodiny."

Regis hledal východisko z pasti.Už jednou se mu podařil podobný podfuk - lež skrytá uvnitř jiné lži - dokázal předstírat, že je polapen v tenatech hypnotické moci magické relikvie. Vypracoval tehdy svou roli do takové dokonalosti, že zlého pološíleného čaroděje přesvědčil o své věrné poddanosti,a by se v kritickém okamžiku obrátil proti němu a pomohl tak svým přátelům.

Tentokrát však překvapil dokonce i sám sebe, protože se vymkl naléhavému hypnotickému tahu rubínového klenotu. Teď byl však v pasti - osoba skutečně ovlivněná rubínem by bez váhání a ráda ruku za zubatý bodec nabodla.

Regis zvedl paži nad hlavu, zavřel oči a s prázdným výrazem ji spustil dolů, jako kdyby poslechl Pookův návrh. V posledním okamžiku ji strhl a bouchl do stolu.

Paša vybuchl zlostí, hned od počátku měl dojem že Regis vlivu přívěsku nějak unikl. Chytil půlčíkovo zápěstí a narazil jeho malou dlaň na bodec a ještě s ní zakroutil, když pronikal skrz. Regisův jek se zdesateronásobil, když mu rukou trhl nahoru a osvobodil ji z mučícího nástroje.

Půlčík si krvácející dlaň tiskl na prsa. Pook ho tvrdě praštil přes obličej.

"Zrádný pse!" hulákal bez sebe, protože rubín selhal. Chystal se k další ráně, ale ovládl se s rozhodnutím, že jeho umíněnou vůli zlomí buď přívěskem, nebo násilím.

"Můžeš jen litovat," posmíval se mu," protože kdyby tě byl klenot dostal pod mou kontrolu, byl bych tě možná přijmul zpět do cechu. Jistě si zasloužíš, abys zemřel, maličký, ale nezapomínám, jakou jsi pro mne míval cenu. Byl jsi nejlepším zlodějem ve městě a mohl bys mně sloužil dál."

"Selhání klenotu nemusíte litovat," nasupil se Regis. Bylo nad slunce jasnější, že Pook ho jen dráždí a hraje si s ním. "Zhnusil bych se sám sobě, kdybych vám měl dělat lokaje. Raději budu trpět."

Pašovou odpovědí byl úder pěstí, který ho srazil ze židle na podlahu. Skrčil se tam a pokoušel se zastavit proud krve z nosu a ruky.

Pook se pohodlně opřel, ruce si založil za hlavu a díval se na přívěsek ležící před ním na stole. do dneška ho zklamal jenom jedenkrát, když jej zkoušel na vůli,která se nedala zlomit. Artemis Entreri pokus naštěstí nepostřehl a byl dost moudrý, aby zabijáka raději provždy vynechal.

Pook přesunul pohled na bezvládného Regise. Jedno mu musel přiznat: I když Regis rubín dobře znal, což mu dodávalo jakousi výhodu, pouze železná vůle mohla odolat jeho svůdnému kouzlu.

"Ale tobě to nepomůže," řekl schoulenému půlčíkovi. Usadil se pohodlněji a začal pro Regise vymýšlet další mučení.

o o o

Dovnitř stanu se vsunula paže v pískovém hábu a za kotník hlavou dolů držela bezvládné tělo rudovousého trpaslíka. Prsty Sali Daliba začaly svůj vzrušen rej a zářil tak širokým slonovinově - zlatým úsměvem, že se zdálo, že se mu smějí i uši. "Vyšlo to! Povedlo se to!"

Bruenor otevřel jedno oko a zvedl ruku, aby si z obličeje odtáhl vousy, šimraly ho na čele. "Líbí se vám, na co civíte?" zeptal se jízlivě.

Dalibův smích zhasl a prsty se beznadějně zapletly.

Bruenorův nosič - Wulfgar, oděný v hávu jednoho z banditů - vstoupil do stanu s Catti v patách.

"Tak vy jste na nás poslal bandity!" zavrčela mladá žena.

Obchodník šokovaně vyjekl a začal se svým drmolením, pojednou sebou čile mrskl, aby utekl… jenže v zadní stěně stanu se objevila čistá dlouhá díra a v ní stál Drizzt DoUrden, opírající se o jeden scimitar a druhý mu lehce spočíval na rameni. A aby se Dalib pořádně vyděsil, stáhl si opět magickou masku.

"Ach, ó… ta nejlepčí cesta?" vyrážel koktavě.

"Nejlepší pro vás a vaše přátele!" houkl Bruenor.

"To se alespoň domnívali," doplnila Catti.

Sali Dalib zkroutil rty do rozpačitého úsměvu, ale v podobných napjatých situacích byl už nejméně stokrát a pokaždé se z nich vykroutil. Zvedl dlaně, jako by říkal: "dostali jste mě," jenže pak jim předvedl bleskový manévr: z jedné z mnoha kapes hávu vytáhl několik barevných koulí a práskl s nimi o zem. Výbuchy duhových světel naplnily stan oslepujícím dýmem a obchodník skočil k boku stanu.

Wulfgar reflexně pustil Bruenora a vrhl se vpřed, ale chytil jen náruč prázdnoty. Trpaslík padl na hlavu, překulil se do sedu a jednorohá helmice mu zakrývala jedno oko. Dým zřídnula barbar se provinile ohlédl po svém učiteli, který potřásal hlavou a mumlal cosi jako: "Todle je mně ale dlouhý dobrodružství."

Pouze věčně bdělý elf si zachoval ostražitost. Před výbuchy si zakryl oči a viděl kouřovou siluetu obchodníka vyběhnout doleva. Drizzt by ho byl měl, než dosáhl východu ze stanu, jenže se mu do cesty připletl šotek. Sotva zpomalil - praštil ho jílcem scimitaru do čela až v bezvědomí padl, vytáhl si masku na obličej a vyrazil ven do ulic Memnonu.

Catti pádila za Drizztem, Bruenor s výkřikem "Za ním, chlapče!" vyskočil na nohy a honička začala.

Drizzt Daliba zachytil, jak se snaží zmizet v davu, kde by se i v jeho křiklavém plášti ztratil a přidal trochu ze svého. Stejně jako na neviditelného mága na pirátské lodi i na obchodníka vyslal purpurově zářící auru tančících plamenů.

Rychle ho sledoval, s obdivuhodnou lehkostí se proplétal davem a hlídal poskakující obrys červeně.

Bruenor nikdy neměl vlohy k lehkému půvabu. Předběhl Catti a vrhl se bezohledně mezi lidi, dupal na nohy a štítem odhazoval těla stranou. Wulfgar za ním cestu ještě rozšířil a Catti je mohla bez nesnází následovat.

Minuli tucet uliček a prodrali se otevřeným tržištěm, kde Wulfgar nešikovně převrátil káru plnou velkých žlutých melounů. Běželi a všude za sebou zanechávali vlnu zlostných protestů, ale dívali se stále jen dopředu na osobu před sebou, protože jinak by v návalu hemžení ztratili stopu.

Sali Dalib věděl, že s plamenným doprovodem nemůže v otevřených ulicích uniknout, a aby neštěstí bylo dovršeno, kam se hnul, všude ho sledovaly užaslé oči a napřažené prsty jako směrovka pro jeho pronásledovatele. Chopil se jediného východiska - vletěl do jedné uličky a protáhl se dveřmi rozsáhlé kamenné budovy.

Drizzt se ohlédl, aby se ujistil, že má přátele za sebou, a vrazil dovnitř, klouzaje po hladké mokré mramorové podlaze veřejných lázní.

Dva statní eunuši se hnuli, aby oblečenému elfovi zahradili průchod, ale tak jako obchodník i on měl výhodu v rychlosti a nikdo ho nemohl zadržet. Přibruslil krátkou vstupní chodbou přímo do hlavní místnosti - velké otevřené lázně plné páry, zápachu potu a parfémů mýdel. Každým krokem mu cestu křížila nahá těla musel se mít na pozoru, kam máchne rukama, když se kolem nich potácel.

Hned jak Bruenor vstoupil do vlhké předsíně, rozjely se mu hony a téměř upadl a eunuši, kteří se ani nestačili vrátit na stanoviště, si před něho stoupli s příkazem, že chce-li dovnitř, musí odložit oděv. Na zbytečný hovor neměl čas. Dupl těžkou holínkou na nohu a dupl i na druhou a vtom se dovnitř vřítil Wulfgar a v letu odrazil oba stranou.

Barbar skloněný vpřed pro větší rychlost neměl šanci, aby na mokré podlaze zastavil, a jak před ním trpaslí vykročil, aby bazén po obvodu obešel, mladík do něho narazil, oba spadli a už se vezli a nemohli se zabrzdit.

Narazili na oblý okraj a šplouchli do vody. Wulfgar se vyjeveně zvedal mezi dvěma rozesmátými krasavicemi, koktal jakousi omluvu a jazyk se mu v ústech pletl, až pohlavek ho probral do holé skutečnosti.

"Hledáme toho obchodníka, vzpomínáš si?" připomněla mu Catti.

"Já ho hledám," ujistil ji.

"Tak koukej po někom, kdo mu purpurový obrys," ťala dívka.

Wulfgarovi se v očekávání druhého pohlavku vyčistil zrak a všiml si jednorohé helmy, čouhající nad hladinu. Freneticky ponořil ruce do vody, vytáhl trpaslíka za zátylek a vysadil ho ven z lázně. Jak tam stál se založenýma rukama, nevypadal moc šťastně a jediné, na co se zmohl, bylo potřesení hlavou.

Drizzt se zadními dveřmi dostal do opuštěné zastrčené uličky, jediného místa bez davů, co viděl v celém Memnonu. Aby ho obchodník nevypátral, vyšplhal hbitě na střechy a klusal podél jejich okrajů.

Sali Dalib byl nyní přesvědčený, že jim unikl, a zvolnil tempo. Drovův purpurový oheň v lázni zmizel a dal mu ještě větší pocit bezpečí. Motal se změtí zadních uliček, v nichž nebylo živé duše, dokonce ani obvyklí otrhaní opilci, kteří by informovali jeho pronásledovatele. Procházel stovkami všelijakých dvorků a nakonec se vydal uličkou, která ústila v největším tržišti Memnonu, kde každý může zmizet, než stačí mrknout.

Už se blížil ke konci uličky, když před něj skočila elfí postava, dva scimitary blýskly z pochev a ohromenému obchodníkovi spočinuly na klíčních kostech - a pak mu po každé straně krku nakreslily rudou čáru.

Když se přátelé se zajatcem vrátili do obchodníkova stanu, k velké úlevě zjistili, že malý šotek leží tam, kde ho Drizzt srazil. Bruenor to nešťastné stvoření nepříliš jemně dotáhl za Saliho Daliba a pevně je vázal zády k sobě. Wulfgar mu chtěl pomoct, jen do smyčky provazu přitáhl i trpaslíkovo předloktí. Vztekle se z ní vytrhl a odstrčil mládence z cesty.

"Měl jsem raději zůstat v Síni mitrilu," dal průchod nahromaděné zlosti. "S těma duergarama jsem byl bezpečnější než s tebou a s tím děvčetem!"

Wulfgar a Catti hledali u drova zastání, ten se však otočil, aby neviděli, že se směje.

"Ha, ha, ha, ha, ha," pochichtával se Sali Dalib nervózně. "Žádný problém, tady. Dohoda? Mít hodně bohatství. Co vy chtít…"

"Zavři hubu!" zahřměl Bruenor a mrknutím Drizztovi naznačil, že v téhle věci převezme roli toho zlého.

"Od takovýho mizery žádný bohatství nechcu," vrčel. "Mý srdce touží po pomstě!" Rozhlédl se po přátelích. "Vy všichni jste viděli jeho obličej, když si myslel, že jsem mrtvej. Byl to on, kdo na nás poslal tu banditskou verbež!"

"Sali Dalib nikdy…" breptal obchodník.

"Řekl jsem, abys zavřel klapačku!" křikl mu do tváře, aby mu nahnal strach. Zvedl sekeru a připravil si ji na rameno.

Obchodník zmateně hleděl na Drizzta, neboť si opět upevnil masku a zase měl vzhled světlého elfa. Uhodl jeho pravý původ, spočítal si, že smrtonosnému elfovi spíš odpovídala černá kůže, a ani ho nenapadlo, aby u něho hledal slitování.

"Počkej s tím," vložila se pojednou Catti a uchopila rukojeť Bruenorovy zbraně. "Možná je způsob, jak si ten pes může zachránit krk."

"Pch! Co od toho šejdíře můžeme potřebovat?" střelil opovržlivě a mrkl na ni, aby ve hře pokračovala.

"Dostane nás do Calimportu," odvětila. Po Dalibory vrhla mrazivý pohled s varováním, že její milosrdenství nesahá daleko. "Tentokrát nás určitě vezme na správnou, tu nejlepší cestu."

"Ano! Ano! Ha, ha, ha," vyhrkl Sali. "Sali Dalib vám ukázat cestu!"

"Ukážeš?" opřel se Drsně Wulfgar. "Ty nás povedeš až do Calimportu."

"Velice dlouhá cesta," ječel obchodník. "Pět dní i víc. Sali Dalib nebude…" Bruenor zvedl sekeru.

"Ano, ano, ovšem," vybuchl polekaně. "Sali Dalib vás tam vzít. Vzít vás přímo k brána… skrz bránu," opravil se kvapně.

"Sali Dalib obstarat i voda. "Muset chytit karavanu."

"Žádnou karavanu," vložil se Drizzt, překvapiv i přátele. "Budeme cestovat sami."

"Nebezpečný," ohradil se Dalib. "Velice, moc! Poušť Calim být plná nestvůr. Draci a banditi."

"Žádná karavana nebude," řekl Drizzt tónem, kterému se nikdo nedokázal opřít. "Rozvažte je, ať nachystají věci."

Bruenor přikývl a pak obličej sklonil na palec od Dalibora. "A já sám mám v úmyslu je hlídat," říkal drovovi, ačkoliv slova mířila přímo k obchodníkovi a šotkovi. "Jeden trik a rozseknu je na půlky."

Za méně než hodinu pět velbloudů kráčelo na jižní čtvrti Memnonu a do pouště Calim obtíženo hliněnými nádobami s vodou.

Drizzt v čele s Bruenorem pečlivě sledovali značky Obchodní cesty. Drov nosil masku, ale kapuci si stáhl hluboko dolů, neboť žhavé sluneční paprsky na rozpáleném písku ho bodaly do očí, které kdysi byly přivyklé absolutní tmě podzemního světa.

Za nimi jel Sali Dalib se svým pomocníkem v sedle před sebou a Wulfgar s dívkou Družinu uzavírali. Catti měla luk se šípem položený přes klín, aby prohnaného šejdíře neustále varoval.

Den byl neúnosně horký, s něčím takovým se nikdy nesetkali kromě Drizzta, který se narodil v samých útrobách země. Ani obláček nezmírnil krutý žár slunce, ani trochu vánku nepřinesla osvěžení. Daliboři vedro tolik nevadilo a bezvětří pokládal za požehnání, neboť vítr by znamenal bodavý a oslepující písek - nejnebezpečnějšího vraha Calimu.

Noc byla lepší, teplota příjemně klesla a zářivý měsíc proměnil oblé tvary dun do stříbřité snové krajiny jako nehybné vlny oceánu. Přátelé se na několik hodin utábořili a rozdělili si hlídku nad vzpurnými průvodci a před možným neznámým nebezpečím.

Catti se probudila někdy po půlnoci, protáhla se a odhadla, že je čas,a by převzala další směnu. Za okruhem záře ohně spatřila Drizzta, hledícího do hvězdnatého nebe.

Drizzt měl mít přece první hlídku, uvažovala.

Pozorovala polohu měsíce, aby se přesvědčila, kolik je hodin - nebylo pochyb, noc hodně pokročila.

"Nějaké starosti?" otázala se tiše a přidala se k němu. Bruenorovo hlasité zachrápání jí odpovědělo místo Drizzta.

"Mohu ti něco říct? I droví elf potřebuje spánek."

"Odpočívám ve stínu mé kapuce," otočil k jejímu starostlivému zraku jiskrné modrofialové oči. "Spím, když je slunce v zenitu."

"Mohu tu tedy s tebou chvilku zůstat? Je překrásná noc," otázala se, aby ho nerušila, chtěl-li být sám.

Drizzt se souhlasně usmál a vrátil se k noční obloze s tajemnou touhou v srdci, jakou znal každý světlý elf.

Cattiny štíhlé prsty mu vklouzly do dlaně a potichu stála, nechtíc rušit jeho okouzlené snění, sdílejíc s nejdražším přítelem víc než pouhá slova.

o o o

Příští den byl ještě horší a den nato téměř nesnesitelný, ale velbloudi důstojně bez námahy vykračovali a přátelé, kteří prošli tolika protivenstvími, se nakonec s krutým vedrem smířili, brali je jen jako další překážku na cestě, již museli dokončit.

Nesetkali se s žádnou známkou života a byli tomu rádi, neboť cokoliv, co mohlo žít v tak dezolátním neutěšeném prostředí, mohlo být pouze nebezpečné. Sluneční žár byl sám dostatečným nepřítelem a měli pocit, že se jim pokožka snad scvrkne a odpadne jako suchá kůra od stromu.

Kdykoliv někdo z nich zalitoval, že se na výpravu vydal, když úmorné slunce a oslepující písek a vedro ho mořilo do bezmocného vyčerpání, stačilo, aby pomyslel na Regise.

Jaká muka teď snáší on, vydaný na milost a nemilost bývalému pánovi?

Doslov

Ze stínu pootevřených dveří pozoroval pašu Pooka, jak stoupá po schodišti k východu do domu. Neuplynula ještě ani hodina, co paša dostal zpět jeho rubínový klenot, a už spěchal, aby jeho moci využil. To musel cechmistrovi připsat k dobru - nikdy se nezpozdil, když se ozval zvon k večeři.

Zabiják počkal, až se za ním zabouchly dveře, a pak se vydal do horního poschodí. Stráže neučinily žádný pokus, aby ho zastavily, ač si je z dřívějších dnů v cechu nepamatoval. Pook musel moudře rozhlásit jeho výjimečné postavení a vyhradit mu všechny bývalá mocná privilegia.

Nikdy se neopozdil při večerním zvonění.

Entreri došel ke dveřím své bývalé komnaty, již zatím obýval LaValle, a měkce zaklepal.

"Jen pojďte, jste vítán," zdravil ho čaroděj. Nijak ho neudivilo, že se zabiják vrátil.

"Je to dobrý pocit být zase zde," řekl Entreri.

"A je dobře, že jste tady," odvětil upřímně čaroděj. "Co jste nás opustil, všechno se změnilo a poslední měsíce je to čím dál horší."

Entreri věděl, kam míří. "Rassiter?"

LaValle se zaškaredil. "Držte se zády ke zdi, když ten je nablízku." Znatelně se otřásl, ale rychle se přemohl. "Tím, že jste se postavil na Pookovu stranu, Rassiter se poučí, kde je jeho místo."

"Možná," ozval se Entreri zamyšleně, "ač si nejsem jistý, že Pooka potěšilo, že mě vidí."

"Znáte ho," uchichtl se LaValle. "Vždycky přemýšlí jako cechmistr! Připravil se na vaše setkání tak, aby si zajistil svou autoritu. Ale ten incident už je za námi."

Entreriho výraz nasvědčoval, že tomu moc nevěří.

"Pook na to zapomene," ujistil ho LaValle.

"Jenže ti, co mě pronásledovali, by neměli být tak lehce zapomenuti."

"Pook ten úkol dal Pinochetovi a pirát ještě nikdy neselhal."

"Pirát se s takovými nepřáteli v životě neutkal," prohlásil zabiják s pohledem na čarodějovu křišťálovou kouli na stole. "Měli bychom mít jistotu.

LaValle si to nechal projít myslí a souhlasně pokývl. Stejně se chystal na nějaké pátrání. "Máte pravdu. Pozorujte kouli," radil Entrerim. "Uvidíme, jestli se mi podaří přivolat Pinochetovu podobu."

Křišťálová koule zůstala chvíli tmavá, pak se naplnila dýmem. LaValle s Pinochetem nejednal často, ale věděl o něm dost pro obyčejné vidění do dálky. Po několika vteřinách se v dohledu objevila zakotvená loď - ne pirátský koráb, ale obchodní plachetnice. Entreri věděl, že něco není v pořádku.

Křišťál pátral do hloubky, skrz lodní boky, a zabijákova předtucha se potvrdila, neboť v ohražené části podpalubí seděl pyšný pirátský kapitán s lokty na kolenou, hlavou ve dlaních, připoutaný okovy ke stěně.

Ohromený LaValle vzhlédl k Entrerim, ale ten byl příliš zaujat a nenabídl žádné vysvětlení. Do tváře se mu vkradl jeden z řídkých radostných úsměvů.

LaValle na kouzelnou kouli vrhl zesilující zaříkání. "Pinochet," zvolal tiše.

Pirát zvedl hlavu a podíval se kolem sebe.

"Kde jste?" tázal se ho LaValle.

"Oberone? Čaroději, jste to vy?"

"Ne, jsem LaValle, Pookův čaroděj v Calimportu. Kde to jste?"

"V Memnonu. Můžete mě odtud dostat?"

"Co je s elfem a barbarem?" obrátil se Entreri na LaValle, ale Pinochet otázku jasně slyšel.

"Měl jsem je!" syčel pirát. "Byli chyceni v úžině bez šance na únik. Jenže potom se objevil trpaslík - vozataj s ohnivým válečným vozidlem a měl s sebou ženu, smrtonosnou lučištnici." Rozčileně se odmlčel, bojuje s nechutí o té zkáze mluvit.

"Co se přihodilo?" pobízel ho užaslý LaValle.

"Jeden koráb se dal na útěk, jedna loď - moje loď - se potopila a třetí byla zajatá," sténal Pinochet s nešťastným obličejem a znovu naléhal. "Můžete mě dostat ven?"

LaValle bezradně hleděl na Entreriho, který se teď vzpřímil a hltal každé slovo. "Kde jsou?" zavrčel, jak mu došla trpělivost.

"Odešli," řekl Pinochet. "Odešli s dívkou i trpaslíkem do Memnonu."

"Kdy?"

"Před třemi dny."

Entreri pokynul LaVallovi, že slyšel dost.

"Přiměji pašu Pooka, aby ihned vyslal do Memnonu zprávu," ujistil čaroděj Pinochet. "Budete osvobozen."

Pinochet se zhroutil do své dřívější pozice. Ovšem, že ho nebudou držet dlouho, to už bylo dohodnuto. Doufal, že ho LaVall pomocí magie nějak dostane z vězení dřív, než se bude muset při propuštění na svobodu zavázat kapitánu Deudermontovi určitými sliby.

"Tři dny! To mohou být v půli cesty do Calimportu!" prohlásil LaVall, jakmile křišťál pohasl.

Entreri vypadal potěšeně. "Paša Pook se o tomhle nedozví," řekl náhle.

LaValle se v židli jaksi sesedl. "Musí se mu to oznámit."

"Ne!" odsekl Entreri. "Není to jeho záležitost."

"Cech může být ohrožen!"

"Nevěříte, že jsem schopen se o tohle postarat já sám?" otázal se Entreri tichým hrozivým hlasem. LaValle měl pocit, že mužovy tvrdé oči se dívají skrz něho, jako kdyby se pojednou změnil v překážku, která zavazí.

Entreri se usmál a pohled změkl. "Znáte pašovu slabost pro divoké šelmy." Sáhl do váčku. "Dejte mu tohle. Řekněte mu, že jste ji pro něho sám vyrobil."

Hodil čaroději přes stůl malý černý předmět.

LaValle jej chytil a vykulil oči, sotvaže zjistil, co to vlastně je.

Guenhwyvar.

o o o

Na vzdálené rovině se skvělá kočka pod dotekem teplé ruky na sošce pohnula a uvažovala, jestli ji pán konečně k sobě povolá. Vjem však za chvilku vyprchal a kočka složila hlavu k odpočinku.

Tolik času uběhlo…

o o o

"Skrývá bytost z jiných rovin," vydechl čaroděj. Cítil v onyxové sošce úžasnou moc.

"Silnou moc," ujistil ho Entreri. "Až se ji naučíte ovládat, přivedete cechu nového spojence."

"Jak vám mohu poděkovat…" LaValle se zarazil uprostřed věty - cenu pantera přece již slyšel. "Nač obtěžovat Pooka detaily, které se ho netýkají," zasmál se a přehodil přes křišťálovou kouli jemnou pokrývku.

Než Entreri vykročil ke dveřím, stiskl LaVallovu paži. Tři roky nijak nenarušily jejich vzájemné porozumění.

S Drizztem a přáteli nedaleko se musel postarat o naléhavější záležitost. Musel zajít do Cely Devíti a poctít Regise návštěvou.

Zabiják potřeboval ještě jeden dar.

16
Nikdy horší místo

Entreri klouzal stíny Calimportu tak měkce, jako sova za šera letí lesem. Toto byl jeho domov, místo, které znal nejlépe, a všichni lidé ulice si zapamatují den, kdy Artemis Entreri opět kráčel vedle nich - nebo za nimi.

Nepřemohl se, aby se trochu neusmál, kdykoliv za sebou slyšel přitlumený šepot - to zkušenější darebáci vysvětlovali nováčkům, že se vrátil král. Entreri nikdy nedopustil, aby jeho legendární reputace - ať si ji zasloužil či nikoliv - ovlivnila neustálý stav připravenosti, která ho po léta držela naživu. Reputace moci v městském podsvětí z něho učinila něco jako terč pro druhořadé násilníky, toužící vydobýt si jejich vlastní pověst.

Mimo povinností k pašovi bylo prvořadým úkolem znovu probudit k životu a dobudovat síť informátorů a spolupracovníků, kteří mu pomáhali upevnit jeho postavení. Drizzt se blížil a bylo tedy třeba dát práci jednomu z nich, a věděl, kterému. Sehnul se a vešel do stavení.

"Doslechl jsem se, že jste se vrátil," vypískl drobný chlapík, který vypadal jako lidský chlapec, jenž nedospěl do jinošských let. "Řekl bych, že většina už o tom ví."

Entreri přijmul poklonu pokývnutím. "Co se zatím změnilo, příteli?"

"Málo," odvětil půlčík Dondon, "a mnoho." Vedl hosta ke stolu v nejtmavším rohu malého pokoje. Byl to vlastně přístavek levného hostince s názvem Stočený Had. "Zákony ulice se nemění, střídají se jen hráči." Vzhlédl Entrerim přímo do očí.

"Artemis Entreri odešel," vysvětloval, aby si byl jistý, že muž plně pochopil význam předchozího prohlášení. "Královský trůn se uprázdnil."

Zabiják souhlasně přikývl a půlčík se s hlasitým oddechnutím uvolnil.

"Pook má pod kontrolou obchodníky a přístav," řekl Entreri. "Kdo vládne ulici?"

"Pořád Pook, přinejmenším podle jména. Místo vás si našel jiného agenta. Celou hordu agentů." Dondon se na chvíli zamyslel. Zase musel pečlivě vážit každé slovo, než je vypustil přes rty. "Asi by bylo přesnější konstatovat, že paša Pook nekontroluje ulici, ale spíš, že ji nechává kontrolovat."

Entreri věděl, kam směřuje, ještě než se zeptal. "Rassiter," řekl temně.

"O něm a jeho bandě by se dalo říct hodně," uchechtl se Dondon a pokračoval v úsilí, aby rožnul lucernu na stole.

"Pook krysodlakům uvolnil otěže a grázli ulice dbají, aby se cechu nepřipletli do cesty," usoudil Entreri.

"Rassiter a jeho druhové hrají tvrdě."

"A tvrdě dopadnou."

Mrazivý tón přiměl Dondona, aby od lucerny odvrátil oči a půlčík poprvé rozpoznal starého Artemise Entreriho, pouličního bojovníka, který si své temné království vybudoval po jedné ulici za druhou. Dondonovou páteří bezděky projela vlna otřesu a stísněně přešlápl.

Entreri to viděl a změnil téma. "Dost o tom. Nechci ti dělat starosti, maličký. Mám pro tebe práci, která víc odpovídá tvému talentu."

Dondonovi se konečně podařilo knot zapálit a přitáhl si židli, celý žhavý uspokojit starého šéfa.

Hovořili přes hodinu, až se lucerna stala jedinou obranou proti doléhající černi noci. Pak Entreri do uličky vyskočil oknem. Nevěřil, že by Rassiter byl takový blázen a udeřil dřív, než by si plně odhadl svého nepřítele. A nedomníval se, že by obstál v nějaké zkoušce inteligence.

Možná, že to byl Entreri, kdo svého nepřítele dostatečně nedocenil, a neuvědomil si, jak důkladně po těch třech letech Rassiter se svým zrůdným gangem ulice ovládal. Za pět minut po jeho odchodu se Dondonovy dveře opět rozlétly.

A vstoupil jimi Rassiter.

"Co chtěl?" zeptal se samolibý bojovník bez úvodu a pohodlně sebou plácl do židle u stolu.

Dondon nejistě ustoupil a v hale zahlédl hlídače, dva z jeho druhů. I po roce ho Rassiterova přítomnost stále znervózňovala.

"Tak dělej," pobízel ho a znovu mu položil otázku s přídechem hrozby. "Co chtěl?"

Poslední věc, co by si přál, bylo dostal se do křížové palby mezi krysodlaka a zabijákem - neměl však na vybranou, musel Rassiterovi odpovědět. Jestli se o tomhle Entreri dozví, jeho dny budou sečteny.

Jenže když to Rassiterovi nevysype, jeho skon bude stejně jistý, pouze metoda bude pomalejší.

Vzdychl nad svým údělem a vysypal do detailu všechno, co věděl. Rassiter Entreriho instrukce nezměnil, nechal Dondona, aby sehrál svou roli tak, jak ji Entreri vymyslel. Krysodlak zřejmě věřil, že jí využije ku svému prospěchu. Dlouho seděl, hladil si bezvousou bradu a vychutnával předzvěst snadného vítězství a jeho ošklivé zuby se v slabé záři lucerny leskly ještě žlutěji.

"Poběžíš dnes v noci s námi?" otázal se půlčíka, spokojený, že věc se zabijákem vypadala tak slibně. "Měsíc bude jasný. Stiskl Dondonovu cherubickou tvářičku. "Kožich bude hustý, ne?"

Půlčík se vykroutil a ustoupil. "Dnes ne?" odvětil ostřeji, než chtěl.

Rassiter naklonil hlavu a zvídavě si ho prohlížel. Vždycky měl tušení, že půlčík se v novém stavu necítí dobře. Mohl by se ten vzdor vázat k návratu starého šéfa?

"Dráždi ho, a zemřeš," řekl Dondon klidně a krysodlak po něm střelil očima ještě zvídavěji.

"Ty vůbec nerozumíš, čemu se chceš postavit," pokračoval neotřesitelně. "S Artemisem Entrerim si nelze zahrávat - ne, pokud jsi moudrý. Ví všechno. Jestli někdo ve smečce uvidí poloviční malou krysu, pak je můj život ztracen a tvé plány ztroskotají." Přes odpor k muži k němu těsně přistoupil a vážnou tvář přitáhl na píď od Rassiterova nosu.

"Ztracen!" opakoval. "Nepochybně!"

Rassiter si stočil ze židle, až odletěla. V jednom dnu slyšel o Entrerim víc, než mu bylo milé. Kamkoliv se obrátil, rozechvělé rty šeptaly jeho jméno.

Copak to neví, že on, Rassiter, je ten, koho se mají bát? myslel si a vztekle kráčel ke dveřím.

Na bradě pocítil známé svědění, tělem mu projel brnivý pocit růstu. Dondon ustupoval a odvrátil oči, tenhle výjev ho pokaždé vyváděl z míry.

Rassiter si skopl holínky a uvolnil si košili a kalhoty. Chlupy teď bylo vidět, vyrážely z kůže v prořídlých trsech a nepravidelných skvrnách. Jak ho pohltila horečka, padl ochable na zeď. Kůže se hýbala a nadouvala, obličej se měnil. Jak se mu prodlužoval čenich, vyrazil výkřik, neboť záplava agonie ani tentokrát snad po tisícáté - nebyla méně bolestná než při první proměně.

Nakonec před Dondonem stál na dvou nohách jako muž, jenže se srstí a s trčícími krysími vousy. Dlouhý růžový ocas mu vzadu visel z kalhot - jako kryse.

"Přidáš se?" zeptal se půlčíka.

Dondon skryl hnus a rychle odmítl. Když ho tak pozoroval, žasl, že kdy Rassiterovi dovolil, aby ho kousl a nakazil ho touhle děsivou hrůzou. "Dá ti to moc!" sliboval mu tehdy.

Ale za jakou cenu! Aby vypadal a páchl jako krysa? Tohle není žádné požehnání, ale příšerná nemoc.

Rassiter uhodl jeho odpor, nakrčil šňupák ve výhružném zasyčení a vykročil ke dveřím. Než vyšel z pokoje varovně se na něho obořil. "Dělej, co ti bylo přikázáno, a ukryj se!"

"To určitě," zašeptal, ledva dveře zapráskly.

o o o

Aura proslulého Calimportu, jenž byl pro mnohé Calishity nejen domovem, ale i ideálem krásy, připadala cizincům dalekého Severu odpudivá. Drizzt, Catti, Bruenor i Wulfgar byli pětidenním putováním přes Calim unavení, avšak pohled na město v nich vzbudil chuť se obrátit a vydat se zpátky do pouštního písku.

Byl to ničemný Memnon ve větším měřítku, rozdělení bohatství tak křiklavé a zvrácené, až to volalo do nebes. Z rozlohy této jižní metropole se pyšně zvedaly ozdobné paláce, monumenty nadbytku pyšnící se přepychem nad všechny představy. Jenže přímo vedle nich se táhla ulička za uličkou bídných ošumělých hliněných chatrčí nebo holých přístřešků z několika prken a cárů kůží. Přátelé si ani netroufali odhadnout, kolik lidí tu bydlí - určitě víc než celá Hlubina s Memnonem dohromady! - a tak jako v Memnonu určitě se je nikdo nenamáhal spočítat.

Sali Dalib sesedl a naznačil ostatním, aby učinili totéž, a z posledního pahorku je vedl dolů do neopevněného města. Calimport na ně neudělal lepší dojem ani zblízka. Nahaté děti s bříšky nafouklými hladem prchaly, nebo byly prostě pošlapány otroky, kteří v klusu táhli pozlacené dvoukolé káry. Ještě horší byly obě strany ulice lemované příkopy, jež v chudších čtvrtích sloužily za otevřené stoky. Tam se také házela těla chudáků, kteří na konci svých dní padli na zem, kde skonali.

"Kručibřich se o tom hnusu nikdy nezmínil, když mluvil o svým rodišti," nadával Bruenor a přetáhl si plášť přes obličej, aby necítil ten zápach. "Nejde mně do hlavy, proč se mu po tomhle smetišti tak stejskalo."

"To nejkrásnější město na světě, to být!" zaječel Sali Dalib a zvedl nábožně paže, aby dal chvále náležitý důraz.

Wulfgar, Bruenor a Catti po něm rozhořčeně střelili očima. Houfy žebráků a hladovějících nebyla jejich představou velikosti a krásy. Drizzt si obchodníka nevšímal. Hlavou se mu honilo srovnávání Calimportu s jeho rodným Menzoberranzanem. Našel určité shody a smrt byla v Menzoberranzanu stejně obvyklá, ale Calimport se mu jevil zkaženější, zbídačelejší než droví metropole. I ten nejslabší tmaví elf měl prostředky na vlastní ochranu, sílu rodinného svazku a smrtonosné vrozené schopnosti. Tihle politováníhodní chudáci a hlavně jejich děti - však vypadali vskutku bezmocně a beznadějně.

V Menzoberranzanu si i ti na nejnižší příčce společenského žebříčku mohli vybojovat lepší postavení. Avšak pro většinu calimportských obyvatel život byl bezvýchodná bída, přežívání ze dne na den, až je někdo hodí na hromadu supy ohlodaných těl v příkopech.

"Zaveď nás k domu paši Pooka," řekl Drizzt úsečně, neboť chtěl celou záležitost rychle ukončit a zmizet z Calimportu, "a pak můžeš jít."

Sali Dalib olivově zezelenal. "Paša Pook?" koktal. "Kdo to být?"

"Podívejme!" řekl Bruenor a výhružně se hnul k obchodníkovi.

"On ho zná!"

"Jistěže ho zná," potvrdila Catti, "a bojí se ho!"

"Sali Dalib ne…" blekotal.

Záblesk vyjel z pochvy a usadil se mu pod bradou. Muž okamžitě zmlkl. Drizzt nechal masku trochu sklouznout z tváře, aby Daliboři připomněl svůj nemilosrdný droví původ, a její krutý výraz vyděsil i jeho společníky. "Myslím na mého přítele," řekl chladně a tiše s očima nevidomě upřenýma na hlučící město. "My se tu zdržujeme a on prožívá muka."

Stočil nezřetelný pohyb na Daliba. "Ty nás zdržuješ! Zavedeš nás k cechovnímu domu," opakoval zvolna a zřetelně, "a pak jsi volný."

"Pook? Och… ach," muž se rozzářil. "Sali Dalib znát ten muž, ano, ano. Každý znát Pook. Ano, jistě. Já vás vedu a potom jdu."

Drizzt si upravil masku, ale výraz se tím nijak nezměnil. "Jestli se ty, nebo tvůj malý společník pokusíte uprchnout," slíbil jim tak klidně, že ani obchodník či šotek o jeho slovech nepochybovali ani vteřinu, "doženu vás a tentokrát vás zabiji."

Drovovi přátelé se po sobě starostlivě podívali. Vždy si byli jistí, že Drizzta znají až na dno duše, ale teď se choval tak hrozivě, že uvažovali, kolik z jeho slibu je pouze planou výhrůžkou.

Přes hodinu se motali spletitým, cizokrajným městem. Přátelé už z toho byli celí nesví, nic si tak nepřáli, než opustit rozpálené páchnoucí ulice. Nakonec Dalib k jejich velké úlevě obtočil poslední roh k Tulákovu náměstí a napřáhl prst k obyčejnému dřevěnému domu na druhém konci - k cechovnímu domu paši Pooka.

"Tam být ten Pook," řekl Dalib. "A teď Sali Dalib vzít velbloudy a jít zpátky k Memnonu."

Přátelé nespěchali, aby se přeochotného obchodníka hned zbavili. "Řekl bych, že ten šejdíř zamíří rovnou k Pookovi, aby mu o nás podal všechny informace," vrčel Bruenor.

"Nu, s tím si dovedeme poradit," řekl Catti. Mrkla na Drizzta, pak šla k zvědavému a postrašenému muži, hledajíc cosi ve svém batohu.

Její obličej se napjal, byl tak zlý a soustředěný, že Dalib sebou škubl dozadu, když vztáhla ruku k jeho čelu. "Drž klidně!" ťala po něm drsně. Neodvážil se déle odporovat. Zpěvavě recitovala nějaký nesmysl, jenž zněl jako starodávná kletba, a bílým práškem mu na čele nakreslila scimitar. Muž se snažil protestovat, ale hrůzou mu vypověděl jazyk.

"Teď ten maličký," řekl Catti a obrátila se k Dalibovu pomocníkovi. Šotek vykvikl a chtěl utéct, ale Wulfgar po něm chmátl, jednou rukou ho přistrčil k dívce a tiskl ho tak dlouho, až se přestal zmítat.

Catti ceremoniál opakovala a Drizztovi řekla: "Teď jsou napojeni k tvému duchu. Cítíš je?"

Drizztovi se trik líbil. Zamračeně pokývl a zvolna vysunoval oba scimitary.

Sali Dalib nemohl víc zblednout, pomalu omdléval, ale Bruenor, jenž přistoupil blíž, aby mu z dceřiny hry nic neuteklo, hbitě zděšeného muže podepřel.

"Ach, nech je jít. Čarování jsem dokončila," řekl Catti. "Drov bude od této chvíle cítit vaši přítomnost," syčela na Daliba a jeho šotka. "Bude vědět všechno - kde jste, kam jste šli. Jestli zůstanete ve městě a napadne vás jít za Pookem, drov to bude vědět a bude vás hledat, až vás dostane." Učinila dramatickou pauzu, aby oba porozuměli hrůze, které čelili.

"A zabije vás - budete umírat dlouho!"

"Vem svý hrbatý koně a zmiz!" zařval Bruenor. "Jestli ještě někdy uvidím ty vaše smradlavý ksichty, drov bude muset počkat se švejma zbraněma, až na něho přijde řada!"

Než mohl hrozbu dokončit, Sali Dalib a šotek uchopili velbloudy a spěchali z Tulákova náměstí zpátky, odkud přišli.

"Ti dva se nemůžou dočkat, až budou v poušti," usmál se Bruenor. "Skvělej trik, děvče."

Drizzt ukázal na tabuli hostince - Plivajícího Velblouda - v půli uličky. "Obstarejte pokoje," řekl přátelům. "Já se půjdu přesvědčit, jestli skutečně odjedou."

"Ztrácíš čas," volal za ním trpaslík. "Děvče je vystrašilo a přimělo k úprku, nebo ať jsem fousatej skřet!"

Drizzt se však už vydal do bludiště calimportských uliček.

Wulfgar takovouhle Catti neznal. Její trik ho zaskočil, stále si nebyl jistý, co se vlastně stalo, a bedlivě si ji měřil. Bruenorovi jeho nedůvěřivý pohled neunikl.

"Chlapče, todle si dobře zapamatuj," utahoval si z něho. "To děvče má v sobě ošklivej rys, nepřej si, aby se kdy obrátilo proti tobě!"

Catti se nakazila Bruenorovu jízlivou radostí, a tak hleděla na velikého barbara hořícíma zúženýma očima, a ten obezřetně o krok ustoupil. "Čarodějné kouzlo mi řekne, když se tvé oči budou těšit jinou ženou!" Obracela se pomalu, nespouštěla z něj oči, dokud neudělala tři kroky do uličky směrem k hostinci.

Bruenor se natáhl a plácl Wulfgara po zádech. "Dobrá děvčice, jenom ju nesmíš dožrat!"

Wulfgar vypustil zmatek z hlavy a nuceně se uchechtl. Říkal si, že Cattina magice byla trik na zastrašení šejdířského obchodníka.

ale jak šel, pronásledoval ho dívčin planoucí zrak a holá síla jejího napětí, jak prováděla ten podivný obřad, a páteří mu projel otřes i sladké zachvění.

o o o

Než se drov vrátil na Tulákovo náměstí, polovina slunce klesla za obzor. Sledoval Daliba a šotka daleko do pouště, ačkoli mužův frenetický spěch nenaznačoval, že by měl chuť se do Calimportu vrátit. Drizzt jednoduše nechtěl nic ponechat náhodě. Byli příliš blízko k Regisovi - a příliš blízko k Entrerimu.

V masce elfa - uvědomil si, jak mu teď připadá samozřejmá - došel k Plivajícímu Velbloudovi a k pultu majitele podniku.

Za ním stál neuvěřitelně vychrtlý muž, držel se stále zády ke zdi a hlavou nervózně trhal na všechny strany.

"Jsou tu tři přátele," řekl mrzutě. "Trpaslík, žena a světlovlasý velikán."

"Nahoru a doleva. Dva zlaté, jestli tady chcete přespat." Natáhl kostnatou ruku.

"Trpaslík vám už zaplatil," řekl temně a vykročil.

"Za sebe, děvče a toho velkého…," hostinský zadržel Drizzta za rameno. Pohled drovových očí ho na místě zmrazil.

"Jo, zaplatil," vyhrkl ulekaně. "Vzpomínám si. Zaplatil."

Elf bez dalšího slova odešel.

Na konci chodby našel dva pokoje proti sobě. Měl v úmyslu zamířit přímo k Wulfgarovi a Bruenorovy a trochu si odpočinout, protože chtěl být zpátky v ulici až se setmí, kdy Entreri bude pravděpodobně někde kolem. Ve dveřích na něho čekala Catti, kývla rukou, aby vstoupil, a zavřela za ním.

Uprostřed pokoje se usadil na kraj židle a nohou netrpělivě poklepával na podlahu.

Catti si ho celou dobu prohlížela. Znala ho roky, ale nikdy ho neviděla tak neklidného.

"Vypadáš, jako kdyby ses chtěl rozervat na kusy."

Drizzt na ni chladně pohlédl, odbyla to úsměvem. "Chceš mě snad uhodit?"

Ponouklo ho to, aby se pořádně posadil.

"Tady nemusíš nosit tu hloupou masku," řekl nespokojeně.

Sáhl po ní a zaváhal.

"Sundej si ji!" poručila mu a vyhověl jí, než měl čas si to rozmyslet.

"Dole na ulici, než jsi odešel, jsi mi připadal zasmušilý," podotkla tiše.

"Musel jsem mít jistotu," řekl studeně. "Nevěřil jsem Dalibovi."

"Já také ne, ale zasmušilost tě, jak vidím, nepřešla!"

"Ty jsi začala s magií," střelil zpátky. "To jsi byla taky smrtelně vážná."

Pousmála se. "Bylo to jen divadlo. Roli jsem opustila, sotva ten obchodník, nebo čím vlastně je, odešel. Ale ty!" řekla důrazně, naklonila se a položila mu uklidňující dlaň na koleno. "Chystáš se k boji."

Prvním impulsem bylo uškubnout, pak ji musel dát za pravdu a nutil se, aby se pod jejím dotekem uvolnil. Díval se mimo ni, protože zjistil, že napětí nemůže potlačit.

"Co se s tebou děje?" zašeptala.

Drizzt se na ní díval a oči mu změkly při vzpomínce na všechny časy, které spolu strávili doma na Planině ledového větru.

Její upřímná starost o něho mu přivolala jejich první setkání, kdy jasný úsměv děvčátka - neboť tehdy byla ještě dítě - dal vykořeněnému a zoufalému drovovi novou naději na život mezi obyvateli na povrchu.

Catti o něm věděla víc než kterákoli jiná živoucí bytost, věděla o všem, co pro něj bylo podstatné, a pomohla mu přestát nejhorší dobu stoické otupělosti. Ona jediná pod černou kůží rozeznala jeho strachy - nejistoty, které maskoval zručností ruky se zbraní.

"Entreri," odpověděl přidušeně.

"Chceš ho zabít?"

"Musím."

Catti se opřela v hlubokém zamyšlení. "Jestli ho chceš zabít, abys osvobodil Regise," ozvala se za dlouho, "a zastavit, aby už nikoho nezranil, pak mi srdce říká, že je to dobrý čin." Naklonila se blízko k Drizztově tváři. "Ale jestli ho chceš zabít, aby sis dokázal sám sebe, nebo popřel, čím je on, pak mé srdce pláče."

Kdyby ho uhodila, výsledek by byl stejný. Vzpřímil se a zvedl bradu, rysy stažené v hněvivém popření. Nechal ji mluvit, protože vjemy této všímavé ženy nemohl jen tak lehce přejít.

"Svět jistě není fér, drahý příteli. Podle měřítka srdce ti jistě bylo ubližováno. Ale jdeš po zabijákovi jen kvůli svému hněvu? Zabitím Entreriho se vyléčí všechno, čím ti kdo ublížil?"

Drizzt neodpovídal, ale obličej se znovu umíněně zamračil.

"Podívej se do zrcadla, Drizzte DoUrdene, bez masky. Zabitím Entreriho se nezmění barva jeho kůže - ani té tvé."

Znovu měl pocit, že dostal ránu, a tentokrát sebou přinesla nepopiratelné bodnutí pravdy. Padl do židle a zíral na Catti, jako by ji viděl poprvé. Kam se poděla ta malá Bruenorova holčička? Seděla tu před ním žena, krásná a vnímavá a obnažila jeho duši několika slovy. Pravda, sdíleli spolu mnohé, jak ho ale dokázala poznat tak dokonale? A proč se jím tak zabývala?

"Jsi nejbližší, nejvěrnější přítel, jakého kdy budu mít - ne proto, jak dobře točíš mečem. Jsou tu i jiní, kteří by velice stáli o tvé přátelství, jen kdyby se mohli dostat dovnitř délky tvé paže - jen kdyby ses trochu naučil dívat se kolem."

Drizzt nad jejími slovy uvažoval. Připomněl si kapitána Deudermonta s jeho posádkou - stáli za ním, přestože znali jeho původ.

"A kdyby ses byl naučil milovat," dodala sotva slyšitelným hlasem. "Nechal jsi věci, aby ti proklouzly mezi prsty, Drizzte DoUrdene."

Pozorně hleděl do jejích ztemnělých, rozšířených zornic. Snažil se domyslet, co tím chce říct, co za osobní zprávu k němu vysílá.

Náhle se rozletěly dveře a do pokoje vrazil Wulfgar, dychtivý, zjitřený, svit ve světlomodrých očích a smích přes celou šířku obličeje. "Dobře, že ses vrátil," řekl Drizztovi. Hnul se za Catti a položil jí ruce na ramena. "Je tu noc a jasný měsíc vykukuje nad obzorem. Čas pro lov!"

Catti položila ruku na Wulfgarovu a vroucně se na něho usmála. Drov byl rád, že se našli. Povedou požehnaný a radostný život, budou vychovávat děti, které jim bezpochyby bude závidět celý Sever.

Catti se ještě obrátila k Drizztovi. "Abych ti dala látku k přemýšlení, můj příteli," dodala tiše, klidně. " Drží tě v pasti způsob, jakým tě vidí svět, nebo způsob, jak ty vnímáš svět, který se na tebe dívá?"

Cítil, jakoby z něho padala tíha a úlevně uvolnil napjaté svaly. Jestli Catti má pravdu, bude si muset hodně zapřemýšlet.

"Čas pro lov!" křikl dívka, spokojená, že pochopil, co jí dělalo starosti. Zvedla se vedle Wulfgara a šla ke dveřím, ale znovu otočila hlavu s výrazem, jenž mu říkal, že měl možná od ní požadovat víc, než jí do života vstoupil Wulfgar.

Když odešli, vzdychl a pudově sáhl po masce.

Pudově? zarazil se.

Pustil ji a zamyšleně se zaklonil s rukama zaklesnutýma za hlavou. Nadějně se rozhlédl, ale pokoj neměl žádné zrcadlo.

17
Otázka věrnosti

LaVall dlouho držel ruku dráždivě ve váčku. Byli s Pookem sami v ústřední komnatě, kolem stáli eunuši - ti se nepočítali. LaVall svému pánovi slíbil dar, něco, co zatlačí do pozadí i vrácení rubínového klenotu, a Pook věděl, že čaroděj by mu takový slib nedal bez pečlivého uvážení. Zklamat cechmistra nebylo moudré.

LaVall svému daru naprosto důvěřoval, nebál se, že by neodpovídal jeho nadneseným předpovědím. S vyčkávaným úsměvem jej vyňal a nabídl pašovi.

Při doteku onyxové sošky se Pookovi zastavil dech a dlaně mu zvlhly. "Nádherná," šeptal uchváceně. "Nikdy jsem neviděl něco tak dokonale mistrného, tak detailního. Ta věc by se dala téměř polaskat!"

"Dá se," vydechl neslyšně čaroděj. Chtěl tuto chvíli triumfu protáhnout, vychutnat, nijak nespěchal s vysvětlením jejích vlastností, a proto odpověděl. "Jsem rád, že jsem vás mohl potěšit."

"Kde jste ji získal?"

LaVall se nejistě pohnul. "To není důležité. Je pro vás, pane, je výrazem mé věrné oddanosti." Rychle popohnal hovor, aby Pookovi zabránil v dalším vyptávání. "Jedinečné provedení sošky je pouze zlomkem její ceny," napínal ho a Pook k něm dychtivě vzhlédl.

"Jistě jste o takových figurkách slyšel," pokračoval celý šťastný, že má další příležitost cechmistra překvapit. "Mohou být svým pánům magickými společníky."

Pookovi se rozklepaly ruce. "Toto," vybuchl rozčileně, "Toto může pantera oživit?"

LaVall odpověděl úsměvem.

"Jak? Kdy bych…"

"Kdykoli si budete přát."

"Mám nechat připravit klec?" otázal se paša.

"Není třeba."

"Alespoň do té doby, než panter pochopí, kdo je jeho pán…"

"Vy vlastníte sošku," vkročil mu čaroděj do řeči. "Přivolaný tvor je zcela váš. Vyplní každý rozkaz přesně tak, jak si budete přát."

Pook si sošku tiskl na prsa, srdce mu překypovalo štěstím. Velké kočky byly jeho největší láskou a vlastnit jednu s takovou poslušností - prodloužením jeho vlastní vůle - ho vzrušilo jako nic jiného během jeho života, kde o vzrušení nebylo nouze.

"Teď, chci ji vidět hned teď! Řekněte mi slova!"

LaVall vzal sošku, postavil ji na podlahu a s ústy těsně u pašova ucha opatrně šeptal, aby vyslovením jména jej nepřivolal sám nepokazil Pookův moment.

"Guenhwyvare," zvolal paša něžně. Nic se nedělo, ale oba cítili, že navázali spojení se vzdálenou bytostí.

"Pojď ke mně, Guenhwyvare!" velel Pook.

Jeho hlas zvučel tunelem brány v Rovinách existence, valil se temným průchodem k Astrální Rovině, k domovu bytí černého pantera. Guenhwyvar se voláním probudil a obezřetně si našel cestu.

"Guenhwyvare," zaznělo volání. Šelma se zastavila, hlas nepoznávala. Uplynulo už mnoho týdnů, kdy jej pán naposledy přivedl na Materiální Rovinu a panter měl dlouhý a potřebný odpočinek, rušený občas nejasným znepokojením. A nyní ho povolával cizí hlas a panter pochopil, že něco se radikálně změnilo.

Nebyl schopen se přivolání vzepřít a neochotně tlapal dolů průchodem.

Lávalo s Pookem zaujatě pozorovali šedý dým, halící podlahu kolem figurky. Několik vteřin se líně převaloval, nato převzal konečný tvar zhmotnělého pantera. Kočka nehybně stála a v novém okolí hledala něco, co by poznala.

"Co mám udělat dál?" otázal se paša. Kočka se při zvuku hlasu - pánova hlasu - napjala.

"Co vás potěší. Kočka u vás bude sedět nebo lovit, kráčet po vašem boku - a zabíjet pro vás."

V cechmistrově hlavě se při poslední poznámce vynořil nápad.

"Jaké jsou limity?"

Lávalo pokrčil rameny. "Většina magie tohoto druhu po čase ochabne, ale jakmile si kočka dostatečně odpočine,

můžete ji opět přivolat," dodal spěšně, vida Pookův zklamaný pohled.

"Nemůže být zabita. Kdyby se to stalo, vrátilo by ji to jen nazpět do její roviny. Soška by se však mohla rozpadnout."

Pašu to polekalo. Ten předmět si zamiloval, příliš si jej cenil, než aby jej chtěl pozbýt.

"Ujišťuji vás, že zničit sošku by nebylo tak snadné," utěšila ho další informace. "Její kouzlo je značně mocné. Ten nejsilnější kovář v Říších by na ní kladivem neudělal ani škrábanec!"

Pook se na pantera nemohl vynadívat, bylo to nádherné mohutné zvíře a srst s tmavějšími skvrnkami se mu sametově leskla. Konečně se uspokojil, vztáhl k němu ruku a řekl: "Pojď ke mně."

Guenhwyvar poslechl a položil uši, když Pook jemně hladil měkký černý kožich.

Pook pojednou vzrušeně pohlédl na LaValla. "Mám pro něj báječný, nezapomenutelný úkol! Guenhwyvarův první úkol!"

LaVallovi zasvitly oči, neboť pánova tvář se rozzářila čistou radostí.

"Přiveď sem Regise, ať Guenhwyvar prvně zabije toho zatraceného půlčíka!"

o o o

Zničeného Regise, vyčerpaného týznivým vězněním v Cele Devíti a krutým pašovým mučením, hodili na podlahu před trůn. Obtížně se opřel a unaveně se vyškrábal na nohy, rozhodnutý přijmout další muka, či dokonce i smrt s nezlomnou důstojností.

Pook strážce vykázal z komnaty. "Jak se ti u nás líbí?" řekl zlomyslně.

Regis si z obličeje odhrnul spečené vlasy. "Ujde to," odvětil, "sousedé jsou však poněkud hluční, celou noc buď vrčí, nebo předou."

"Ticho!" štěkl pán nad životy mnohých. Mrkl na LaValla, stojícího vedle pozlaceného křesla. "Humor ho brzo přejde," pronesl s jedovatým úšklebkem.

Regis propadl rezignaci, byl mimo dosah strachu. "Nu, tak jste vyhrál, to je toho!" čekal klidně, aby mu ubral něco z potěšení. "Ukradl jsem váš klenot a byl jsem chycen. Jestli věříte, že si za ten zločin zasloužím smrt, tak mne zabijte."

"Och, k tomu se právě chystám!" syčel tyran. "Plánoval jsem to od začátku, čekal jsem pouze na nápad, na vhodnou metodu."

Regis zakolísal. Možná se se svou smrtí nesmířil tak, jak doufal.

"Guenhwyvare," zvolal Pook, "Pojď ke mne, můj milý."

Guenhwyvar? Kde by se tady vzal? Brada mu spadla na prsa, když z pootevřených dveří neslyšně vyklouzla kouzelná kočka.

"K… kde… jak jste k němu přišel?" blekotal půlčík.

"No, není nádherný? Neboj se, malý zloději, prohlídneš si jej zblízka." Oslovil pardála. "Guenhwyvare, utiš se," řekl, jak k němu váhavě pokročil. Regise hluboce ranilo, že ten skvělý tvor, kterého si vážil, je pod komandem krutého ničemného zločince a vraha. Patřil k Drizztovi.

Nemohl ztrácet čas rozmýšlením, co všechno pardálův zjev naznačoval. V sázce byl jeho život, o ten šlo v prvé řadě. "On to je!" zvolal a ukázal na pašu. "To on velí zloduchovi, co nás oba ukradl našemu pánovi! Toho nás pravý pán teď hledá!"

"Výborně!" smál se jeho týznitel v domnění, že se Regis zoufale chytá lži, aby šelmu zmátl. "Věru, tahle podívaná stojí za všechny ty starosti a ztráty, co jsem tvým přičiněním utrpěl."

LaVall sebou polekaně trhl, lépe pochopil pravdu Regisových slov.

"Teď, můj milý!" kázal paša. "Ať ho to bolí!"

Guehwyvarovi temně zadunělo v hrudi, přivřené oči se soustředily.

"Guehwyvar!" zvolal Regis a o krok ustoupil. "Guehwyvar, přece mě znáš!"

Chování šelmy nikterak nenaznačovalo, že půlčíka poznává. Po pánově výzvě se snížila až k podlaze a po palcích se šinula k oběti.

"Guenhwyvare!" vzkřikl Regis, šátraje po zdi po cestě k úniku.

"To je jeho jméno," chechtal se Pook. Vůbec ho nenapadlo, že by půlčík zvíře opravdu mohl znát. "Sbohem, Regisi. Utěš se vědomím, že na tento okamžik budu do smrti vzpomínat!"

Panter složil uši, hluboko se skrčil, zadní nohy přešlapovaly pro lepší rovnováhu. Regis vyrazil ke dveřím, i když nepochyboval, že jsou zamčené, a Guenhwyvar neuvěřitelně rychle a přesně skočil. Regis si v panice stěží uvědomoval, co se s ním děje.

Cechmistr vyskočil z trůnu, aby lépe viděl, když pardál oběť pod sebou pohřbil, ale jeho extáze neměla dlouhého trvání, neboť kočka začala ponenáhlu blednout, až úplně zmizela.

A zmizel i půlčík.

"Cože?" vyjekl. "To je všechno? Žádná krev?" Prudce se stočil po LaVallovi. "To vždycky zabíjí takhle?"

Čarodějův vytřeštěný obličej napovídal něco jiného a nyní cechmistr pochopil nahou pravdu Regisových blábolů. "Vzala ho s sebou?" řval, oběhl trůn a vrazil mu obličej až k nosu. "Kam? Tak mluvte!"

LaVall se třásl, že sotva stál. "To není možné!" chroptěl. "Kočka musí poslechnout svého pána, svého majitele."

"Regis ji znal!"

"Taková loajalita je nemožná," lapal po dechu nadobro zmatený stařec.

Pook se ovládl a usadil se v křesle. "Kde jste ji sehnal?"

"Entreri," netroufal si zaváhat a chvatně odpověděl.

Pook se poškrábal na bradě. "Entreri," opakoval si pro sebe. Části tajenky začínaly zapadat. Rozuměl Entrerimu dost dobře, aby věděl, že se takové cennosti nevzdal, aniž by nedostal něco na oplátku. "Soška patřila někomu z

půlčíkových přátel," logicky vyvodil z Regisova drmolení o pravém pánovi.
"Neptal jsem se ho."
"Nemusel jste se ho ptát!" odsekl paša. "Patřila někomu z jeho přátel - nejspíš jednomu z těch, o nichž mluvil Oberon. Ano! Jistě!" A Entreri vám ji dal výměnou ze…" Střelil po LaVallovi zlým, vychytralým pohledem.
"Kde je Pinochet?" zeptal se znenadání.
LaVallovi se zatmělo před očima. Ocitl se v síti, kde smrt číhala ze všech stran.
"Nemusíte nic říkat." Cechmistr vyčetl všechno z čarodějova sinalého výrazu. "Ach, Entreri," rozjímal, "Jakkoli dobře mi sloužíš, vždycky mě z tebe rozbolí hlava. A vy," vydechl popuzeně, "vy mi řekněte, kam zmizeli."
LaVall potřásl hlavou. "Na pardálovu rovinu," vykoktal, "nikam jinam."
"A může se vrátit na tento svět?"
"Jen na přivolání majitele."
Cechmistr ukázal na sošku ležící u dveří. "Chci jej mít tady!" nařídil a LaVall se k ní ztuhle rozběhl. Paša si to rozmyslel.
"Ne, počkejte. Napřed pro něj nechám postavit klec. Zakrátko bude stejně můj a naučí se poslouchat."
LaVall sošku zvedl a nevěděl, co s ní. Jak šel kolem trůnu, paša ho chytil za rukáv a přitáhl si ho k sobě.
"Ale co půlčík!" syčel mu výhružně do tváře. "Vy ho dostaňte sem, čaroději, je-li vám život milý." Odstrčil ho a zamířil ke dveřím k dolejším patrům. Bude muset v ulicích nastražit nějaké oči, aby se dověděl, co má Entreri za lubem, a vypátral, co je s půlčíkovými přáteli, jestli stále žijí, nebo zemřeli v Asavirském průplavu.
Kdyby se jednalo o někoho jiného než Entreriho, byl by použil rubín, ale z nebezpečným zabijákem to nepřipadalo v úvahu.
Když opouštěl svou komnatu, dusil se zlostí. Doufal, že po jeho návratu se už nikdy nebude muset uchýlit k tomuto řešení, jenže LaVall byl do zabijákovy hry očividně zapletený a jediným východiskem byl Rassiter.

o o o

"Chcete se ho zbavit?" vskočil mu do řeči krysodlak. Z toho, co dosud vyslechl, se nesmírně radoval.
"Nelichoťte si," odsekl Pook. "Entreri se vás netýká, Rassitere, ani byste na něho nestačil."
"Podceňujete sílu mého cechu."
"A vy zase podceňujete zabijákovu síť - určitě jsou v ní značné počty těch, které zatím mylně pokládáte za kamarády," varoval ho Pook. "Nechci v cechu žádnou válku."
"Tak co tedy?!" Ťal zřejmě rozčarovaný, zklamaný krysodlak.
Po Rassiterově nepřátelské reakci si paša začal pohrávat s rubínovým přívěskem na hrudi - mohl by Rassitera snadno dostat pod jeho kouzlo, ale nechal toho. Očarovaní jedinci nikdy neprovedli práci tak dobře jako ti, kteří jednali z vlastního popudu, a jestli Regisovi přátelé Pinochetovi opravdu unikli, Rassiter a jeho druhové budou muset být v nejlepší formě, aby je porazili.
"Věřím, že Entreri byl do Calimportu sledován půlčíkovými přáteli," vysvětlil mu. "Mohli by být cechu nebezpeční."
Rassiter předstíral údiv, naklonil se vyčkávavě dopředu, ačkoli se už od Dondona dozvěděl, že jsou na cestě do města.
"Budou tady brzo," pokračoval paša. "Nemáte moc času."
Ti už jsou tady, odpovídal Rassiter mlčky a měl co dělat, aby se nezasmál. "Chcete, abychom je zajali,"
"Odstranili," opravil ho Pook. "Tato skupina je příliš mocná. A žádné šance!"
"Odstranili! To rád slyším. Potěšil jste mne!"
Pook se proti své vůli zachvěl. "Až s tím skončíte, dejte mi vědět," řekl na cestě ke dveřím.
Rassiter se za pánovými zády rozchechtal. "Ach, Pooku," šeptal si, když cechmistr odešel, "jak málo víš o mém vlivu." Radostně si zamnul ruce. Noc pokročila a Seveřané zanedlouho vyjdou do ulic - kde se setkají s Dondonem.

18
Podvodník

Dondon seděl na svém oblíbeném rohu na dohled Plivajícího Velblouda a pozoroval, jak elf, poslední ze čtyřky, vešel dovnitř, aby se připojil k přátelům. Půlčík sáhl do kapsy pro malé zrcátko a přezkoumal si své přestrojení - všechna špína a škrábance se zdály být na správných místech. Oblečení na něm viselo, jako kdyby je v nějaké uličce stáhl z bezvědomého opilce, a vlasy měl mastné a rozcuchané, jako by si je roky nečesal.
Malý otrhanec se toužebně podíval na měsíc a honem si prsty přejel bradu - byla stále hladká, ale svědila. Zhluboka se nadechl a potom ještě jednou, dnes lykantropické nutkání stěží přemáhal - měsíc byl obzvláště jasný. Během posledního roku, co se přidal k Rassiterovým řadám, se naučil tyhle ďábelské svody překonávat, ale tuto noc doufal, že svůj úkol bude moct ukončit co nejrychleji.
Lidé ulice, ti místní, na něho přátelsky mrkli, jak šli kolem - viděli, že mistrovský pod-vodník je zase jednou na lovu. Dondon si v calimportském podsvětí získal tolik proslulosti, že byl vlastně nepoužitelný, každý pouliční charakter ho poznal, ale věděl dost, aby držel jazyk za zuby a nevykládal o něm cizincům. Půlčíkovi se vždy dařilo obklopit se nejhoršími lumpy ve městě a prozradit jeho převlek vybrané oběti bylo skutečně velice vážným zločinem!
Dondon se pohodlně opíral o stěnu domu a zanedlouho spatřil společnost vycházet z hostince
Drizztovi a jeho druhům se calimportská noc zdála stejně cizí a nepřirozená jako všechny vjemy, které posbírali ve dne. V severských městech se noční život obvykle přenesl do četných hospod, zdejší ulice však po západu slunce

vřely čilým ruchem, a i ten nejobyčejnější venkovan jim připadal odlišný, jaksi tajemný a zlověstný.

Jediná oblast, která nepřetékala proudy lidí, byla před neoznačeným domem na zadní části náměstí, před sídlem cechu.

Jako za dne, i teď se po každé straně jediných dveří opíral žebrák, v noci byla stráž posílena o dva muže sedící opodál.

"Jestli je Regis v tom domě, budeme muset najít nějakou cestu dovnitř," poznamenala Catti.

"O tom nepochybuj," řekl Drizzt. "Náš hon by měl začít u Entreriho."

"Přišli jsme, abychom našli Regise," připomněla mu a roztrpčeně se po něm ohlédla. Drizzt ji spěšně upokojil.

"Cesta k Regisovi vede přes zabijáka, o to se dobře postaral. Slyšeli jste jeho slova u garumnovy propasti - nepřipustí, abychom ho našli, dokud se s ním nevypořádáme."

Catti v drovově logice nenašla žádno chybu. Když Entrei půlčíka v Síni mitrilu unesl, vynaložil velké úsilí, aby Drizzta vlákal do štvanice, jako by ten únos byl pouhou součástí hry, v níž ho chtěl porazit, dokázal mu svou superioritu.

"Kde začít?" ozval se Bruenor nerozhodně. Předpokládal, že se ulice vylidní a poskytnou jim lepší možnost okolí sídla prozkoumat. Dokonce doufal, že se jim podaří celou záležitost vyřídit během dnešní noci.

"Právě tady," odpověděl drov k jeho úžasu.

"Snaž se ulici vycítit," dodal. "Pozoruj pohyb jejich lidí a poslouchej její zvuky. Připrav si mysl na to, co má přijít."

"Čas, elfe!" bručel podrážděný Bruenor. "Srdce mně říká, že Kručibřichovi na záda dopadá bič, zatímco trčíme tady v tý smradlavý díře!"

"Nemusíme Entreriho hledat," vložil se Wulfgar, který sledoval linii drovovy myšlenky. "Zabiják si nás najde sám."

Jako na povel, jako by jim mladíkova slova připomněla nebezpečné okolí, všichni čtyři z hloučku stočili zraky k pouličnímu ruchu. Z každého koutku vykukovaly tmavé oči, každý mimojdoucí si je úkosem prohlížel. Calimport byl na cizince zvyklý - byl významným obchodním přístavem - ale tato čtveřice by byla nápadná na ulici každého města v Říších. Nemohli tu takhle okatě postávat, rozhodl Drizzt, museli se hnout, a vydal se po náměstí s ostatními v patách.

Ještě než Wulfgar na ocasu stačil učinit krok, ze stínů hostince ho oslovil dětský hlas.

"Hej, hledáte zátrh?"

Wulfgar mu nerozuměl, přistoupil blíž a hleděl do šera. Stál tam Dondon, vypadal jako lidské zanedbané mládě.

"Kam cíváš?" ozval se trpaslík.

Wulfgar ukázal do rohu.

"Copak chceš?" zeptal se Bruenor drobné zastíněné postavičky.

"Hledáte zátrh?" opakoval půlčík a vystoupil ze tmy.

"No, jenom malej kluk!" Bruenor mávnul rukou. "Koukej zmizet, maličkej, na hry nemáme čas." Chopil Wulfgara za paži a obrátil se k odchodu.

"Můžu vám to zařídit," slyšeli za zády.

Bruenor s Wulfgarem po boku odcházeli, ale teď se zastavil Drizzt, neboť zůstali pozadu, a zaslechl poslední větu.

"Je to jenom pouliční spratek!" podotkl Bruenor.

"Dítě ulice," opravil ho drov a připojil se k nim, "s očima a ušima, kterým nic neujde."

"Co pro nás můžeš zařídit?" pošeptal Dondonovi a zatlačil ho zpátky do stínu, z dohledu zvědavých davů.

Dondon pokrčil rameny. "Ke krádeži je toho dost, dneska přišla fůra obchodníků. Po čem jdete?"

Přátelé se kolem nich ochranně rozestoupili s očima na ulici, ale ušima naspicovanýma na zajímavý rozhovor.

Drizzt si dřepl a vedl chlapcův zrak k budově na konci náměstí.

"Pookův dům," řekl čiperně. "Nedobytný."

"Ale musí mít nějakou slabinu," naléhal drov.

"Vždycky se nějaká najde," odvětil Dondon klidně ve své roli sebevědomého pouličního grázlíka.

"Už jsi tam někdy byl?"

"A co když byl?"

"Viděl jsi v životě stovku zlatých?"

Dondon rozzářil očka a schválně několikrát přešlápl.

"Přitahuje mnoho očí," řekla Catti. "Vezmi ho nahoru do pokoje."

Dondon radostně souhlasil, ale střelil po Drizztovi varovným mrazivým pohledem a prohlásil. "Umím počítat do sta!"

Zpátky v pokoji ho Drizzt s Bruenorem krmili nepřetržitým potůčkem mincí, zatímco jim půlčík popisoval tajný zadní přístup do cechovního sídla. "Ani zloději o něm neví!" prohlásil pyšně.

Zaujatě stáli kolem a chtěli se dozvědět každou podrobnost.

Podle Dondonových slov vypadala celá operace celkem snadná.

Až moc.

Drizzt vstal a obrátil se, aby informátor neviděl jeho úsměv. Nemluvili právě o tom, že entreri se pokusí o kontakt? Sotva pár minut předtím, než se tak příhodně objevil tenhle vševědoucí čipera, aby je vedl?"

"Wulfgare, stáhni mu boty!" všichni se po něm zvídavě ohlédli. Dondon se na židli zavrtěl.

"Jeho boty," opakoval Drizzt, otočil se namířil prst na malé nohy. Bruenor, dlouholetý přítel půlčíka, pochopil drovův nápad a ani nečekal, až se Wulfgar rozhýbe. Uchopil Dondonovu holínku, strhl mu ji a objevil se pruh hustých chlupů příznačných pro jeho původ.

Dondon bezmocně pohodil hlavou a v židli se scvrkl. Všechno šlo přesně tak, jak Entreri předvídal.

"Nu ano! Přece řekl, že nám to může zařídit," podotkla Catti s těžkou ironií, jež Dondonova slova překroutila do mnohem hrozivějšího významu.

"Kdo tě poslal?" štěkl Bruenor.

"Entreri," odpověděl Wulfgar místo půlčíka. "Pracuje pro něho, poslal ho sem, aby nás zatáhldo pasti." Wulfgar se

nad ním sklonil, zacloniv mohutným tělem světlo svíčky.

Bruenor ho odžduchl a zaujal jeho místo. Wulfgar s mladistvým obličejem prostě nemohl působit tak jako rudouvousý trpasličí válečník se žhoucíma očima a otřískanou hlemicí. "Tak, ty malej hade," vrčel do cherubické tvářičky. "Teď ti jde o tvůj smradlavej jazyk! Mrskni s ním nakřivo a já ti ho uřežu!"

Půlčík zbledl - zvládal svou roli do poslední tečky - a začal se třást.

"Uklidni se," ozvala se Catti, hrajíc tentokrát úlohu té hodné. "Už jsi ho vystrašil dost. Viď, maličký!"

Bruenor ji odstrčil a potajmu jí stiskl paži. "Vystrašil?" vyjekl a zvedl sekeru na rameno. "Mám v plánu něco víc než ho postrašit!"

"Počkejte! Počkejte!" prosil Dondon patolízalsky, jak dokáže jen půlčík. "Dělal jsou pouze to, k čemu mě přinutil a zaplatil, abych to udělal."

"Ty znáš Entreriho?" divil se posměšně Bruenor.

"Každý zabijáka zná, v Calimportu každý splní jeho příkaz!"

"Na Entreriho zapomeň!" vrčel mu Bruenor do obličeje. "Má sekera se postará, aby ti neublížil."

"Vy si myslíte, že ho můžete zabít?" střelil zpátky půlčík, ač věděl, co Bruenor míní.

"Nikdo nemůže ublížit mrtvole," pronesl trpaslík hrozivě. "Má sekera v tvý hlavě ho předežene!"

"Chce vás," řekl Dondon Drizztovi, aby trochu zchladil ovzduší.

Drizzt pokývl, ale mlčel. Něco v celém tom setkání nehrálo.

"Já si nevybírám žádnou stranu," kroutil se, když viděl, že u Drizzta nepochodil. "Dělám, co musím, abych přežil."

"Jestli teda chceš přežít akorát teď, řekneš nám cestu dovnitř," houkl Bruenor, "a bezpečnou!"

"To místo je pevnost," pokrčil půlčík rameny. "Žádná cesta není bezpečná." Bruenor k němu pokročil s výhružným zamračením.

"Ale kdybych to přece musel udělat, zkusil bych to stokami."

Bruenor se podíval po ostatních.

"Zdá se to správné," ozval se Wulfgar.

Drizzt si maličkého prohlížel, pátraje v jeho těkavých očkách po nějakém náznaku. "Mohlo by být," řekl po chvíli.

"Takže si zachránil krk," podotkla Catti. "Co s ním uděláme? Vezmeme ho s sebou?"

"Jo," Bruenor se lstivě usmál. "Půjde první."

"Ne," překvapil je Drizzt. "Půlčík udělal, co jsme žádali. Nechte ho jít."

"Půjde přímo k Entrerimu a vyžvaní mu, co se tady semlelo," couvl Wulfgar.

"Entreri nebude rozumět," dodal Drizzt. Díval se Dondonovi do očí, aniž by mu dal znát, že odkryl jeho malou hru uvnitř hry. "Nikdy by mu to neodpustil."

"Instinkt mně říká, abychom ho vzali," řekl Bruenor.

"Nech ho jít, věř mi."

Bruenor se zakabonil, spustil sekeru dolů a s brbláním šel odemknout dveře. Wulfgar s Catti si vyměnili starostlivé pohledy a ustoupili z cesty.

Dondon čile poskočil, ale Bruenor stál rozkročený ve dveřích. "Jestli ten tvůj ksicht ještě někdy uvidím," hučel výhružně, "nebo jakejkoliv ksicht, co si namaluješ, zabiju tě!"

Půlčík kolem něho proklouzl a pozpátku ustupoval ke schodům, nespouštěje nebezpečného trpaslíka z očí, seskákal dolů a musel se uchichtnout, jak dobře Entreri setkání odhadl a jak dobře přátele prokoukl, obzvláště toho drova.

Drizt byl přesvědčený, že v celé šarádě objevil pravdu - Bruenorovy hrozby na toho malého vůbec neúčinkovaly. Dondon jim bez sebemenšího úklouznutí dvakrát lhal přímo do obličeje.

Na Drizztův návrh se uložili ke spánku. S tím provozem na ulici by se jim nikdy nepodařilo dostat do stok, aby nevzbudili pozornost. Až se začne schylovat k ránu, davy určitě prořídnou a hlídači se změní z nebezpečných stínů noci v obyčejné muže.

Drizzt sám nemohl spát. Opíral se o zeď vedle dveří, naslouchal šramotům v chodbě, zda se někdo za nimi neplíží, a ukolébán pravidelným oddechováním spáčů tiše seděl a hloubal. Podíval se dolů na masku spuštěnou kolem krku. Taková prostá lež a mohl by se volně procházet po celém světě.

Neuvízne pak v pavučinách svého vlastního podvodu? Jaká by to byla svoboda, kdyby popíral pravdu sám o sobě, o svém původu?

Nakoukl potichu do protějšího pokoje, kde tiše spala Catti, a usmál se. V nevinnosti vskutku byla moudrost, žíla pravdy v idealismu nezkaženého vnímání světa.

Nemohl ji zklamat.

Vrátil se do společného pokoje a smysly mu napovídaly, že se venku setmělo. Měsíc zašel. Podíval se oknem do ulice - stále se tam toulalo pár nočních chodců a noc se zvolna sunula k ránu.

Vzbudil své druhy - další odklad si nemohli dovolit. Trochu se protáhli, aby se rozhýbali, zkontrolovali výstroj a vydali se znovu do ulic.

Tulákovo náměstí mělo několik železných odpadních mříží, jež vypadaly, že byly vyrobeny spíš na to, aby odporné věci kanálů zadržely v podzemí, než aby pohlcovaly vodu řídkých, prudkých bouří. Vybrali si jednu v uličce vedle hostince, ukryté před provozem hlavní ulice. Byla dost blízko cechovnímu domu, měli by si k němu najít cestu podzemím bez nějakých větších obtíží.

"Chlapec ji zvedne," řekl Bruenor a kývnul na něho. Wulfgar se rozkročil.

"Ještě ne," šeptl Drizzt, pátraje kolem po zvědavých očích.

Poslal Catti na konec uličky souběžné s Tulákovým náměstím a sám pádil k její temnější straně. Až byl spokojený, že všude je čisto, zamával na Bruenora a ten se podíval ke Catti, která přikývla.

"Zvedni ji, chlapče, ale potichu!"

Wulfgar uchopil mříž a nasál zhluboka vzduch. Mohutné paže a záda se napjaly, jak táhl, ze rtů mu uniklo zabručení. Ale přes všechnu snahu mříž vzdorovala.

Mladík nevěřícně pohlédl na Bruenora, pak zdvojnásobil své úsilí, až mu zrudl obličej. Mříž v protestu zavrzala, ale zvedla se nad povrch jenom o pár palců.

"Něco to zespod drží," řekl Bruenor a sehnul se, aby se podíval.

Kovové řachnutí prasklého řetězu bylo jediným varováním, že se mříž uvolnila. Wulfgar kolísal dozadu a pak stále s mříží v rukou těžce, hlučně narazil do zdi hostince. Letící kov škrábl Bruenora přes čelo, srazil mu helmici a povalil ho na záda.

"Ty hromskej, pitomej…" začal nadávat, vtom už mu na pomoc přiskočil Drizzt a Catti a rychle mu připomněli, že jsou na tajné výpravě.

"U bohů, proč je mříž obyčejné stoky přikována řetězem?" podivila se Catti. Wulfgar se oprašoval, "a zevnitř!" dodal. "Zdá se, že něco tam dole nechce, aby tam někdo lezl."

"Brzo to zjistíme," řekl Drizzt, posadil se u otvoru a spustil nohy dolů. "Připravte si pochodeň. Zavolám vás, jestli tam bude čisto."

Catti zachytila v drovových očích nedočkavý záblesk a starostlivě ho pozorovala.

"Kvůli Regisovi," ujistil ji, "jen kvůli němu." A pak zmizel ve tmě. Černé jako temné průchody jeho domoviny.

Jak doskočil, trochu to šplouchlo, pak všechno utichlo.

Úzkostné okamžiky míjely. "Zapal pochodeň," šeptl Bruenor barbarovi.

Catti chytila jeho paži a zadržela ho. "Věř mu," řekla trpaslíkovi.

"Moc dlouho," brumlal. "Moc ticho."

Catti paži držela další vteřinu, až se k nim donesl drovův ztlumený hlas. "Je to dobré. Pojďte, pospěšte si."

Bruenor převzal pochodeň. "Půjdeš poslední," řekl Wulfgarovi, "a šoupni mříž na místo. Svět nemusí vědět, kam jsme šli!"

o o o

První věc, které si všimli, když pochodeň osvětlila stoku, byl zánovní řetěz, jímž byla mříž upevněná.

"Řekl bych, že tady nejsme sami," zašeptal Bruenor.

Drizzt se rozhlížel, měl přesně tentýž pocit. Maska se mu houpala na krku, byl zase drovem v prostředí odpovídajícím drovovi. "Půjdu první před dosahem světla. Připravte se." Neslyšnými kroky se vzdaloval podél okraje kalného proudu vody, jež se pomalu valila středem tunelu.

Pak vykročil Bruenor s pochodní, za ním Catti a nakonec Wulfgar. Musel se trochu sehnout, aby hlavou nenarazil do slizkého stropu. Potkani pištěli a prchali před nezvyklým světlem a temné věci se kradmo schovávaly pod štítem vody. Stoka se stáčela sem a tam, každých pár kroků se k ní napojovalo bludiště vedlejších průchodů.

Zvuk crčící vody zmatek ještě zhoršoval, někdy k nim doléhal zepředu, potom se hlasitě ozval za nimi nebo hned vedle.

Bruenor to pustil z hlavy, nevšímal si marastu ani hnilobného zápachu a soustředil se přímo před sebe na šerou postavu, která se míhala dovnitř a ven z osvětleného okruhu jeho pochodně. Dorazil ke změti mnoha křižovatek a náhle zahlédl postavu v boční chodbě.

Už jak se stáčel, aby ji následoval, si uvědomil, že Drizzt musí stále být vpředu.

"Útok!" křikl, hodil pochodeň na suché místo vedle sebe a zvedl sekeru a štít. Jeho obezřetnost je zachránila, neboť o vteřinu později se z vedlejšího tunelu vyřítila ne jedna, ale dvě zahalené postavy s meči, a pod záškuby naježených vousů bleskly ostré zuby.

Byly vysoké jako muž, měly na sobě mužský oděv a svíraly zbraně. V jejich jiném stavu byli skutečně lidmi a ne nutně zlými, ale v nocích jasného měsíce převzaly temnější tvar lykantropní podoby. Pohybovaly se jako muži, ale přibyl jim prodloužený čenich, hnědošedá srst a růžový ocas kanálových krys.

Catti si je zvala na mušku přeš Bruenorovu helmu a vypustila první šíp. Stříbrný šleh vražedné střely osvětlil boční chodbu jako blesk a ukázal mnoho hrozivých postav, směřujících přímo k nim.

Šplouchnutí za zády přimělo Wulfgara, že se prudce otočil a čelil běžícímu gangu krysích bojovníků. Zaryl podpatky pevně do bláta a plácl si Aegisovým tesákem do připravené dlaně.

"Elfe, očekávali nás!" zvolal Bruenor.

Drizzt dospěl ke stejnému závěru. Při trpaslíkově varovném výkřiku uskočil z dosahu světla, aby využil temnoty. Obejití rohu ho přivedlo tváří v tvář dvěma postavám a uhodl jejich hrůznou podstatu dřív, než zvedl modrý svit Záblesku tak vysoko, aby spatřil chlupaté hlavy.

Krysodlaci určitě nečekali toho, kdo tu teď před nimi stál v bojovém postoji. Snad předpokládali, že nepřátelé jsou shluknutí v oblasti ozářené pochodní, ale spíš to byla drovova černá kůže, proč se na podpatku otočili nazpět.

Drizzt si příležitost nenechal ujít a rozťal je v jediném úderu, než se probrali ze šoku. Potom se opět smísil s černí hledaje souběžný zpáteční průchod, aby mohl útočníky přepadnout zezadu.

Wulfgar držel své nepřátele v šachu dlouhými rozmachy Aegisova tesáku. Kladivo zdrtilo každého krysodlaka, jenž se odvážil příliš blízko, a ze stěn lámalo kusy usazeného slizu, kdykoli dokončilo oblouk. Jakmile si útočníci uvědomili sílu mocného barbara a doráželi na něho s menším elánem, nejvíc, čeho mohl dosáhnout, byla neřešitelná situace, jež vydrží jen tak dlouho jako energie v jeho mohutných pažích.

Bruenorovi a Catti za jeho zády se dařilo lépe. Dívčin magický luk vypouštěl střely nad trpaslíkovou hlavou, kosil

řady krysodlaků a těch pár, co se k Bruenorovi dostali, nebyli v bojové rovnováze, jak šípům mladé ženy museli uhýbat a stali se snadno trpaslíkovou kořistí.

Měli proti sobě značnou přesilu, jediný omyl by jim přišel draho.

Krysodlaci syčeli vztekem a dali se před Wulfgarem na ústup.

Pomyslel si, že by měl začít rozhodnější boj a vykročil. Vtom se jejich řad rozestoupil a vzadu v chodbě na samém okraji světla zahlédla, že jeden z nich vyrovnal těžkou kuši a dopálil.

Instinktivně se přitiskl ke zdi. Bleskovým úhybem se vyhnul letu střely, ale Catti za ním, otočená zády ji nikdy nepostřehla.

Ucítila prudký zášleh bolesti a teplo krve, stékající po skráni. Před očima viděla rudá kola, pak černě a svezla se po stěně na zem.

o o o

Drizzt se temnými chodbami pohyboval tiše jako smrt. Záblesk odpočíval v pochvě, neboť se obával jeho zrádného svitu a cestu vedl druhou magickou čepelí. Byl v bludišti, ale spočítal si, že vrátit se k přátelům nebude nijak obtížné. Avšak každý průchod, jejž zvolil, se na druhém konci rozzářil pochodní krysodlaků, kteří spěchali k bojišti.

Tmy tu bylo dost,a by ho skryla, ale začínal mít tísnivý dojem, že jeho pohyb je sledován, dokonce předvídán. Všude kolem se nabízely tucty chodeb a chodbiček, jenže jeho možností ubývalo, neboť nepřátelé se objevovali, kamkoli se obrátil. S každým krokem se okruh rozšiřoval a rychle pochopil, že nemá jinou volbu než pokračovat vpřed. Krysodlaci za jeho zády zablokovali hlavní stoku - a následovali ho.

Ve stínu jedné niky zůstal stát, zkoumal okolní oblast, znovu odhadoval vzdálenost, již urazil, a nemohl si nevšimnout, že v průchodech za ním blikají pochodně. Nepřátel nejspíš nebylo tolik, jak si původně představoval, ti, co se objevovali za každým rohem, byly pravděpodobně ty stejné skupiny z dřívějších chodeb - proběhli souběžnými tunely a zahradili konec toho, do něhož vstoupil.

Ale objev jejich počtu ho nijak nepovzbudil. Teď už o svém podezření nepochyboval. Oddělili ho od přátel a hnali ho, kam chtěli.

o o o

Wulfgar se rozběhl ke své lásce, ale krysodlaci se po něm ihned vrhli.

A mocný barbar se rozběsnil. Prorval se do útočících řad, bil a třískal válečným kladivem, až praskaly kosti, a kdo proklouzl blíž, tomu holou rukou zakroutil krkem. Ustupujícím krysím mužům se povedlo několik zásahů, ale malé ranky a škrábance zuřivého mladíka nezpomalily.

Jak míjel padlé, dupal po nich a podpatky holínek bezohledně ryl do těl na zemi. Ostatní se v děsu drali jeden přes druhého, aby mu nepřišli do cesty.

Na konci nepřátelské linie se kušník snažil znovu nabít svou zbraň, práce o to obtížnější, že nebyl schopen spustit oči od podívané na postupujícího barbara a navíc mu ji ztěžovalo vědomí, že on sám byl ohniskem jeho nepříčetného zlověstného vzteku.

Nepřátelé před Bruenorem se rozptýlili a měl konečně čas postarat se o Catti. Sehnul se nad ní a úzkostlivé oči v popelavé tváři napjatě sledovaly prsty, jimiž jí jemně rozhrnul hustou hřívu narudlých slepených sraženou krví.

Mladá žena k němu omámeně vzhlédla. "Chyběl sotva palec a můj život by byl skončil," řekla s mrknutím a drobným úsměvem.

Bruenor poklekl, aby ránu prohlédl, a úlevně shledal, že dcera měla pravdu. Střela jí do kůže vyryla zlý šrám, naštěstí to však bylo jen povrchové zranění, které dost krvácelo.

"Jsem v pořádku," ozvala se a začala se zvedat.

Bruenor ji tiskl zpátky. "Ještě ne," zašeptal.

"Boj ještě neskončil," odporovala a pokoušela se složit pod sebe nohy, aby mohla vstát. Bruenor vedl její zrak do tunelu, k Wulfgarovi a hromadě těl, rozsetých všude kolem něho.

"To je naše šance," uchechtl se. "Nech chlapce, ať si myslí, že je s tebou zle."

Catti si skousla ret, takhle barbara ještě nikdy neviděla. Dvacítka krysích mužů byla na zemi a stále se probíjel vpřed, trhaje kladivem každého nešťastníka, co včas neustoupil.

Zepředu se znovu ozvaly zvuky a oba zjistili, že s jejím lukem vyřazeným z bitvy se nepřátelé zase vrací.

"Jsou mí," řekl jí Bruenor. "Drž se dole!"

"Jestli se dostaneš do úzkých…"

"Jestli tě budu potřebovat, tak přiskoč na pomoc," souhlasil, "zatím zůstaň ležet. Den chlapci šanci, ať má pro co bojovat!"

o o o

Drizzt se pokoušel vrátit, kudy přišel, ale všechny zpáteční chodby zahradili krysí muži. Nakonec mu odřízli volbu, zúžili ji k jediné široké a vyschlé odbočce vedoucí opačným směrem, než kterým chtěl jít. Kvapem se k němu stahovali a v tomto prostorném tunelu by je musel odrážet ze všech možných stran. Vklouzl do úzké chodby a přitiskl se ke stěně.

Dva krysodlaci se obezřele šourali k jejímu ústí, pátrali ve tmě a zavolali třetího, aby jim posvítil. Jas, který je překvapil, nebyl žlutý plamen pochodně, byl to pás modři, jak Záblesk vyjel z pochvy. Než mohli zvednout meče k

obraně, Drizzt byl na nich, čepelí čistě bodl do jedněch prsou a druhým ostřím obloukem švihl před další krk.

Klesali k zemi zalití světlem, jež odhalilo drova, která tam stál a z obou scimitarů odkapávala krev. Ti, co byli nejblíž, zaječeli, někteří upustili zbraně a utekli, mnozí však postoupili blíž, uzavřeli všechny východy a s výhodou holé přesily se cítili trochu sebejistější. Pomalounku se k Drizztovi stahovali, hledajíce s každým krokem podporu svých druhů.

Drizzt vážil útok na jeden houf, jímž by se prosekal z obležení a unikl z prstence pasti, jenže u každého východu stáli nejméně ve dvou řadách, u jiných ve třech a ve čtyřech. I s jeho uměním a mrštností by se skrz ně neprobil dost rychle, aby se vyhnul útokům zezadu.

Vletěl do úzkého postranního průchodu a do jeho vchodu přivolal kouli temnoty, pak pádil do oblasti za ní a tam se nachystal.

Když jim Drizzt zmizel v průchodu, nepřátelé zrychlili výpad, a bezradně se zastavili, obklopeni neproniknutelnou temnotou.Zprvu se domnívali, že pochodně zhasly, ale ta tma byla takřka hmatatelná, tak hluboká, že si brzo uvědomili, že musí být magická. Vrátili se do hlavní chodby, poradili se a potom se opatrně vydali zase za ním.

Ani Drizzt se svým nočním zrakem nevyděl do smolné černi vlastního kouzla, byl však ve střehu na jeho druhé straně a jasně nad ním rozeznal hrot meče - a pak ještě jeden - nepřátel v čele.

Ještě se ani neprolomili temnotou, když uhodil, odraziv jim meče stranou, pak změnil úhel seku, aby scimitary sjely podél napřažených paží a do jejich těl. Výkřik a bolestný nářek zahnal krysí muže zpátky, do širokého tunelu, a Drizztovi to dalo trochu času, aby si své postavení mohl promyslet.

o o o

Kušník věděl, že jeho čas vypršel, když poslední z jeho tlupy ho odstrčili v zoufalém úprku před běsnícím obrem. Nějak se mu povedlo kuši nabít, natáhnout k výstřelu a zvednout.

Jenže to už byl barbar těsně u něho, hmátl po zbrani a vyrval mu ji z rukou takovou silou, že se zlomila, ještě než třískla o zeď. Krysí muž chtěl utéct, stravující intenzita Wulfgarova plamenného zraku ho však zmrazila, že stál jako sloup. V šoku pozoroval, jak Wulfgar uchopil Aegisův tesák oběma rukama.

Úder dopadl neuvěřitelně rychle a oběť ani nepoznala, že smrtelná rána začíná. Explozi na temeni snad už ani necítil. Země se k němu řítila… byl mrtvý, ještě než se zhroutil. Wulfgar do něho s pláčem nepříčetně mlátil, až se z těla stala nerozpoznatelná krvavá masa.

Postříkaný krví, blátem a černou vodou se opřel o stěnu. Ten šílený běs ho zvolna opouštěl, až byl schopen vnímat třesk střetu za sebou, otočil se a viděl, že Bruenor odráží dva nepřátele a ještě přibíhají další.

A za trpaslíkem u zdi ležela Catti. Ten pohled ho rozpálil, že viděl rudě. "Tempusi!" zařval k svému bohovi bitvy a dusal mazlavým blátem k bojišti. Krysodlaci čelící Bruenorovi zakopli jeden o druhého v úsilí dostat se pryč a trpaslíkovi dali šanci, aby je srazil - byl rád, že jim může vyhovět. Ostatní mezitím zmizeli v podzemním bludišti.

Wulfgar je chtěl pronásledovat, dohnat každého z nich a vyventilovat svou pomstychtivost, ale Catti se jako zázrakem postavila. Skočila mu na prsa, když překvapením uklouzl, obejmula ho kolem krku a líbala ho tak, jak se nikdy neodvážil doufat ani ve svých nejbujnějších představách.

Odsunul ji na délku paže, slzel a cosi breptal, až se mu tvář rozzářila radostným úsměvem, která všechny ostatní city vypudil. A pak ji pozvedl a znovu ji líbal.

Bruenor do nich strčil. "Elf!" připomněl jim. Sehnul se pro pochodeň napůl pokrytou blátem, že sotva blikala, a vykročili do tunelu.

Ze strachu, že zabloudí, se neodvážili vejít do bočních chodeb. Tato hlavní byla nejrychlejší, ať už je zavede kamkoli, a doufali, že cestou zahlédnou Drizzta nebo uslyší zvuky, jež by je k němu zavedly.

Místo drova našli dveře.

"Cech?" šeptla Catti.

"Co jiného?" přidusil svůj hlas Wulfgar. "Jenom dům zlodějů bude mít vchod do stoky."

Z tajné komůrky pár kroků od nich je špehýrkou zvědavě pozoroval Entreri. Uvědomil si hned, že něco nehraje, když se krysodlaci časně zvečera shromažďovali v podzemních chodbách. Předpokládal, že se vypraví do města, ale zanedlouho zjistil, že míní zůstat.

A teď se ti tři objevili u dveří - a bez drova!

Podepřel si bradu a přemýšlel, co by měl učinit.

Bruenor si dveře prohlížel a upoutala ho malá dřevěná krabička, přibitá zhruba v rovině lidských očí. Neměl vůbec čas luštit hádanky a chrabře po ní sáhl. Urval ji a podíval se dovnitř. Obličej se mu nečitelně krabatil, potřásl nechápavě hlavou a přidržel krabičku před očima Catti a Wulfgara.

Wulfgar zmatený nebyl, stejný předmět viděl v přístavu Baldurovy Brány. Další dar Artemise Entreriho! Druhý půlčíkův prst!

Mozek se mu zalil krví, vzkypěla v něm žluč.

"Vrahu!" zařval a vrazil rameno do dveří. Vytrhly se ze závěsů, takže vklopýtal do místnosti, drže je před sebou jako štít, a než se nadál, za sebou slyšel třesknutí. Poněkud pozdě si uvědomil, že si měl počínat s větší rozvahou - skočil Entrerimu přímo do pasti.

Vchod zatarasila železná mříž a oddělila ho od Catti a Bruenora.

o o o

Ostří dlouhých oštěpů vedla krysodlaky černou koulí zpátky k Drizztovi. Stále ještě dokázal srazit toho v čele, ale byl

postrkován tlakem houfu, co se cpal za ním. Drizzt se volně vzdával území, odrážel body a výpady obranným šermováním, a kdykoliv se naskytla nechráněná mezera, jeho ostří neomylně zasáhlo cíl.

A pak jeden pach převládl i nad puchem stok - sirupovitě nasládlá vůně, která v drovovi vznítila zasuté vzpomínky. Nepřátelé na něho tlačili útočnější, jako by ten pach povzbudil jejich bitevní žár.

Drizzt si vzpomněl. V jeho rodném Menzoberranzanu si někteří soukmenovci chovali tyto tvory právě pro jejich sladkou vůni. Byly to obří sasanky - říkali jim slunovatky. Tito monstrózní tvorové vypadali jako masa cárovitých, lepkavých chapadel, která prostě rozpustila a pohltila všechno živé, co přišlo na dosah. Drizzt teď zápasil o každý krok. Oni ho skutečně hnali, aby ho vystavili hrozivé smrti, nebo možná zajali, neboť slunovatky požíraly své oběti velice dlouho a určité tekutiny mohly jejich držení zlomit.

Cítil za sebou neklid a přes rameno se ohlédl. Bestie byla od něho sotva deset stop, už se po něm sápala stovkou lepkavých prstů.

Drizztovi scimitary se točily, splétaly, sekaly a bodaly v nejnádhernějším tanci, jaký kdy vůbec bojoval. Jeden krysodlak dostal tucet ran, než si vůbec stačil uvědomit tu první.

Nepřátel však bylo příliš mnoho, než aby si udržel pozici, a pohled na obrovitou sasanku je navíc pobízel k chrabrosti.

Drizzt cítil švihající chapadla pár palců od zad. Nezbyl mu žádný prostor pro manévrování, oštěpy ho určitě zatlačí monstru na dosah.

Drizzt se pousmál a dychtivé ohníčky jeho očí zaplály ještě jasněji. "Takhle to má skončit?" zvolal nahlas. I krysodlaky polekal náhlým výbuchem smíchu.

Se Zábleskem vedoucím cestu se napjatě stočil a vrhl se netvorovi po srdci.

19
Pasti a triky

Wulfgar se ocitl v prázdné holé místnosti s hladkými kamennými zdmi. Dvě pochodně v držácích na zdech ji mihotavě osvětlovaly a odkryly dveře ve stěně proti padací mříži.

Odhodil rozštípnuté dveře a obrátil se k přátelům. "Hlídej mi záda," řekl Catti, ta se však již ujala svého úkolu a srovnala luk do úrovně protějších dveří.

Mladík si promnul ruce a připravil se mříž zvednout. Byl to vskutku masivní kus, ale nemyslel si, že by byla nad jeho síly. Uchopil železo a zklamaně odstoupil, ani se o nic nepokusil.

Mříže byly potřené tukem, prokluzovaly mu v dlaních.

"Entreri! Nebo ať jsem fousatej skřet!ů vybuchl Bruenor. "Chlapče, jsi v tom namočenej až po uši."

"Jak ho tedy dostaneme ven?" otázala se Catti.

Wulfgar se přes rameno ohlédl po zavřených dveřích. Budou-li tu takhle stát, ničeho nedosáhnout a bál se, že hřmot padací mříže musel vzbudit pozornost - pozornost, která pro ty dva tam venku znamenala jisté nebezpečí.

"Přece nechceš jíž ještě dál," protestovala Catti.

"Co nám zbývá? Třeba je tam naviják."

"Řekl bych, že spíš nějakej vrahoun," odsekl Bruenor, "ale musíš to vyzkoušet."

Wulfgar přešel ke dveřím a Catti napnula tětivu. Zkusil kliku, byly zamčené. Podíval se po přátelích a pohodil rameny, pak se stočil a vší silou do nich kopl. Dřevo se zachvělo a rozštíplo. Zadní místnost tonula ve tmě.

"Vem si pochodeň," radil nápomocně Bruenor.

Wulfgar váhal. Něco tu nebylo v pořádku, něco tu páchlo a šestý smysl, instinkt bojovníka, mu říkal, že tato místnost není prázdná jako ta předešlá, ale protože nebylo jiné východisko, šel si pro pochodeň.

Upjati na děj za mříží si nikdo z těch dvou nevšiml tmavé postavy, která se za nimi spusila do chodby. Entreri se chvilku rozmýšlel - mohl by je oba dostat snadno a možná potichu, ale pak se otočil a lehce splynul s temnotou.

Už si vybral cíl.

o o o

Rassiter se sklonil nad dvěma těly před bočním průchodem. Muži byli chyceni uprostřed proměny mezi krysou a člověkem, umírali v nesnesitelné agonii, jakou znal pouze lykantrop. Stejně jako ti druzí v hlavní chodbě byli raněni a posekáni s odbornou precizností, a jestli linie těl nevyznačovala smrtonosnou žatvu dost zřetelně, koule temnoty visící v bočním průchodu ji přesně určila. Rassiterovi připadalo, že jeho past pracovala spolehlivě, ačkoli cena byla hodně vysoká.

Přikrčil se a plížil se podél zdi, a když vyšel na druhé straně, zakopl o další těla cechovních druhů.

Pokračoval dál tunelem a nevěřícně potřásal hlavou - každých pár stop musel překračovat mrtvoly svých kamarádů. Kolik jich ten mistr meče skolil?

"Drov!" zarazil se v náhlém porozumění a obešel poslední roh. Ležela tu hromada jeho přátel, ale Rassiter hleděl za ně. Rád zaplatí takovou cenu za výhru, která ho čeká, neboť nyní má tmavého válečníka v hrsti, droví elf byl jeho vězněm! Získá si pašovu přízeň a jednou provždy odsune Entreriho tam, kam patří.

Ve slepém konci kanálu se Drizzt tiše opíral o slunovatku, obtočený tisícem jejích chapadel. Stále držel scimitary, ale paže mu bezvládně ležely podél těla, hlavu měl skloněnou, levandulové oči zavřené.

Rassiter šel obezřetně chodbou a doufal, že drov je ještě živý. Ohmatal měch s octem - snad s sebou přinesl dost,a by stačil chapadla rozpustit a osvobodit drova z jejich sítě. Hrozně si přál, aby jeho trofej žila.

Pooka by to víc potěšilo.

Rassiter vztáhl meč, aby do drova dloubnul, ale sehnul se bolestí, jak kolem bleskla dýka a sekla do přes paži. Stočil se dozadu a spatřil Artemise Entreriho s tasenou šavlí, s vražedným pohledem v temných očích.

Teď se Rassiter stal obětí vlastního úkladu - odtud nevedl žádný východ. Držel si krvácející paži, tiskl se ke zdi a palec za palcem se šinul nazpět k ústí slepého ramene.

Entreri postup krysodlaka bez mrknutí sledoval.

"Pook vám nikdy neodpustí," zachroptěl Rassiter varovně.

"Pook se nic nedoví," sykl Entreri sevřenými čelistmi.

Vyděšený Rassiter kolem něj proletěl jako blesk v očekávání rudé bolesti ostří, ale zabiják o něho nestál, rozezlené oči upíral na bezmocného a poraženého Drizzta DoUrdena.

Hnul se, aby zvedl svou nádhernou dýku, a nemohl se rozhodnout, jestli má drova vysvobodit, nebo ho nechat zemřít v objetí slunovatky.

"A tak zemřeš," zašeptal po vhodné chvíli a čistil dýku od špíny.

o o o

S pochodní před sebou Wulfgar ostražitě vstoupil do druhé místnosti. Byla čtvercová a holá mimo jedné stěny, kterou z poloviny zastírala síť sahající až ke stropu. Věděl, že za ní číhá nebezpečí, věděl, že je částí pasti, kterou Entreri nastražil a do níž, zaslepený hněvem, pitomě padl.

Teď nebyl čas, aby si vyčítal nedostatek soudnosti. Postavil se doprostřed v dohledu svých přátel, pochodeň posloužil u nohou a uchopil Aegisův tesák oběma rukama.

Ale když ta věc vyběhla, nestačil zírat a žasnout. Osm hadovitých hlav se vlnilo v ohromujícím tanci jako pletací jehlice nepříčetné ženy a každá tlama hrozila řadami ostrých špičatých zubů.

Catti s Bruenorem pochopili, že Wulfgar je v nesnázích, když ho viděli šourat se o krok dozadu. Mysleli, že mu hrozí srážka s Entrerim či zástupem bojovníků. A pak jim otevřené dveře ukázaly směr.

"Wulfgare!" vykřikla Catti v černé beznaději a vypustila šíp. Stříbrná střela vypálila v hadím krku hlubokou díru, saň bolestně zařvala a jedna hlava se otočila k bodajícím útočníkům po straně.

Ostatních sedm vyrazilo na Wulfgara.

o o o

"Zklamal jsem se v tobě, drove," pokračoval Entreri. "Pokládal jsem tě za sobě rovného - či takřka rovného. Těch starostí a rizik, co jsem podstoupil, abych tě sem dostal! Aby se konečně rozhodlo, čí život je lží! Abych ti dokázal, že city, na kterých tak visíš, nemají v srdci pravého válečníka místo.

A teď vidím, že jsem jenom mrhal časem a úsilím," lamentoval zabiják. "Otázka je už vyřešená, byla-li to kdy otázka. Já bych do takové pasti nikdy nepadl!"

Drizzt vykoukl jedním napůl otevřeným okem a zvedl hlavu, aby Entrerimu viděl do očí. "Já taky ne," prohlásil a setřásal ze sebe mrtvá chapadla slunovatky. "Já taky ne!"

Teprve až se pohnul, ukázalo se netvorovo zranění. Drov je zabil jediným bodnutím.

Entreri vybuchl radostí. "Skvělá práce!" křičel nadšeně a připravil si zbraně. "Nádhera!"

"Kde je půlčík?" zavrčel Drizzt.

"Tohle se půlčíka netýká," odbyl ho Entreri nedočkavě, "ani té hloupé hračky! Tvého pantera!"

Drizzt rychle ovládl hněv a vyhladil obličej i mozek.

"Och, jsou živí - možná. A možná, že nejsou," provokoval ho muž, doufaje, že zlost vyvede protivníka z rovnováhy. Neovládaná zběsilost bitevní horečky válečníkům často pomáhala zdolat nepřítele, ale v rovnocenném souboji dvou mistrů meče útoky musely být přesně měřené a obrany bez ustání ve střehu.

Drizzt nemrkl, Regis a Guenhwyvar nyní přestali existovat. Jeho ohniskem byl Artemis Entreri.

A jen Entreri.

Zabiják provokoval dál. "Co maska?" zeptal se s širokým úšklebkem. "Nasaď si ji, dorve. Představ si, že jsi někdo, kdo nejsi!"

Náhle se Drizzt prudce zapřel a odhodil muže dozadu.

Zabiják šel s pohybem, šerm na dálku také miloval, ale když chtěl zastavit, noha mu vklouzla do blátivé prohlubeniny a klesl na koleno.

Drizzt byl bleskem na něm, oba scimitary hvízdly. Entreriho ruce byly stejně rychlé, dýka i šavle se míhaly, stáčely, výpad zastavily a odrazily. Rameny divoce pracovala, ale obdivuhodně stáhl nohu pod sebe.

Drizzt věděl, že tratil tuto výhodu. Co bylo horší, výpad ho zanechal v ošklivé pozici s ramenem příliš blízko zdi. Jakmile se Entreri začal zvedat, Drizzt uskočil.

"Tak snadno?" smál se Entreri, jak se rozestoupili. "Snad si nemyslíš, že jsem se na tento boj těšil tak dlouho, abych se nechal zabít, sotva jsme začali?!"

"Co se týká Artemise Entreriho, já nepředpokládám vůbec nic. Jsi mi příliš cizí, zabijáku. Nepředstírám, že znám tvoje pohnutky, a ani netoužím, abych se je dozvěděl."

"Pohnutky?" opřel se muž. "Jsem bojovník - čistě jen bojovník. Do toho, co je mým životním posláním, nepletu lži o lásce a laskavosti." Pozvedl šavli a dýku. "Tohle jsou mí jediní přátelé a s nimi…"

"Nejsi nic," vpadl Drizzt. "Tvůj život je promarněná lež."

"Lež?" hodil po něm muž. "Ty jsi ten, kdo nosí masku, drove, ty jsi ten, kdo se skrývá a klame."

Drizzt slova přijmul s úsměvem. Ještě před pár dny by ho snad zabolela, ale nyní, po Cattině rozboru jeho nitra, zněla hluše.

"Nic si nenamlouvej, Entreri," odpověděl klidně. "Nejsi nic víc než nabitá kuše, bezcitná zbraň, která nikdy nepozná, co je život."

Vykročil k zabijákovi, čelisti pevné vědomím, co musí učinit.

Entreri se hnul vpřed se stejnou sebejistotou.

"Pojď a zemři, drove," uplivl.

o o o

Wulfgar okamžitě reagoval, sekaje před sebou válečným kladivem, aby odrazil blesku-rychlé, matoucí útoky líté saně. Obával se, že je nadlouho nezadrží. Musel najít způsob, jak tu smrtonosnou nestvůru porazit.

Se sedmi chňapajícími tlamami, propletenými v hypnotickém tanci a vyrážejícími jednotlivě nebo naráz neměl čas vymýšlet nějakou strategii.

Catti s lukem z dosahu divých hlav, byla úspěšnější. Oči se jí zalévaly slzami strachu, s chmurným odhodláním je statečně polykala. Další šíp vybuchl v hlavě otočené jejím směrem a vypálil díru rovnou mezi oči. Hlava se třásla, škubla se dozadu a pak s dutou ránou spadla mrtvě na podlahu.

Útok či bolest saň na chvilku ochromily a zoufalý barbar využil příležitosti. Skočil krok vpřed a celou silou vrazil Aegisův tesák do čenichu další hlavy, až se zakymácela a bez života klesla k zemi.

"Drž to před dveřmi!" křičel Bruenor. "A nevstupuj do nich bez zavolání, nebo tě děvče trefí!"

Možná že saň byla stupidní zvíře, ale přinejmenším znala taktiku honitby. Otočila se tělem příčně ke dveřím a tím předešla jakémukoli pokusu, jímž by jí kořist vyklouzla. Dvě hlavy byly dole a pak stříbrný záblesk a ještě jeden šlehly dovnitř a tentokrát zasáhly tělo. Wulfgar se freneticky oháněl, jenže měl za sebou divokou bitvu s krysodlaky a začínal cítit únavu.

Jedna hlava vyrazila, minul protiúder a mocné čelisti se mu sevřely kolem paže právě pod ramenem.

Saň se podle svého zvyku pokoušela zacloumat hlavou a paži urvat, jenže se nikdy nesetkala s nikým kdo měl barbarovu sílu. Přitiskl si paži těsně k boku, a ačkoliv se mu tvář křivila bolestí, saň s ním nehnula. Volnou rukou uchopil kladivo pod jeho hlavou a zabodl jí konec rukojeti do oka. Bestie uvolnila stisk, Wulfgar se jí vytrhl a uskočil právě včas před pěti rozevřenými, divě syčícími tlamami.

Byl stále schopný bojovat, ale zranění ho zpomalí ještě víc.

"Wulfgare!" vykřikla dívka, když se ozval jeho ston.

"Dostaň se ven, chlapče!" ječel Bruenor.

Wulfgar byl již v pohybu. Vrhl se na zem a kutálel se kolem saně. Dvě nejbližší hlavy se stáčely zároveň s ním a švihly dolů, aby ho uchopily.

To už byl Wulfgar na nohou a mocným úderem roztříštil jednu čelist, až bezmocně visela. A Catti, čekající na příležitost, vyslal šíp do oka druhé hlavy.

Saň řičela bolestí a vztekem, prudce se otočila a čtyři neživé hlavy poskočily a bouchly do podlahy.

Wulfgar ustupoval k zadní straně místnosti a viděl teď i tu část za sítí. "Jsou tu dveře!" křikl přátelům.

Catti se dostala k poslednímu výstřelu, než se saň rozehnala za ním.

A pak oba slyšeli praskot dveří lámaných ze závěsů a hned nato klouzavý třesk další mříže, která se za ním spustila.

o o o

Entreri tlačil útok. Šavle svištěla k Drizztovu krku a dýka k němu spěchala nízko nad zemí. Byl to troufalý výpad, a kdyby zabiják nebyl se svými zbraněmi tak zručný, Drizzt by byl určitě našel mezeru a probodl by mu srdce, jenže sám měl co dělat, aby jeden scimitar zvedl a blokoval šavli, a snížil druhý, aby dýku odtlačil bokem.

Entreri vyzkoušel celo sérii podobných dvojitých úskočných útoků a Drizzt je pokaždé zmařil mimo jeden lehký šrám na rameně. Nakonec Entreriho přinutil k dlouhému odskoku.

"První krev je moje!" jásal zabiják. Prstem jel podél ostří své šavle a významně jej zvedl, aby drov rukou skvrnu viděl.

"Poslední krev platí víc!" odvětil drov a vyrazil. Scimiraty po zabijákovi sekaly z nemož-ných úhlů - jeden mířil na rameno, druhý se zvedal odspodu, aby si našel prohlubeninu pod žebry.

Entreri - jako Drizzt - všechny útoky perfektně odvrátil.

o o o

"Chlapče, jseš živej?" zvolal Bruenor. Trpaslík někde vzadu v chodbách zaslechl řinčení oceli, a úlevou vydechl, protože ten zvuk byl neklamné znamení, že Drizzt je naživu.

"Jsem v bezpečí," odvětil Wulfgar, rozhlížeje se novým pokojem. Byl vybavený stolem s několika židlemi a připadalo mu, že sloužil jako herna, kterou někdo před nedávnem opustil. Wulfgar teď už nepochyboval, že je pod nějakou budovou, pravděpodobně pod sídlem zlodějského cechu.

"Cesta za mnou je zavřená. Najděte Drizzta a vraťte se na ulici. Vymotám se odtud a tam se sejdeme!"

"Neopustím tě!" ohradila se dívka.

"Ale já opustím tebe," ozvalo se z dálky.

Catti hleděla na Bruenora, oči jí hořely. "Pomoz mu," prosila, avšak jeho tvář se přísně uzavřela.

"Nemůžeme tady čekat," volal mladík. "Já se nechci vrátit, i kdybych mohl zvednout tuhle mříž a zabít saň. Jdi, lásko, a věř mi, brzo se zase uvidíme!"

"Poslechni ho," řekl Bruenor. "Srdce ti říká, abys tady zůstala, ale Wulfgarovi bys tím nijak neprospěla. Musíš v něj věřit."

Catti měla obličej plný šmouh od krve a černé mastnoty, jak se sklesle opírala o mříže. Odněkud z hloubi komplexu pokojů k nim dolehla rána demolovaných dveří a bylo jí, jako by jí kladivo vráželo klín do srdce. Bruenor ji jemně uchopil za loket. "Pojď, děvče. Drov bojuje apotřebuje pomoc. Věř Wulfgarovi."

Catti se sklíčeně odtáhla a následovala Bruenora do chodby.

o o o

Drizzt na Entreriho tvrdě doléhal a zkoumal přitom jeho tvář. Svou zášť proti němu vypudil z hlavy - připomínal si účel výpravy a Cattina varovná slova. Entreri se mu stal pouhou překážkou bránící Regisovu osvobození a s chladnou hlavou, soustředěný na přítomný souboj, reagoval na protivníkovy výpady a protiúdery tak klidně, jako kdyby cvičil v šermírně v Menzoberranzanu.

Entreriho obličej - obličej muže, která se pokládal za nejlepšího bojovníka, protože ho neovládly city - se často zlobně křivil až k hranici výbušného vzteku. Entreri Drizzta opravdu z hloubi duše nenáviděl, protože přes všechnu vřelost a přátelství ovládal své zbraně s precizní dokonalostí. Pokaždé, když drov zmařil Entreriho skvělý útok a kontroloval stejně zručnou sérii, odhaloval hluchou prázdnotu zabijákovy existence.

Drizztovi ovšem jeho vřící hněv nemohl ujít a hledal způsob, jak z něj těžit. Spustil další úskočnou řadu seků, ale byl znovu odražen.

A pak vyrazil v přímém dvojitém výpadu se scimiraty sotva na palec od sebe.

S obranným mávnutím je šavle odfoukla na stranu a Entreri se na Drizzta posměšně usmál, neboť se dopustil zřejmé chyby. Se zlým zavrčením švihl dýkou do otevřené mezery k drovovu srdci.

Drizzt ten pohyb očekával - přesně si jej naplánoval. Sklonil přední scimitar v úhlu i jak šavle spěchala jej odrazit, strhl jej pod protivníkovu čepel a ťal v obráceném švihu. Paže s dýkou vjela scimitaru přímo do cesty, a než Entreri mohl vbodnout čepel do Drizztova srdce, scimitar sekl zespodu do jeho loktu. Dýka plácla do bláta. Entreri se bolestivě zašklebil, stiskl si poraněnou paži a odskočil z bitky. Jeho oči se zúžily na drova, vzteklé a zmatené.

"Tvůj hlad ti zamlžuje úsudek," řekl Drizzt a o krok postoupil. "Tuto noc jsme oba hleděli do zrcadla. Asi se ti nelíbilo, co jsi v něm viděl."

Enteri vřel, ale neměl se k žádnému komentáři. "Ještě jsi nezvítězil," odsekl vzdorně, ač věděl, že drov nad ním získal ohromnou výhodu.

"Možná, že ne," drov pohodil rameny, "ale ty jsi prohrál už před mnoha lety."

Entreri se zlomyslně uchechtl, hluboce se uklonil a dal se na útěk.

Drizzt pádil za ním, ale na místě zastavil, když dorazil k okraji své koule temnoty. Na druhé straně zaslechl šoupání nohou a bojovně se zapřel.

Příliš hlučné pro Entreriho, uvažoval, musí tam být zase nějaký krysodlak.

Drizzt proletěl temnotou a přátele takřka polekal. "Entreri?" bafl v naději, že zraněný zabiják je musel míjet.

Oba pokrčili rameny a s obavami pozorovali, jak po několika skocích mizí ve tmě.

20
Černý a bílý

Bolest v paži a vyčerpání Wulfgara takřka zmáhaly a unaveně se opřel o hladkou zeď stoupající síně. Pevně svíral ránu, aby zastavil pramínky životodárné krve.

Cítil se opuštěný.

Byl přesvědčený, že měl pravdu, když své přátele poslal pryč. Jemu pomoci nijak nemohli a nechat je stát v otevřeném prostoru hlavního tunelu stoky přímo u místa, jež si Entreri vybral pro past, by je zbytečně ohrozilo. Musel tedy dál pokračovat sám, snad až do nitra neblaze proslulého cechu zlodějů.

Uvolnil sevření bicepsu a prohlížel si zranění. Špičaté zuby sice zajely dost hluboko, ale tkáň svalů nepotrhaly a přestávalo to krvácet. Opatrně hnul paží a pak zkusmo mávl Aegisovým tesákem. Na chvíli si dřepl, opřel se znovu o stěnu a plánoval směr akce.

Vypadala pěkně beznadějně.

o o o

Drizzt prohledával tunel za tunelem, často zpomalil svůj běh a naslouchal zvukům, které by mu v pronásledování napomohly. Ve skutečnosti nečekal, že něco zaslechne - Entreri se pohyboval stejně tiše jako on sám. A zabiják jako Drizzt nepotřeboval pochodeň či svíčku, aby viděl na cestu.

Drizzt měl pocit, že jde najisto, jako kdyby ho vedly úplně ty stejné úvahy, kterými se řídil Entreri. Cítil jeho přítomnost, znal ho lépe, než byl ochoten si přiznat, a muž mu nemohl uniknout o nic víc, než on mohl uniknout jemu.

Jejich boj začal před měsíci v Síni mitrilu - či byli pouze přítomným zosobněním neustálého dalekosáhlého zápasu, počatého někdy v pradávnu? Jenže pro Drizzta a Entreriho, dvě figurky na šachovnici věčného sváru principů, tato kapitola osobní války nemohla skončit, dokud jeden z nich nezvítězí.

Drizzt v boční chodbě zahlédl třpyt - ne mihotavou žluť pochodně, spíš pevný stříbrný předmět. Obezřetně se tam připlížil a našel otevřenou mříž, jíž měsíční paprsky osvěcovaly kovové mokré příčky žebříku, přišroubovaného nahoře ke zdi.

Zběžně se podíval kolem a rozběhl se k němu.

Stíny vlevo vybuchly v pohyb, zrádný záblesk čepele zachytil právě včas, aby záda dostal z přímé rány. Klopýtl vpřed, když na lopatkách ucítil palčivost a pak vlhkost krve řinoucí se dolů pod pláštěm.

Bolest ignoroval, věděl, že každé prodlení znamená jistou smrt. Vmáčkl záda do zdi a zahnuté čepele obou scimitarů zavířily v bleskurychlé obraně.

Tentokrát Entreri nepřišel s žádným škádlením a pošklebky. Nenávist strhla zraněného zabijáka do frenetického násilnického útoku. Zanechal vší vytříbenosti - zuřivě vyrazil, sekal a řezal šavlí, aby Drizzta skolil dřív, než šok z přepadu vyprchá.

Skočil na drova, uzamknul mu paži pod svým vlastním poraněným údem a brutální silou se pokusil vetnout šavli do protivníkova krku.

Drizzt se dost rychle vyvážil, aby zvládl první výpad. Nechal zabijáka přidržovat jeho ruku a soustředil se na obranný tah, jímž by blokoval úder volnou čepelí. Rukojeť scimitaru se opět zamkla s jílcem šavle, držíc ji nehybně uprostřed rozmachu mezi oběma soupeři.

A za jejich čepelemi se Drizztovy a Entreriho oči zaklesly do sebe s otevřenou nenávistí, napjatě stažené obličeje sotva pár palců od sebe.

"Za kolik zločinů tě mám potrestat, vrahu?!" vrčel drov. Posílený vlastním prohlášením zatlačil šavli o palec dozadu a zároveň posunu úhel vlastního smrtonosného ostří hrozivě dolů k Entrerimu.

Entreri neodpovídal, ani se nezdál být znepokojený rychlostí jemného přesunu čepelí. Oči mu divoce, radostně blýskaly, koutky úzkých rtů klesly ve zlovolném úsměšku.

Drizzt věděl, že vrah sehraje další trik.

Ten by neodhalil,a ni kdyby měl čas k přemýšlení. Entreri mu do otevřených očí plivl plná ústa špinavé vody.

o o o

Břitké srážení oceli vedli Catti a Bruenora k místu bitvy a měsícem zalité zápasící postavy zahlédli právě v okamžiku, kdy Entreri vyhodil svůj úskočný trumf.

"Och, Drizzte!" vzkřikla Catti. Věděla, že se k němu nedostane včas, ani by nestačila odpálil z luku, aby Entreriho zastavila.

Bruenor se s řevem rozběhl vpřed, v hlavě měl jedinou myšlenku: jestli Entreri elfa zabije, rozetne toho psa vejpůl.

o o o

Šok a bolest v očích zlomily Drizztovo soustředění a sílu na pouhý zlomek vteřiny, jenže i to bylo příliš dlouho ve střetu s Artemisem Entrerim. Zoufale škubl hlavou stranou a nazad.

Entreri šavli strhl dolů, hrotem sjel drovovi po čele a palec mu drtil mezi oběma jílci. "Mám tě!" vyjekl, sám překvapený, jak skvěle má nápad vyšel.

V tom hrozivém momentu s ním drov musel souhlasit, ale jeho další pohyb byl vyvolaný spíše pudem sebezáchovy než úvahou a s mrštností, která i jeho udivila. V jediném bleskovém zhoupnutí strčil nohu za zabijákův kotník, druhou se opřel proti zdi. Odrazil se a stočil. Na kluzké podlaze neměl sok žádnou šanci se podtrhnutí ubránit a plácl sebou do špinavé vody. A Drizzt po něm skočil.

Váha jeho těžkého dopadu vmáčkla zábranu scimitaru Entrerimu do oka. Drizzt se z překvapení vlastního činu probral rychleji než muž a hned toho využil. Přehodil si jílec v ruce, obrátil směr čepele, aby ji uvolnil a rozmáchl se ke krátkému seku dozadu a dolů se špicí mířící do zabijákových žeber. S chmurným s upokojením cítil, že začíná vjíždět dovnitř.

Teď byla řada na Entrerim pro pokus zrozený ze zoufalství. Neměl možnost ani čas seknout šavlí, ale trhl jí vzhůru a vší silou vrazil hlavu jílce drovovi do obličeje. Nos se mu splácl na tvář, před očima mu vybuchly barevné jiskry a cítil, že byl zvednut a dopadl na bok dřív, než scimitar mohl svou práci dokončit.

Entreri po čtyřech odlezl z dosahu a vytáhl se z kalné vody. Drizzt se také odkulil pryč, bojuje s mrákotami, aby se mohl postavit. A pak měl zabijáka zase proti sobě a vypadal zbědovaněji než on sám.

Entreri mu přes rameno hleděl k tunelu - k běžícímu trpaslíkovi a ke Catti se smrtonosným lukem, který se zvedal do roviny jeho obličeje. Skočil ke kovovým příčkám a lezl nahoru k ulici.

Catti jeho útěk sledovala v plynulém pohybu, držela ho přesně na mušce. Nikdo, dokonce ani Artemis Entreri nemohl uniknout, jakmile ho měla čistě zacíleného.

"Střílej, děvče!" hřímal Bruenor.

Souboj Drizzta natolik strhl, že si v jeho napětí příchod přítel ani neuvědomil. Teď viděl, že se k němu valí Bruenor a Catti se právě chystá vypustit šíp.

"Zadrž!" štěkl tónem, který Bruenora na místě zastavil a zamrazil dívku v páteři. Oba na něho zírali s otevřenou pusou.

"Je můj!"

Entreri nemařil čas úvahami nad dobrotou štěstěny. Venku v ulicích, jeho ulicích, najde útočiště.

Když se vynervovaní přátelé nezmohli na odpověď, Drizzt si na tvář přitiskl masku a hnal se nahoru.

o o o

Vědomí, že jeho zdržení může přivést jeho drahé do nebezpečí - odešli, aby vyhledali cestu nahoru na ulici, kde se mají sejít - pobídlo Wulfgara k činu. Aegisův tesák pevně sevřel v dlani poraněné paže a přinutil bolestivé svaly, aby poslouchaly jeho příkazy.

Pomyslel na Drizzta, na jeho obdivuhodnou schopnost totálně potlačit strach tváří v tvář nemožným situacím a nahradit jej chladným, rozvážným hněvem.

Nyní to byly jeho oči, planoucí vnitřním žárem. Stál široce rozkročený, dech vycházel z plic v hlubokém syčení, svaly se stahovaly a napínaly v rytmickém tempu, jež je naostřilo do bitevní dokonalosti.

Zlodějský cech, říkal si, pevnost Calimportu.

Po obličeji se mu rozlil úsměv. Bolest odešla, únava zmizela. Úsměv se změnil v srdečný smích a pak se rozběhl.

Čas k boji.

Klusal stoupajícím svahem chodby a soudil, že příští dveře, jimiž projde, budou někde na úrovni ulice. Zakrátko našel ne jedny, ale troje dveře. Jedny na konci a jedny z každé strany chodby. Sotva zpomalil, počítaje s faktem, že směr, jímž se ubírá, je stejně dobrý jako každý jiný. Provalil se tedy dveřmi na konci, vraziv do osmihranné strážní místnosti, kompletní se čtyřmi velice překvapenými strážci.

"Hej!" vyhrkl ten uprostřed strážnice, než ho mohutná pěst srazila k zemi. Wulfgar si všiml jiných dveří přímo proti těm, jimiž vstoupil, a zamířil k nim s nadějí, žes e místností prožene, než dojde na zbraně.

Jeden strážce, malý tmavovlasý vtipálek, byl pohotovější. Skočil ke dveřím, zamknul je a pak se s laškovně zvednutým klíčem otočil k Wulfgarovi a spokojeně se zazubil.

Byl na svůj výkon pyšný.

"Klíč," řehnil se a hodil jej svému kamarádovi.

Barbarova veliká pěst uchopila jeho košili, vytrhla na prsou nejeden chlup a malý darebák seznal, že jeho nohy opustily pevnou podlahu.

Wulfgar ho dveřmi prohodil jednou rukou.

"Klíč?" zasmál se, překročiv třísky a zloděje.

Ještě zdaleka však nepředběhl nebezpečí. Další místností byl rozlehlý společenský sál s tucty dveří. Probíhal na druhý konec za doprovodu poplašného křiku a všude kolem něj se dával do chodu dobře nacvičený obranný plán. Lidští zloději, Pookovi původní příslušníci cechu, se rozprchli do stínů a úkrytu svých pokojů, neboť se od nich nečekalo, že budou jednat s vetřelci. Tento úkol před více než rokem připadl Rassiterovi a jeho cechu.

Barbar pádil ke krátkému schodišti, které vzal jedním skokem a proletěl dalšími dveřmi. Ocitl se v bludišti průchodů a otevřených komnat a kulil oči na poklady uměleckých děl - sochy, obrazy a tapiserie - neboť takovou sbírku v životě nejen neviděl, ale ani netušil, že může existovat. Na obdiv mu zbývalo málo času. Viděl, že se za ním ženou postavy. Viděl je po stranách a před sebou. Věděl, co byly, vždyť přišel právě de stok.

Znal pach krysodlaků.

o o o

Pevně zapřený Entreri čekal na Drizzta, až se ukáže v otevřeném otvoru. A sotva se jeho postava vynořila, zabiják divě sekl šavlí.

Drizzt běžel po kovových příčkách v dokonalé rovnováze, nepotřeboval se přidržovat, obě ruce měl volné. Byl na takový útok připravený, a než se dostal nahoru, zkřížil scimitary nad hlavou.

V jejich klínu zachytil zabijákovu čepel a odtlačil ji stranou.

A pak stáli proti sobě na otevřené ulici.

Nad východním obzorem se ukázaly první náznaky rána, teplota se rázem začala zvyšovala město kolem nich se probouzelo.

Entreri vyrazil ve zběsilém výpadu a Drizzt mu boj vracel ve vypočítavých protiúderech a holé síle. Drov ani nemrkl, tvář sevřenou v nehybném, odhodlaném výrazu. Metodicky na zabijáka doléhal oběma scimitary, sekal po něm vytrvalými pevnými rozmachy.

S levou rukou k ničemu a levým okem, jímž viděl rozmazaně, ztrácel Entreri naději na vítězství. Drizzt to věděl také a zvýšil tempo, plácaje znovu a znovu plochým scimitarem na zvolňující šavli s úmyslem unavit zabijákovu jedinou záchranu.

Avšak v prudkých pohybech boje se magická maska uvolnila a svezla se dolů.

Entreri se ušklíbl. Zas jednou se vyhnul jisté smrti a měl možnost uniknout.

"Chycený při lži?" zašeptal zlomyslně.

Drizzt pochopil.

"Drov!" ječel Entreri na množství lidí, kteří je skryté pozorovali. "Je to zvěd z Mirského lesa! Předvoj armády! Drov!"

Zvědavost a zášť vytáhla diváky ze stínů. Souboj byl docela zajímavý, ale nyní se blížili, aby si to ověřili. Kolem nich se utvořil kruh a oba protivníci slyšeli zvonění zbraní, tasených z pochev.

"Sbohem, Drizzte DoUrdene," šeptal Enteri do narůstajícího neklidu a výkřiků o drovovi, šířící se ulicemi. Drizzt musel připustit, že se mu úskok skvěle podařil. Nervózně se rozhlížel kolem, očekávaje každou vteřinu útok do zad.

Entreri dosáhl vyrušení z bitvy, které tak nutně potřeboval.

Když se Drizzt ohlédl, začal se prodírat davem s pokřikem. "Drov! Zabijte ho! Zabijte toho drova!"

Jak se úzkostný dav hnul opatrně vpřed, Drizzt se otáčel, přidřeplý v bojové pozici, scimitary výhružně připravené.

Nyní se na ulici dostal i Bruenor s Catti a ihned pochopili, co se děje a co se může stát. Bruenor běžel k drovovi a

Catti nasadila šíp.

"Odstupte!" hulákal na lidi kolem. "Tady není žádnej ďábel krom toho, kterýho jste právě nechali utýct, vy blázni!"

Jeden muž odvážně pokročil s nastaveným oštěpem.

Násada zbraně vybuchla ve stříbrné explozi a utrhla jí hrot. Zděšený muž roztříštěný oštěp pustil a vytřeštěně hleděl na Catti, která napínala tětivu.

"Jděte pryč," syčela na něj. "Nechte elfa na pokoji, nebo příští střela nebude hledat vaši zbraň!"

Muž zmizel mezi lidmi a zdálo se, že i ti ztratili chuť k bitce tak rychle, jak ji našli. Stejně nikdo neměl to srdce začít si něco s drovím elfem a byli celí šťastní, že je trpaslík ujistil o jeho dobrých úmyslech.

A potom se všechny hlavy zvědavě obrátily k rozruchu na konci náměstí. Dva žebráci - strážní rozrazili dveře cechovního sídla, odkud se vyvalil hluk boje - vletěli dovnitř a dveře za sebou zabouchli.

"Wulfgar!" zaječel Bruenor a valil se ulicí. Catti se rozběhla, ale pak se vrátila k Drizztovi.

Drov stál, jako by ho rvali na kusy, díval se jedním směrem - k cechu a potom na druhou stranu, kam uprchl jeho nepřítel. Entreriho porazil, ten zraněný muž neměl šanci, aby se mu postavil.

Jak by mohl Entreriho nechat jít?"

"Tví přátelé tě potřebují," připomněla mu dívka. "Jestli ne Regis, tak Wulfgar určitě!"

Drizzt potřásl hlavou, jako kdyby se probudil. Jak mohl vůbec jen pomyslet, že v kritickém okamžiku opustí své nejdražší přátele? Proletěl kolem Catti a hnal se za Bruenorem.

o o o

Růžové paprsky svítání si již našly cestu do nejvyššího poschodí cechovního domu. LaVall s obavami přistoupil k závěsu na stěně komnaty a opatrně jej odsunul. Ani on, zkušený starý čaroděj, by se neodvážil přiblížit k té pomůcce nevýslovného zla před východem slunce. Chvíli nehnutě hleděl na Prstenec Taros, jeho nejmocnější - a nejstrašnější - nástroj.

Uchopil držadla a vytáhl jej z výklenku. Na podstavci a válcích byl vyšší než on. V kovo-vém rámu byla složitě vypracovaná smyčka, dostatečně velká, aby jí prošel muž plnou stopu nad podlahou. Pook kdysi poznamenal, že se dost podobá kruhu, která používá trenér jeho velkých koček.

Ale lev, který by Prstencem Tarosu proskočil, by stěží bezpečně přistál na druhé straně.

LaVall jej k sobě otočil, zkoumaje symetrickou pavoučí síť, která vyplňovala jeho vnitřek. Síťovina vypadala tak křehce, ale LaVall znal sílu jejich vláken - magickou moc, jež překračovala samotné roviny existence.

Vsunul si za pás ovladač nástroje - tenké žezlo zakončené obrovskou černou perlou - a vytlačil nástroj do ústřední síně. Přál si, kdyby měl alespoň trochu víc času, svůj plán přezkoušet, ale nechtěl pána opět zklamat, neboť slunce se již zvedalo nad východním obzorem a pašu rozhodně nepotěší žádným odkladem. Zaklepal na dveře, zavolal a Pook v noční košili se k němu rozespale přišoural. Při pohledu na Taros se mu rozzářily oči, neboť o kouzelnictví moc nevěděl a vůbec nechápal nebezpečí s touto pomůckou spojené - pro něho to byla pouze výstřední, velice prospěšná hračka.

LaVall mu předal Guenhwyvarovu onyxovou sošku. "Tohle pohlídejte. Kočku můžeme přivolat později, já ji pro tento úkol nepotřebuji."

Pook sošku bezmyšlenkovitě hodil do kapsy.

"Pátral jsem v rovinách existence," vysvětloval čaroděj, "a vím, že kočka je z Atrální Roviny, nebyl jsem si však jistý, zda na ní zůstane i půlčík - jestli si nenajde cestu ven. A, ovšem, Astrální Rovina je nesmírně rozlehlá."

"Dost!" vybafl Pook. "Začněte už! Co mi chcete ukázat?"

"Jen tohle," odvětil čaroděj a mávl žezlem před Prstencem. Síť se chvěla mocí a rozžíhala se drobnými zášlehy blesku. Zář se pozvolna ustálila, vyplnila prázdná místa mezi vlákny a síť zmizela v pozadí mlžnaté modři.

LaVall vyřkl povel a smyčka se zaměřila na jasnou osvětlenou šeď - výjev na Astrální Rovině. Seděl tam Regis, spokojeně se opíral o hvězdnatou podobu dubu, ruce složené za hlavou, nohy pohodlně rozhozené.

Paša si z hlavy vytřásl zbytky ospalosti. "Dostaňte ho?" rozkašlal se. "Jak ho sem můžete dostat?" vydechl sípavě.

Než mu mohl odpovědět, dveře se rozlétly a dovnitř vpadl Rassiter. "Bitva, Pooku," lapal po dechu, "v dolejších patrech! Obří barbar!"

"Vy jste se zavázal, že se o to postaráte!" odsekl paša netrpělivě.

"Zabijákovi přátelé…" zajíkl se Rassiter, ale Pook teď neměl na vysvětlování čas - ne teď.

"Zavřete dveře," poručil.

Rassiter ztichl a udělal, co mu bylo přikázáno. Paša se naježí, až uslyší o zkáze ve stokách - není nač spěchat se špatnými novinkami hned tak brzo zrána.

Cechmistr oslovil LaValla, tentokrát se neptal. "Dostaňte ho!"

Čaroděj zpěvavě pronesl formuli, znovu žezlem zamával před Prstencem Tarosu, pak sáhl skrz sklovitou záclonu rozdělující roviny a uchopil spícího Regise za vlasy.

"Guenhwyvare!" stačil ještě vyjeknout, jenže to ho už LaVall protáhl portálem, zvysoka žuchl na podlahu a dokutálel se pašovi přímo k nohám.

"Uch… můžeme si o tom promluvit?" vykoktal s omluvným pohledem.

Pook ho kopl do žeber a bosou nohou ho přišlápl k podlaze. "Tisíckrát budeš o smrt prosti, než tě propustím z tohoto světa," hřímal cechmistr.

Regis nepochyboval ani o jediném slovu.

21

Kde slunce nesvítí

Wulfgar uhýbal a uskakoval, vklouzl doprostřed řady soch nebo za těžké závěsy. Všude kolem bylo prostě příliš mnoho krysodlaků, než aby vůbec mohl pomýšlet na únik.

Minul jednu chodbu a viděl, že se na něho ženou tři krysí muži. Předstíraje hrůzu, vběhl do jejího ústí, zůstal stát, přitiskl se těsně k rohu, a jak mu vběhli do rány, srazil je rychlými seky Aegisova tesáku.

Potom se vracel zpět s nadějí, že by mohl zbytek pronásledovatelů zmást.

Ocitl se v široké místnosti s řadami křesel a vysokým stropem - v komnatě pro soukromá představení divadelních umělců. Uprostřed stropu visel obrovský lustr s tisícem hořících svíček a stěny lemovaly mramorové sloupy s delikátně provedenými reliéfy exotických netvorů a slavných hrdinů.

Wulfgarovu mysl zaměstnávaly jiné problémy než krása dekorací. Jediné, co mu padlo do očí, bylo krátké schodiště podél jedné strany, které vedlo na balkon.

Krysodlaci se do sálu vlévali mnoha vchody, a když se přes rameno ohlédl do chodby, viděl, že je také zatarasená. Pokrčil rameny a běžel do schodů, počítaje s tím, že takhle bude moci s útočníky bojovat v řadě, nikoliv obklíčený jejich počty.

Nepřátelé mu byli v patách, jenže když dorazil na odpočivadlo a postavil se jim, uvědomil si jejich nevýhodu. Barbar se nad nimi bude tyčit na rovné podlaze. Teď stál o tři schody výš a v rovině očí měli jeho kolena.

Nebyla to zase tak špatná pozice - mohli bodat po nechráněných nohách, jenže když Aegisův tesák klesal v tom širokém oblouku, nikdo z nich by jeho setrvačnou rychlost nebyl v stavu zastavit. A na schodech nebylo dost místa, aby bylo kam uhnout.

Válečné kladivo prásklo do lebky jednoho krysodlaka s dost velkou silou, aby mu zlomilo i kotníky a jiný pod hnědým kožichem zbledl, bylo-li to možné, a raději skočil dolů přes zábradlí.

Barbar skoro vybuchl smíchem, ale vtom zahlédl, že se připravujíc oštěpy.

Vletěl na balkon, aby se kryl zábradlím a křesly v naději, že objeví nějaký východ. Krysodlaci zaplavili celé schodiště - a východ tu žádný nebyl. Potřásl hlavou, připustil, že je v pasti, a sevřel Aegisův tesák.

Co mu to Drizzt říkal o štěstí? Že pravý válečník si zpravidla vždycky našel správnou cestu - jediné otevřené východisko, které by náhodní diváci pokládali za štěstí?

Teď se skutečně smál nahlas. Jednou zabil draka, když uvolnil těžký ledový střechýl nad jeho hřbetem. A vážil, co udělá obrovský lustr s tisícem hořících svíček v místnosti plné krysodlaků.

"Tempusi!" zařval k svému válečnému bohu, žádaje, aby kapka božího štěstí padla jeho směrem - Drizzt taky nevěděl všechno! - a vší silou hodil Aegisův tesák.

Válečné kladivo vířilo sálem tak přesně, jako při každém barbarově hodu. Rvalo se závěsnými řetězy lustru a vzalo s sebou slušný kus stropu.

Kdysodlaci se marně vrhali do všech stran, když masivní křišťál a plameny vybuchly na podlaze.

A Wulfgar v běhu dupl na zábradlí a skočil.

o o o

Bruenor hulákal, sekeru nad hlavou, s úmyslem roztít dveře cechovního sídla jedním úderem, ale jak dusal, poslední dva kroky mu přes rameno hvízdl šíp, vypálil zámek a dveře se volně kývly dovnitř.

Bez zastavení proletěl otvorem a v kotrmelcích padal dolů schodištěm. Cestou porazil dva nic netušící strážce.

Omráčeně se vytáhl na kolena, ohlédl se a viděl Drizzta, jak přes pět schodů skáče dolů a Catti se právě objevila nahoře.

"Hromský děvče!" vybuchl vztekle. "Už jsem ti řekl, abys mně řekla, co míníš udělat!"

"Nebyl čas," zvolal Drizzt. Skočil přes pár posledních schodů i přes klečícího trpaslíka, aby zadržel dva krysodlaky, kteří Bruenora ohrožovali zezadu.

Bruenor shrábl helmu, připlácl ji zpátky na místo a obrátil se, aby se přidal k zábavě, jenže ti dva krysí muži už byli dávno mrtví, než se vyškrábal na nohy, a Drizzt utíkal ke zvukům bitvy uvnitř budovy.

Catti k němu natáhl ruku, jak pádila kolem, a strhla ho pohotově do tempa.

o o o

Wulfgarovy dlouhé nohy ho hladce přenesly přes trosky, co lustr způsobil, hlavu si kryl pažemi, jak vpadl do houfu vyjevených krysodlaků a rozrážel je do všech stran. Trochu omámený, ale stále dost při smyslech, aby si určil směr, provalil se dveřmi a vklopýtal do jiné prostorné komnaty. Před sebou měl otevřené dveře, vedoucí do dalšího bludiště pokojů a chodeb.

S dvacítkou krysodlaků blokujících cestu však nemohl doufat, že se tam dostane. Přiskočil k boční stěně a přitiskl se k ní zády.

Krysí muži se domnívali, že je neozbrojený, radostí ječeli, nečekali, že ho dostanou tak snadno. Jenže pak se mu do dlaně kouzelně vrátilo kladivo a první dva vydechli naposled.

Wulfgar se rozhlížel, hledaje další dávku štěstí.

A nic neviděl.

Krysodlaci na něho syčeli a chňapali po něm jejich nebezpečnými pustošivými zuby. Nepotřebovali Rassitera, aby jim vysvětlil, jakým přínosem by byl obří krysodlak pro jejich cech.

Barbar se ve své tunice bez rukávů cítil náhle nahý a zranitelný a zoufale se bránil, aby se mu nedostali na kůži. O těchto tvorech slyšel dost, aby chápal děsivé následky lykantropova kousnutí a bojoval s každou špetkou síly, která mu zbývala.

I když mu děs napumpoval do žil adrenalin, ten veliký muž strávil půl noci bojem a utrpěl mnohá zranění, a nejhorší byly rány po zahryznutí saně, které se skokem z balkonu zase otevřely. Jeho paže ochabovaly, kladivo mávalo pomaleji.

Normálně by byl bojoval až do konce s písní na rtech, těšil by se z rostoucí hromady mrtvých nepřátel u svých nohou, a šťastně by se smál, že umírá jako pravý válečník. Teď byl chycen v bezvýchodném postavení, hrozil mu osud horší než smrt a rozhlížel se místností po zajištěné metodě, aby byl ušetřen nedůstojnosti a hnusu lykantropie.

Pak se zázračně objevil Drizzt.

Do zad krysodlaků se vřítil jako náhlé tornádo na nepřipravenou vesnici. Scimitary odstřikovaly krev, vzduchem poletovaly chumáče chlupů. Těch několik krysích mužů v jeho dosahu, kterým se podařilo vraždícímu tvorovi uhnout, stáhlo ocasy a uteklo. Jeden se otočil a zvedl meč, aby ho odrazil, a Drizzt mu uťal paži nad loktem a druhá čepel vjela bestii do hrudi. To už stál vedle svého přítele a Wulfgarovi jeho přítomnost pozvedla ducha a dodala mu nových sil. Nadšeně hekl, když jednoho útočníka chytil kladivem přímo do prsou a mohutným rozmachem s tou bídnou bestií prorazil zeď. Dočista mrtvý krysodlak ležel na zádech v jedné místnosti, ale jeho nohy od kolen trčely čerstvým oknem do sousední a k hrůze jeho kamarádů sebou příšerně škubaly.

Nepřátelé se po sobě nervózně ohlédli, hledajíce v sobě vzájemnou oporu, a váhavě se dali znovu do bitvy.

Jestli jejich morálka upadala, okamžik nato uletěla, když dovnitř vdusal řvoucí trpaslík zároveň se salvou stříbrných šípů, které krysy probíjely s neomylnou přesností. Pro krysodlaky to bylo opakování hrůzného dějiště ze stok, kde tu samou noc ztratili řady kamarádů. Nenašli srdce, aby čtyřem přátelům čelili, a ti, co mohli, uprchli.

Ti, co zůstali, měli obtížnou volbu: kladivo, čepel, sekeru nebo šíp.

o o o

Pook seděl ve svém pozlaceném křesle a pomocí Prstence Tarosu pozoroval ničivý průběh bitvy. Cechmistra zánik krysodlaků nijak nebolel - pár kousanců na ulicích nahradí ztrátu těch ubohých věcí - ale věděl, že s takovou se hrdinové probijí cechem a nakonec mu skočí do tváře.

Regis visel za zadek kalhot z pěsti obřího eunucha a viděl to také. Už jenom pohled na Bruenora, o němž věřil, že zahynul v Síni mitrilu, mu vehnal slzy do očí. A hluboce ho dojalo, že jeho přátelé podnikli cestu přes celé Říše, aby ho zachránili, a teď kvůli němu bojovali tak udatně a mocně. Všichni nesli stopy zranění, nejvíc Catti a Drizzt, ale statečně se rvali řadami pašových milicí a ran si nevšímali. Viděl, jak nepřátelé kosí každým sekem a bodnutím, a vůbec nepochyboval, že zvítězí a přijdou si pro něho.

Zvedl oči k LaVallovi. Stál nevzrušeně, bezstarostně vedle Prstence s pažemi složenými na prsou a žezlem s černou perlou si poklepával po rameni.

"Vaši bojovníci si nevedou moc dobře, Rassitere," poznamenal cechmistr, "spíš zbaběle."

Rassiter se nejistě ošil.

"Zdá se, že nejste v stavu dodržet váš díl dohody."

"Můj cech dnes bojuje s mocným nepřítelem," breptal Rassiter. "My… jsme nemohli… boj ještě není ztracen!"

"Asi byste měl dohlédnout, aby si vedli lépe," pronesl klidný Pook a Rassiterovi neušlo, že je to rozkaz - i hrozba. Uklonil se a odešel, prásknuv dveřmi.

Dokonce ani náročný cechmistr nemohl hodit celou vinu za stávající zkázu na krysodlaky.

"Pozoruhodné," zamumlal, když Drizzt naráz odrazil dva výpady a oba krysodlaky skolil jednotlivými, třebaže tajemně propojenými protiúdery. "Nikdy jsem neviděl ovládat ostří s takovým půvabem." Odmlčel se na chvíli. "Možná jedenkrát," dodal.

I jeho ta myšlenka překvapila a podíval se na čaroděje, který pokývl. "Entreri," potvrdil LaVall. "Podobnost stylu je nezaměnitelná. Teď víme, proč je sem zabiják přilákal."

"Pro souboj s drovem?" uvažoval Pook. "Konečně soupeř pro muže, který nikdy nenašel protivníka?"

"Vypadá to tak."

"Kde tedy vězí? Proč se tu neukázal?"

"Možná to již učinil," odvětil čaroděj chmurně.

Paša se nadlouho zamyslel, odpověď mu připadala nemyslitelná, nemohl jí uvěřit. "Entreri poražený? Mrtvý?" vyhrkl zaraženě.

Regisovi jeho slova zněla jako sladká hudba. Pozoroval rivalitu mezi Entrerim a Drizztem od samého začátku a hrozil se souboje, který mohl přežít jen jeden. Celou tu dobu se o svého drovího přítele bál.

S mrtvým Entrerim se bitva pro pašu dostala do jiné perspektivy. Pojednou potřeboval Rassitera s jeho kohortou. Pojednou ten masakr, co pozoroval Prstencem, měl na moc cechu mnohem důraznější dopad.

Vyskočil z trůnu a lehce kráčel k ďábelskému nástroji. "Musíme to zastavit," řekl LaVallovi. "Odešlete je na místo tmy!"

Čaroděj se zle usmál a šel si pro obrovskou knihu vázanou v černé kůži. Na označené stránce ji otevřel, postavil se před Prstenec Taros a začal s úvodní recitací hrozivého zaklínání.

o o o

Bruenor se jako první vydal hledat cestu k Regisovi - nu, a najít přitom pár těch chlupatejch potvor, co by mohl

skolit. Hřměl krátkou chodbou a vykopl první dveře. Nenašel žádné krysí muže, pouze dva vylekané lidské zloděje. V jeho tvrdém srdci válečníka zůstalo přes všechno dost milosrdenství - byl zde přece vetřelcem - potlačil cukání v ozbrojené ruce a srazil ty lumpy k zemi štítem. Skočil zpátky do chodby a vpadl do řady se zbytkem svých přátel.

"Pozor, napravo!ů křikla Catti. Všimla si nějakého pohybu za tapisérií vpředu vedle Wulfgara. Barbar strhl těžký závěs jedním škubnutím a našel drobného muže, sotva něco víc než půlčíka, jak se tam krčí ke skoku. Před obrovským mladíkem rychle ztratil chuť k boji a omluvně pokrčil rameny. Wulfgar mu dýku vzal z ruky a odhodil. Chytil mužíčka za zátylek, zvedl ho do vzduchu a s nosem u nosu vybuchl. "Co jsi? Muž či krysa?"

"Ne krysa!" kvičel malý zloděj. Plivl na podlahu, aby zdůraznil svůj odpor. "Ne krysa!"

"Regis? Víš, kdo to je?"

Zloděj dychtivě přikývl.

"Kde ho najdu?" zařval do zsinalé tváře.

"Nahoře," kvikl mužík. "V Pookově komnatě. Až úplně nahoře." Podlehl pudu po přežití, chtěl se jen dostat pryč od hrozného obra, nic víc, a sáhl rukou dozadu za pás pro skrytou dýku.

Neměl to dělat.

Drizzt mu ruku připlácl scimitarem a Wulfgar se dopálil. Příští dveře vyrazil jeho tělem.

Honba zase začínala. Krysodlaci vyráželi ze stínů do boků přátel a opět v nich mizeli, jen málo se jim přímo postavilo. A ti se jim do cesty připletli spíš náhodou než úmyslně.

Další dveře praštěly, další pokoje se vyprázdnily a za pár minut zahlédli schodiště. Bylo to krásné schodiště - široké, pokryté měkkým kobercem s umělecky vyřezaným zábradlím z tvrdého leštěného dřeva. Mohlo vést jedině k pašovým komnatám.

Bruenor radostně zařval a dal se do běhu s Wulfgarem a Catti v patách. Drizzt se váhavě rozhlížel v návalu tísnivého strachu.

Droví elfové byli svým původem magickými tvory, a Drizzt teď pocítil podivné a nebezpečné napětí, první příznak kouzelného zaříkání. Viděl, že stěny a podlaha kolem něho se najednou vlní, jako kdyby pozbývaly pevnou hmotnost.

A potom pochopil. Už jednou cestoval s magickým Guenhwyvarem Rovinami jako jeho společník a věděl, že něco nebo někdo ho táhne z tohoto místa na Materiálnové Rovině. Vzhlédl k ostatním, byli na tom stejně jako on, zmatení a vyděšení.

"Spojte si ruce!" vzkřikl varovně a skočil k nim, než je kletba všechny vyhostí.

o o o

Regis v beznadějné hrůze pozoroval přátele, shluklé do těsného klubka, a vtom se obraz ve smyčce Tarosu přesunul ze spodního poschodí domu do tmavšího místa, do místa dýmu a stínů, duchů a démonů.

Do místa, kde nesvítilo žádné slunce.

"Ne! Ne!" vykřikl, uvědomiv si čarodějův úmysl.

LaVall si ho nevšímal, Pook se na něj potměšila ušklíbl. O pár vteřin později je opět spatřil, tentokrát ve vířícím dýmu tmavé roviny.

Pook se zapřel o svou ozdobnou hůl a zasmál se. "Miluji zmařené naděje!" řekl čaroději. "Opět jste mi dokázal vaši nesmírnou cenu pro cech, vzácný příteli!"

Regis nemohl spustit oči z přátel, kteří se nyní tiskli k sobě zády v politováníhodném pokusu o obranu. Už se k nim stahovaly tvary, vznášely se i nad nimi. Bytosti velkých mocí a velkého zla je obkličovaly ze všech stran.

Regis zavřel oči, nechtěl víc vidět.

"Ach, jenom se dívej, malý zloději," posmíval se mu paša. "Dívej se na jejich smrt a můžeš jim ji závidět, protože tě ujišťuji, že bolest, kterou vytrpí, není ničím proti mukám, co jsem naplánoval pro tebe."

Regis toho muže nenáviděl, nenáviděl sám sebe, že dostal přátele do takových nesnází. Střelil po Pookovi zlým okem. Přišli pro něho, přestože museli překročit půl světa. Bojovali s Artemisem Entrerim, zástupy krysodlaků a jistě s mnoha jinými protivníky - a to všechno pro něho, kvůli němu!

"Čert tě vem," vztekl se a přestal se bát. Zhoupl se dolů a kousl eunucha tvrdě do vnitřního stehna - obr vyjekl a pustil ho.

Půlčík dopadl v běhu na zem, zamířil k Pookovi, podkopl mu hůl, o niž se opíral, a lehce mu vjel ruku do kapsy, aby mu ukradl jistou sošku, a pak se dal do LaValla.

Čaroděj měl víc času zareagoval a byl uprostřed rychlého zaříkání, když ho Regis dostihl. Byl rychlejší. Vyskočil, bodl LaValla prsty do očí, přerušil kouzlo a čaroděj pod jeho nárazem a bolestí klopýtal dozadu. Bojoval o rovnováhu, máchal rukama a Regis se natáhl po žezlu s perlou. Pak skočil před Prstenec Taros. Přejel naposledy místnost, zda nenajde méně zoufalé, snadnější východisko.

Jeho zraku dominoval Pook. Brunátný cechmistr se z útoku vzpamatoval a s tváří nateklou hněvem roztáčel hůl jako zbraň. Regis ze zkušenosti věděl, že je smrtonosná.

"Prosím, popřej mi tohle," zašeptal ke kterémukoli bohu, jenž mohl naslouchat. Stiskl zuby, sklonil hlavu a vrhl se s žezlem před sebou do Prstence Tarosu.

22
Nekonečno

Dým vycházel přímo z místa, na němž stáli, neútěšně zavál, otáčel se jim kolem nohou. Podle úhlu, jak se valil,

způsobu, jak se o stopu či dvě snesl dolů, jen aby se zvedal v jiném mraku, poznali, že byli na úzké výspě, mostu přes jakousi nekonečnou propast.

Podobné mosty, žádný širší než několik stop, se křižovaly nahoře i dole pod nimi a z toho, co mohli vidět, byly jedinými přechody na celé rovině. V žádném směru neobjevili kousek pevné země, pouze ty vinuté, spirálovité mosty.

Jejich pohyby byly pomalé jako ve snu, bojující s tíhou těžkého vzduchu a pachů, dýchalo to tu ďábelským zlem. Divá, neforemná monstra jim klouzala nad hlavami a kolem v chmurné prázdnotě a radostně vřeštěla a vila nad neočekávanými chutnými sousty. Čtyři přátelé, tak tvrdí a odolní vůči nástrahám vlastního světa, tady pozbyli odvahu.

"Devět Pekel?" šeptla Catti tichounce se strachem, že slova by mohla otřást dočasnou nečinností těch množství, která se shromažďovala ve všudypřítomných stínech.

"Hades," odhadoval Drizzt, lépe vyškolený ve známých rovinách. "Doména Chaosu." Třebaže stál přímo vedle nich, jeho slova zněla dutě, vzdáleně.

Bruenor se chystal k nějaké bouřlivé odpovědi, ale raději umlkl, když pohlédl na Catti a Wulfgara, své děti, neboť je tak bral. Nebylo nic, co by mohl udělat, nic, čím by jim mohl pomoct.

Wulfgar očekával od Drizzt nějaké řešení. "Jak se dá odtud uniknout?" naléhal. "Je tu vchod? Okno zpátky do našeho světa?"

Drizzt potřásl hlavou. Chtěl je ujistit, zvednout jejich ducha ve chvílích nebezpečí. Tento-krát však pro ně neměl žádná slova povzbuzení. Neviděl cestu k úniku, neviděl žádnou naději.

Tvor na netopýřích křídlech se psím tělem, ale s obličejem groteskně lidským se snášel k Wulfgarovi s hnusnými pařáty v linii s barbarovým ramenem.

"K zemi!" křikla na něho Catti v poslední vteřině. Barbar o povelu nepřemýšlel - padl na obličej a tvor svůj cíl minul. Mihl se kolem, visel chvíli ve vzduchu, zakroužil v těsném oblouku a pak nalétal znovu, aby se dostal k živému masu.

Catti na něj tentokrát čekala, a sotva se přiblížil, vypálila magický šíp. Líně se nesl k netvorovi, bývalý zářný stříbrný ocas pohasl v matnou šeď. Vybuchl však s obvyklou razancí, v psím kožichu vypálil širokou díru a vyhodil netvora z rovnováhy. Motal se přímo nad nimi a Bruenor po něm sekl, sraziv jej do spirálovitého sestupu do šera pod mostem.

Přátelé neměli nad malým vítězstvím žádný důvod k radosti. Desítky podobných bestií se vynořovaly a mizely v oparu nad nimi i po stranách a mnohé z nich byly desetkrát větší než ta, co srazila Catti s Bruenorem.

"Elfe, tady nemůžeme zůstat," řekl tiše Bruenor. "Kam půjdeme?"

Drizzt by byl nejraději zůstal, kde byli, ale věděl, že činnost přátele utěší a dá jim přinej-menším pocit, že něco dělají pro svou záchranu. Jen drov rozuměl hlubinám bezmezné hrůzy, které nyní čelili. Pouze Drizzt věděl, že ať se na temné rovině vydají kamkoliv, jejich situaci to nepomůže, bude stále stejná: odtud nebylo úniku.

"tudy," řekl po malé chvilce předstíraného rozmýšlení. "Jsou-li tu dveře, cítím, že jsou někde tímto směrem." Sotvaže na úzkém mostě učinil krok, zastavil náhle před vířícím oblakem hustého dýmu.

A pak se před ním cosi zvedlo.

Bylo to vysoké a štíhlé, postavou připomínalo člověka s bachratou žabí hlavou a dlouhýma, tříprstýma rukama s ostrými drápy. Tyčilo se to nad Drizztem, převyšovalo dokonce i Wulfgara.

"Chaos, temný elfe!" šišlalo hrdelním cizím hlasem. "Hades?"

Záblesk dychtivě zářil v Drizztově dlani, ale ta druhá čepel vykovaná v ledovém kouzlu, po monstru téměř skočila.

"Omyl, víš!" krákalo.

Bruenor se postavil vedle Drizzta. "Zmizni, démone," zavrčel.

"Není to démon," řekl drov. Pochopil, o čem netvor mluví, a připomněl si četné přednášky o Rovinách, které navštěvoval během roků v droví metropoli. "Je to démodand."

Trpaslík na něho udiveně hleděl.

"A toto není Hades," objasnil jim Drizzt. "Je to Tarterus."

"Výborně, temný elfe," chroptěl démodand. "Znát tví lidé hlubší roviny."

"Pak tedy výš o mocech mého národa," blafoval Drizzt, "a víš, jaká odplata čeká dokonce i lordy démonů, kteří vzbudí náš hněv."

Démodand se smál, byl-li to smích, neboť zněl spíš jako umírající klokotání tonoucího. "Mrtvý drov, žádná msta. Daleko od domova ty jsi!" Línou rukou sáhl po Drizztovi.

Bruenor nadskočil. "Moradine!" křikl a máchl po něm mitrilovou sekerou. Démodand byl svižnější, než trpaslík odhadl - lehce se seku vyhnul, kontroloval prudkým úderem kyjovité paže a Bruenor se po břiše vezl po mostě.

Ostré drápy po bezmocném trpaslíkovi chňaply, jak ho míjel.

Záblesk po ruce ťal, než se Bruenora dotkla.

Démodand se užasle stočil na Drizzta. "Zranil mě, ty, temný elfe," krákal, třebaže v jeho hlasu nezněl ani náznak bolesti. "Ale lepší musíš dělat!" Poraněnou rukou po Drizztovi švihl a jak reflexně uhnul, démodand švihl druhou, aby dokončila jeho úmysl, a ta na drovově rameni vysekla trojici krvavých šrámů.

"Hrom a peklo!" ječel Bruenor, zvednuv se na kolena. "Ty smradlavej, slizkej…," hulákal a vyrazil do druhého neúspěšného útoku.

Za Drizztem se nakláněla Catti sem a tam ve snaze dostat se s Taulmarilem k čistému výstřelu. Vedle ní čekal napjatý Wulfgar, na úzkém prostoru mostu se k němu nemohl přidružit.

Drizzt hýbal pažemi, jako kdyby na nich měl závaží, scimitary se nemotorně proplétaly v neurovnaném sledu. Snad to způsobila únava po dlouhé noci bojů nebo nezvyklá tíha vzduchu této roviny, ale jak ho pozorně hlídala, nikdy před tím nezažila, že by jeho úsilí tak očividně postrádalo všechen elán.

A o kousek dál Bruenor zvedal zbraň víc ze zoufalé nutnosti než jeho obvyklé dravé vášně pro boj.

Dívka porozuměla. To nebyla únava či těžký vzduch. Přátelé podlehli beznaději.

Vzhlédla k Wulfgarovi, aby ho požádala o podporu, a zklamaně se odvrátila, jeho vzhled nic nesliboval. Zraněná ruka mu bezvládně visela po boku a těžká hlava Aegisova tesáku klesla do závojů nízkého oparu. Kolik bitev ještě snese? Kolik z těch odporných démodandů bude schopen skolit, než padne on sám?

A co znamená jedno vítězství na rovině neustálých bitev?

Beznadějí nejvíc trpěl Drizzt. Přes všechny zkoušky tvrdého života si stále udržoval víru v nejvyšší spravedlnost. Vždycky věřil, ač by to nikdy nepřiznal, že neústupná víra v principy mu jednou přinese odměnu, již si zaslouží. Nyní zde bylo tohle - zápas, který může skončit jen smrtí, kde jedno vítězství vyvolá jen další srážky.

"K čertu s vámi všemi!" zvolala Catti rozhořčeně a pustila tětivu, třebaže neměla bezpečný cíl. Její šíp se krvavě otřel o Drizztovu paži, ale pak vybuchl v démodandovi, odhodil ho dozadu a Bruenorovi dal šanci zaujmout pozici vedle drova.

"Cožpak se vzdáte bez boje?" vykřikla dívka hněvivě.

"Ne tak zhurta, děvče," odsekl střízlivě Bruenor a sekl nízko po netvorových kolenech. Bestii čepel přeskočila a vyrazila k útoku na drova.

"Uklidni se ty sám, Bruenore Válečné Kladivo!" hartusila neústupně. "To máš odvahu nazývat se králem klanu? Ha! Garumn se musí obracet v hrobě, když vidí, jak mizerně bojuješ!"

Bruenor po ní hodil zlým plamenným okem, hrdlo měl příliš stažené, aby vyplivl odpověď.

Drizzt se nechtě uchichtl. Věděl, co se mladá žena, ta obdivuhodná mladá žena, snaží docílit. Fialkové oči zasvitly vnitřním ohněm. "Ustup k Wulfgarovi," řekl trpaslíkovi. Zabezpeč nám záda a hlídej útoky seshora."

"Tak pojď, farastu," vyzýval netvora klidně, vzpomenuv si na název jeho typu. "Farastu," dráždil jej, "nejnižší druh ze všech démodandů. Dělej, ať ucítíš, jak chutná droví ostří."

Bruenor takřka se smíchem odstoupil. Část jeho mysli mu našeptávala. "A k čemu to je?", ale dívčina kousavá připomínka dlouhé řady hrdých nezlomných předků jím otřásla a probudila jeho ducha. Srdce k němu promluvilo jejich řečí. "Tak pojďte a bojujte!" hřímal do stínů propastné černi. "Máme dost pro váš celej proklatej svět!"

Ve vteřině Drizzt získal zase převahu. Jeho pohyby byly tíhou roviny pomalejší, nebyly však o nic méně pozoruhodné. Uhýbal a sekal, řezal a odrážel každý netvorův pohyb v ladné harmonii.

Wulfgar a Bruenor se instinktivně hnuli, aby mu pomohli, ale včas se zarazili a přihlíželi.

Catti nespustila zrak od prostoru nad jejich hlavami a šíp hvízdl, kdykoliv se z nehybné mlhy objevil letící tvar.

Rychle zacílila na jedno tělo, které se vysoko nahoře snášelo z temnot. V posledním okamžiku strhla luk šokovaně stranou.

"Regis!" vzkřikla.

Půlčík se lehounce snášel dolů, a jak sebou plácl, trochu rozhýbal dým na sousedním mostě na tuced yardů od přátel, na tucet yardů přes nekonečnou hlubinu prázdnoty. Postavil se a přemáhal vlnu závrati a zmatku.

"Regisi!"zvolala. "Jak ses sem dostal?"

"Viděl jsem vás v zrcadle té strašné smyčky," odvětil. "Myslel jsem, že byste mohli potřebovat mou pomoc!"

"Ha! Spíš tě sem hodili, Kručibřichu," soudil Bruenor.

"Také tě rád vidím," střihl po něm Regis, "jenže tentokrát jsi na omylu. Přišel jsem ze své vlastní vůle, přinesl jsem vám tohle," držel žezlo s perlou zdvižené, aby je viděli.

Bruenor byl skutečně šťastný, že malý přítel je živý a zdravý, i kdyby byl přišel sám, s prázdnýma rukama. Přiznal si svou chybu a omluvně se mu uklonil, až vousy zmizely pod mlžnatým vírem.

Vtom se na Regisově mostě ukázal další démodand.

Půlčík žezlem zamával. "U boha, chyťte jej," prosil a zaklonil se k hodu. "Tohle je jediná šance, abyste se dostali ven!" Zocelil odvahu - další možnost nebude - a ze všech sil vrhl žezlo. Točilo se kolem osy v hrozivě pomalém letu, tři páry rukou se po něm dychtivě napřahovaly.

Těžkým ovzduším si však neprorazilo cestu a kousek od mostu ztratilo rychlost.

"Ne!" křikl Bruenor, když viděl jejich naději klesat.

Catti zklamaně vydechla, v jednom letu odepjala těžký pás s výzbrojí a pustila Taulmaril.

Skočila za žezlem.

Bruenor se zoufale vrhl na břicho, aby ji uchopil za kotníky, ale byla moc daleko. Obličej se jí rozsvítil, když žezlo chytila. Přetočila se a hodila je do Bruenorových natažených ruku a potom ve volné spirále, beze slova, padala dolů.

o o o

Rozechvělý LaVall zrcadlo zkoumal, přejížděl po něm roztřesenými prsty a měl strach. Když jím Regis proskočil i s žezlem, obraz přátel a roviny Tarterusu potemněl. To ho nyní nejmíň trápilo. Co ho vylekalo, byla drobná puklina, již našel po pečlivé prohlídce - zvolna se prodírala dolů ke středu Prstence.

LaVallem to škublo. Rozběhl se k pánovi, vytrhl mu těžkou hůl z rukou a Pooka natolik udivil, že mu ji beze slova nechal a jen po něm zvídavě koukal.

Čaroděj spěchal zpátky. "Musíme jeho magii zničit!" vyjekl a praštil do skelné představy.

Dřevěná hůl se mocí nástroje rozštípla a LaVall byl odmrštěn přes celou šířku pokoje. "Rozbijte jej! Zničte jej!" prosil pašu kvílivým hlasem.

"Dostaňte sem půlčíka!" Pook mu pomoc odepřel, víc ho zajímal Regis a soška.

"Vy nerozumíte!" naříkal stařec. "Půlčík má žezlo! Portál se z druhé strany nedá zavřít!"

Pasa konečně porozuměl LaVallově hrůze a obočí se mu starostlivě zvedlo. "Drahý LaValle," ovládal se, "chcete tím říct, že v mé komnatě mám otevřené dveře do Tarterusu?"

LaVall zkroušeně kývl.

"Rozbijte to!" vyjel na eunuchy za křeslem. "Slyšeli jste, co čaroděj řekl! Roztřískejte tu ďábelskou věc na kusy!" Lítostivě si prohlížel držadlo své stříbrem zdobené, jedinečné hole, kterou mu osobně daroval sám paša z Calimshanu.

Slunce na východní obloze bylo ještě nízko, ale cechmistr měl tušení, že to nebude dobrý den.

o o o

Drizzt se chvěl zármutkem a hněvem, řítil se na netvora jako smršť a každým výpadem mířil na smrtelný bod. Mrštný a zkušený tvor přistál první útok, jenže vzteklého drova nedokázal zastavit. Záblesk usekl blokující paži a druhá čepel se vnořila přímo do srdce. Jak ledový scimitar z netvora vysával životní mízu, drov cítil v paži příval moci, dychtivě ji přijmul a pohřbil uvnitř vlastní zuřivosti.

Netvor zemřel a Drizzt se obrátil ke svým společníkům.

"Já, já jsem nechtěl…," vzlykal Regis přes propast. "Ona…"

Bruenor a Wulfgar ho snad ani neslyšeli. Ohromeně stály a hleděli dolů, do temné prázdnoty.

"Uteč!" křikl Drizzt, neboť démodand byl půlčíkovi nablízku. "My se k tobě dostaneme!"

Regis odtrhl oči od propasti a přehlížel situaci. "Není třeba!" zvolal a zvedl sošku, aby ji Drizzt viděl. "Guenhwyvar mě odtud dostane a možná může pomoct…"

"Ne!" usekl Drizzt. Tušil, s čím přijde. "Přivolej pantera a zmiz!"

"Setkáme se zase na lepším místě…" hlas se mu zlomil vzlykem. Položil sošku před sebe a měkce zavolal.

Drizzt vzal žezlo Bruenorovi z ruky a položil mu na rameno uklidňující dlaň. Nato si tu magickou věc přidržel u prsou a sladil myšlenky s jeho kouzelným vyzařováním.

Půlčík měl pravdu. Žezlo bylo skutečně klíčem k portálu na jejich vlastní rovinu, bránou - vycítil - která je stále otevřená.

Shýbl se pro Cattin pás a Taulmaril. "Pojďme," řekl oběma a přinutil je odvrátit oči od propasti. Jemně, ale pevně je tlačil před sebou.

o o o

Guenhwyvar cítil Drizztovu přítomnost, sotva se ocitl na rovině Tarterusu. Veliký panter se hnul velice neochotně, když ho Regis požádal, aby ho vzal odtud, ale půlčík teď sošku vlastnil a panter dávno znal jeho přítele. Krátce nato se Regis ocitl ve vířícím tunelu černi, klouzajícím ke vzdálenému světlu Guenhwyvarovy domovské roviny.

Vtom si uvědomil svou chybu.

Onyxová soška - pojítko s Guehnhwyvarem, zůstala ležet na mlžnatém mostě v Tarterusu.

Regis se polekaně obrátil, a co mu síly stačily, zápasil s tahem proudu mezirovinového průchodu. Před ním na konci zela tma a dovedl si představit nesmírné riziko, až se pokusí sáhnout skrz. Nemohl tam sošku nechat! Měl nejen strach, že navždy ztratí nádherného kočkovitého přítele, ale děsilo ho pomyšlení, že by nějaký odporný netvor z nižších rovin získal nad panterem kontrolu. Statečně prostrčil ruku zavírajícím se ústím.

Všechno vnímání se mu pomíchalo. Přemáhající nárazy signálů a vlivů obou rovin se na něho valily v omamujících vlnách. Zaměřil se přímo na svou zuboženou, tříprstou ruku a všechny myšlenky a energii soustředil jen na ni.

Ruka dopadla na cosi tvrdého, něco živě hmatatelného. Odolávalo to jeho síle, jako by to nemělo ústím tunelu projít.

Regis byl napnutý jako struna, nohy mu vsával neustálý tah tunelu a ruka umíněně svírala sošku, kterou nenechá na pospas Tarterusu s jeho obludnými obyvateli. Vší silou jí cloumal a zvedal, dával do toho úsilí všechno, co měl - a protáhl sošku dovnitř k sobě.

Hladká jízda tunelem se změnila ve strašlivé házení a klouzání, letěl v kotrmelcích a odrážel se od stěn, které se náhle bortily, jako by mu chtěly odepřít průchod. A přitom se upnul k jediné myšlence: nesmí sošku pustit, musí ji udržet za každou cenu.

Cítil, že určitě zemře. Ty nárazy a vražedný vír nemohl přežít.

A náhle všechno ustalo tak rychle, jak to začalo a půlčík se soškou v ruce seděl vedle Guenhwyvara se zády opřenými o astrální strom. Mrkal, díval se kolem sebe a sotva mohl uvěřit, že měl takové štěstí.

"Neboj se," řekl panterovi, "tvůj pán i ostatní se dostanou domů do jejich světa." Zadíval se na sošku, jeho jediné pojítko s Primární Materiální Rovinou. "Ale jak se tam vrátím já?"

Zatím co tonul v beznaději, Guenhwyvar dělal, jako by se pominul. Točil se v kruhu a mocně řval. Regis ho vytřeštěně pozoroval, jak skáče a vrčí a pak se dlouhými skoky žene do astrální nicoty.

Zmateně, s pochybami se díval na černou sošku a v tom okamžiku v něm převládla jediná myšlenka, jediná naděje.

Guenhwyvar něco ví!

o o o

Se zoufalým, zuřivým Drizztem v čele se přátelé hnali vpřed a skolili všechno, co se odvážilo zkřížit jim cestu. Bruenor s Wulfgarem divoce bojovali s přesvědčením, že je drov vede ke Catti.

Most se vinul ve stoupajícím oblouku, a jakmile si to Bruenor uvědomil, chtěl drovovi připomenout, že Catti spadla dolů, ale když se podíval za sebe, zjistil, že oblast, odkud vyšli, byla jasně nad nimi. Byl trpaslík, zvyklý na neosvětlené tunely dolů, a neomylně odkryl sebemenší rozdíl v povrchu. Stoupali vzhůru, sklon byl daleko příkřejší než předtím a oblast, kterou opustili, se neustále zvedlala nad nimi.

"Elfe, jak je to možný? Jdeme pořád nahoru, a oči mně přitom říkají, že jdeme dolů!"

Drizzt se ohlédl a viděl, o čem Bruenor mluví. Neměl čas na filozofické rozbory - následoval prostě vyzařování žezla, které ho určitě navádí k bráně. Uvažoval však, zda jim zřejmě kruhovitá rovina nepřichystala ještě jeden překvapivý šprým.

Nějaký démodand se před nimi vztyčil a Wulfgar jej srazil z mostu, než se mohl připravit k útoku. Barbara pohaněl slepý běs - třetí náraz adrenalinu zatlačil do pozadí zranění i únavu. Každých pár kroků se zastavil, hledaje něco, co by mohl zabít, a v běhu dohnal Drizzta, aby se první dostal k úderu na cokoliv, co se odvážilo na dosah.

Pojednou se vířící dým před nimi rozestoupil a před sebou měli rozmazanou podobu jejich domovské roviny.

"Jsme u brány," řekl Drizzt. "Žezlo ji drželo otevřenou. Bruenore, ty jdi první."

Trpaslík takřka oněměl. "Já? A odejít?" otázal se přiškrceně. "Jak mě můžeš žádat,a bych odtud odešel bez Catti? Elfe, moje děvče je tady!"

"Odešla, drahý příteli," domlouval mu drov jemně.

"Pcha!" odfrkl Bruenor, vyznělo to spíš jako vzlyk. "S takovým tvrzením na mě nechoď!"

Drov na něho hleděl s opravdovou lítostí, v duchu však odmítl jakkoliv změnit svůj plán.

"A i kdyby skonala, stejně zůstanu," zarputile prohlásil adoptivní otec. "Najdu její tělo a odnesu je z tohoto věčného pekla!"

Drizzt ho uchopil za ramena a zíral mu přímo do očí. "Bruenore, jdi, jdi tam, kam patříme my všichni. Nezlehčuj Cattinu oběť. Neupírej jí právo, ať se neobětovala nadarmo."

"To po mně nemůžeš chtít!" vzepřel se se vzlykem, který se ani nenamáhal skrýt, a šedé oči se mu zalily slzami. "Já ne…"

"Nemysli na to, co minulo!" řekl Drizzt ostře. "Za tou bránou je čaroděj, který nás sem poslal, ten, který sem Catti dostal!"

To bylo všechno, co Bruenor Válečné Kladivo potřeboval slyšet. Oheň v jeho očích nahradil slzy a s šíleným řevem, sekeru zvednutou, se vrhl portálem.

"Teď…" stačil drov říct, ale Wulfgar ho stroze přerušil.

"Ty jdi, Drizzte! Pomsti Catti a Regise. Dokonči to, proč jsme se sem vydali. Pro mne už není žádný klid, jen prázdnota."

"Odešla," opakoval mu důrazně Drizzt.

"Já taky," pokývl Wulfgar.

Drizzt pátral po nějakém způsobu, jímž by jeho rozhodnutí zviklal, a pak si uvědomil, že mladíkův žal je příliš hluboký, aby se z něj najednou vzpamatoval.

Cosi nahoře upotalo barbarův zrak a ústa se mu otevřela ve zděšeném, vzrušeném úžasu. Drizzt se otočil - co viděl ho ohromilo a nesmírně zarmoutilo, leč nepřekvapilo.

Catti bezvládně a zvolna padala z temnoty nad nimi.

Byli na kruhovité rovině, která se nevysvětlitelně obracela.

V šoku se k sobě tiskli v potřebě vzájemné podpory. Nemohli rozeznat, zda je živá, či mrtvá. Přinejmenším musela být těžce zraněná, a i jak ji pozorovali, seshora se k ní řítil okřídlený netvor, obrovité paťáty se vztahovaly přímo po její noze.

Než se Wulfgar nadál, Drizzt měl luk ohnutý a odpálil stříbrný šíp. Zahřměl v netvorově hlavě, právě jak ji uchopil, a vyrazil z něj život.

"Jdi!" křikl mladík na Drizzta. "Vím, co musím učinit!" a rozběhl se.

Drizzt s ním měl jiné úmysly. Vjel holínkou mezi Wulfgarovy nohy, padl, překulil se a druhou ho kopl do podkolení. Mladík bokem kolísal k potrálu a snažil se nabýt rovnováhu, hned mu došlo, co drov chystá. Tohle však od něho nečekal - Drizzt mu bezohledně zařídil hrot scimitaru pod lícní kost a tlačil ho žádoucím směrem. Jak se blížil k průchodu - a Drizzt předvídal, že se pokusí o nějaký zoufalý manévr - drov se pevně zapřel a svou váhou ho kopl do ramene.

Podvedený Wulfgar vletěl pozpátku do pašovy ústřední síně. Vůbec nevnímal okolí, uchopil ďábelský nástroj a nadobro smyslů zbavený jím nepříčetně lomcoval.

"Zrádče!" ječel. "Tohle ti nikdy nezapomenu, ty prokletý drove!"

"Drž svou pozici!" dolehlo k němu Drizztovo volání přes roviny. "Jen ty máš sílu, abys bránu zabezpečil a udržel otevřenou! Jenom ty, Wulfgare, syne Beornegara! Jestli ti záleží na Drizztu DoUrdenovi a jestli jsi kdy Catti miloval, hlídej bránu!"

Drizzt se mohl jen modlit, aby jeho prosba pronikla do nějaké části zbytku jeho rozvahy. Zastrčil si žezlo za pás, Taulmaril hodil přes rameno a rozhlížel se po dívce. Catti byla nyní pod ním, stále padala, stále se nehýbala.

Tasil oba scimitary. Jak dlouho to bude trvat, než Catti zatáhne na most a najde cestu zpátky k portálu? Nebo i on bude navěky polapen ve zkázonosném pádu?

Jak dlouho může Wulfgar udržet bránu otevřenou?

Odsunul otázky stranou, neměl čas dumat nad odpověďmi.

Levandulové oči jiskřily nezlomným žárem. Záblesk modře plál v jedné dlani, a cítil nutkání druhé čepele, prosící o horkou krev démodandova srdce.

Se vší odvahou, která mu proudila žilami a poznamenala celou jeho existenci, a se vším tím hněvem nad nespravedlností soustředěnou v osudu té krásné a zlomené ženy, padající donekonečna v beznadějné prázdnotě, skočil do hrozivého šera.

Pro lásku k ženě

Bruenor s klením a máváním vletěl do Pookových komnat, a ve chvíli, kdy se jeho setrvač-nost vyčerpala, byl daleko od Prstence Tarosu i od dvou obrů - eunuchů, co pašu strážili.

Cechmistr byl ničivému trpaslíkovi nejblíž. Díval se na něho spíš se zvědavostí než s obavami.

Bruenor mu nevěnoval ani pohled. Soustředil se na postavu v hávu, sedící u zdi za obtloust-lým mužem, na čaroděje, který Catti vyhostil na Tarterus.

LaVall v rudovousých očích viděl hlubokou vražednou nenávist, vyskočil na nohy a vyrazil k vlastní komnatě. Rozbušené srdce se uklidnilo, sotva se dveře za ním zacvakly, neboť to byl magický vchod s několika strážnými a držícími kouzly. Byl v bezpečí - nebo se to domníval.

Čarodějové se často nechali zaslepit vlastní podstatnou mocí a nebrali v úvahu snad méně rafinované, ale stejně účinné formy moci. LaVall nemohl vědět, že Bruenor Válečné Kladivo byl vřící sopkou, ani zdaleka nemohl odhadnout brutalitu trpaslíkovy zuřivosti.

Zesinal úžasem, kdy mitrilová sekera jako zášleh jeho vlastního blesku rozštípla magicky chráněné dveře na třísky a divý trpaslík se valil dovnitř.

o o o

Wulfgar slepý vztekem, toužící vrátit se do Tarterusu a ke Catti, propadl Prstencem do síně, právě když ji trpaslík opustil. Vší mocí se ovládl, neboť Drizztovu prosbu, aby portál ohlídal, nemohl jen tak ignorovat. Cokoliv nyní cítil ke Catti a k Drizztovi, měl dát stranou a uznat, že hlídání zrcadla je teď jeho prvotní povinností.

V srdci ho nepřestávala mučit představa bezmocné Catti, padající věčným šerem toho hrůzného místa, a chtěl proskočit Tarosem a spěchat jí na pomoc.

Než si stačil rozmyslet, má-li následovat srdce nebo rozum, obrovská pěst ho praštila do spánku a srazila na podlahu.

Rozplácl se na tvář mezi mohutnými kmeny nohou obou Pookových obrů. Pro boj to nebyla právě příhodná pozice, jenže Wulfgar vřel bílým žárem stejně jako Bruenor.

Obři se pokusili na něho dupnout - pro takový neohrabaný manévr byl příliš mrštný. Vyskočil mezi ně a jednomu vrazil pěst přímo do obličeje. Obr na něho dlouho upíral skelné oči, nejspíš nemohl uvěřit, že by člověk mohl dát takovou ránu, potom jaksi poskočil dozadu a bezvládně se složil.

To se už Wulfgar zabýval tím druhým a ruče mu přerazil nos násadou Aegisova tesáku. Obr si na něh přitiskl obě ruce - pro něho boj už skončil.

Wulfgar nemohl ztrácet čas, aby se ho zeptal. Pro jistotu ho kopl do prsou, až přeletěl půl místnosti.

"Nu, teď už zbývám jen já," ozval se hlas. Wulfgar se přes síň podíval ke zlacené židli, která pašovi sloužila za trůn, a na Pooka, který stál za ní a vypadal na to, že se dobře baví.

Paša se sehnul dolů a objevil se s těžkou, nabitou a nataženou kuší. "Mohu být tlustý jako ti dva," uchechtl se, "ale nejsem žádný hlupák." Vyrovnal kuši na opěradle trůnu.

Wulfgar se rychle rozhlédl. Byl plně v pasti, neměl šanci, aby se střele vyhnul.

Možná nemusel.

Zpevnil bradu a nadmul hruď. "Pak zrovna sem," řekl bez mrknutí a poklepal si prstem nad srdcem. "Zastřelte mne." Stočil zrak přes rameno, kde nyní zrcadlo Prstence Tarosu ukazovalo stíny shromážděných démodandů. "A potom si vy sám ubraňte vchod na rovinu Tarterusu."

Pook sundal prst ze spouště.

Jestli Wulfgarova poznámka učinila náležitý dojem, byl o vteřinu později děsivě podložen, když ruka s drápy pronikla portálem a zahákla se mu do ramene.

o o o

Drizzt se v pádu šerými závoji pohyboval, jako kdyby plaval, a vzdálenost ke Catti se zkracovala. Byl zranitelný ze všech stran a byl si toho vědom.

Věděl to i démodand, jenž ho nespouštěl z očí.

Krvežíznivý tvor seskočil z posedu hned, jak ho Drizzt minul a křídly rychle zapracoval v krkolomném úhlu, aby získal potřebnou rychlost. Zakrátko postavu dohánět a roztáhl ostré drápy, aby po něm při průletu mohl seknout.

Drizzt si bestie všiml v posledním okamžiku. Divoce sebou švihl a stočil se, aby se vyhnul přímému zásahu a zápasil, aby měl scimitary připravené k akci.

Byl v nevýhodě - toto bylo démodandovo prostředí a v letu byl mnohem bojeschopnější než na pevném povrchu.

Drov však nikdy nesázel, aby prohrál.

Démodand se kmitl kolem, zlomocný spár vytrhl v drovově krásném plášti další trhlinu a Záblesk, spolehlivý jako vždy - i uprostřed pádu, odsekl netvorovi křídlo. Démodand se bezmocně třepotal a motal v neustálém letu dolů do tmy. Pro bitku s tmavým elfem už neměl srdce a bez křídla ho stejně nemohl chytit.

Drizzt si ho přestal všímat. Jeho cíl byl na dosah.

Zachytil Catti v pažích a pevně ji k sobě přitiskl. Byla studená, zjistil zachmuřile, ale zatímmusel urazit dlouhou cestu a přestal na to myslet. Neměl žádnou jistotu, že planární brána je otevřená, a neměl ponětí, jak věčný pád zastavit.

Řešení svitlo ve tvaru okřídleného démodanda, který se mihl pod nimi. Netvor je zatím nemínil napadnout, vypadalo to spíš jako průzkum, chystal se pod nimi proletět, aby si nepřítele mohl lépe prohlédnout.

Drizzt si nenechal šanci ujít. Netvor je podlétával o kousek níž a drov sebou švihl dolů, vyraziv čepelí nejdál, kam mohl dosáhnout. Nemířil, aby zabil, scimitar si našel cíl v netvorově zadku. Démodand zaječel a vrhl se stranou, aby se od zbraně osvobodil.

Jeho setrvačná rychlost je oba stáhla s sebou do úhlu, který je srovnal do linie křižovatek dýmajících mostů.

Drizzt se všelijak natáčel, aby jej v tom směru udržel, volnou paží rozvinul plášť jako plachtu, nebo jej k sobě přitiskl, aby snížil tah. V posledním okamžiku se stočil pod Catti, aby ji uchránil před nárazem. S těžkým žuchnutím přistáli v mračnu rozvátého dýmu.

Dopad mu vyrazil dech. Vyprostil se a klekl si s pocitem, že se snad udusí, a namáhavě hekal. Konečně se mu ulevilo.

Bledá a pobitá Catti ležela vedle. Utržila snad tucet ran a nejhůř vypadal šrám z utkání s krysodlaky. Oděv byl na mnoha místech nasáklý její krví, vlasy jí měla spečené, ale Drizztovo srdce při tom zdrcujícím pohledu nepokleslo, neboť jak jimi náraz otřásl, něco zaslechl.

Catti zasténala.

o o o

LaVall hledal útočiště za stolem. "Trpaslíku, držte se zpátky!" varoval. "Jsem velmi mocný čaroděj," pouštěl na něho hrůzu.

Na trpaslíkovi nebylo vidět žádné pohnutí. Sekera projela stolkem v oslepujícím výbuchu jisker a kouře, komnata v něm zmizela.

LaVall po chvíli nabyl zrak a zjistil, že čelí Bruenorovi, z jehož rukou a vousů vystupovaly obláčky dýmu, stůl ležel v troskách a jeho drahá křišťálová koule byla čistě rozseknutá na poloviny.

"To je všechno, co umíš?" štěkl trpaslík.

LaVall nebyl schopen přes uzel v hrdle protlačil jediné slovo.

Bruenor by ho byl nejraději okamžitě zabil. Zaťal by mu sekeru přímo mezi ježaté obočí, ale byla tu Catti - a Drizzt.

"K ďasu!" zasténal a vrazil helmu čaroději do tváře. LaVall buchl do zdi a zůstal tam omámený a nehybný, až mu Bruenor sevřel ruku háv i s kůží a hodil ho hrubě na podlahu.

"Moji přátelé můžou potřebovat pomoc, čaroději," vrčel. "Tak polez. A zapiš si do tvýho černýho srdce, že při jediným pohybu, kterej se mně nebude líbit, se ti má sekera zatne do prostředka tvý hlavy!"

LaVall v omráčeném stavu slova sotva slyšel, ale dovedl si domyslet jejich významu přinutil staré kosti na ruce a na kolena.

o o o

Wulfgar se nohou zapřel o kovový rám Prstence Tarosu a železným stiskem démodandova lokte odolal jeho tahu. Ve druhé ruce měl připravený Aegisův tesák. Nechystal se k rozmachu do mezirovinového portálu, ale čekal na něco víc než jen jednu paži.

Démodandovy drápy mu v rameny vysekly hluboké rány, špinavé rány, které se budou dlouho a bolestivě hojit, ale pustil je z mysli. Drizzt mu řekl, aby bránu udržel, jestli Catti kdy miloval.

On ji uhlídá.

Uběhla sotva vteřina a viděl, že ramenem se nebezpečně přibližuje k portálu. Silou se mohl démodandovy vyrovnat, jenže netvora podporovala magie, ne svaly, a Wulfgar se unaví ještě dřív než jeho nepřítel.

Ještě palec a rameno projde do Tarterusu, kde bezpochyby čekala celá hladová smečka. "Ne!" zavrčel, nutil své svaly a dotáhl se nakonec tam, kde začali. Pak Wulfgar nečekaně rameno snížil a vlekl svého protivníka dolů, místo dovnitř.

Trik vyšel. Netvora vyvedl z rovnováhy, až klesl, a jeho hlava na vteřinu vklouzla Prstencem do materiálové roviny. Aegisovu tesáku to stačilo, aby mu lebku rozdrtil.

Wulfgar o krok uskočil a sevřel válečné kladivo oběma rukama. Druhý démodand se cpal skrz a barbar jej mocným rozmachem mrštil zpět do Tarterusu.

Pook ho napjatě pozoroval s kuší stále zacílenou k smrtelnému výstřelu. Dokonce i cechmistra ohromila holá síla velikého muže, a když se omráčený eunuch vzpamatoval a vstal, paša ho mávnutím zastavil, aby tu podívanou nerušil.

Vyrušily ho však zvuky od dveří a musel se ohlédnou. LaVall se po čtyřech šoural spojovací chodbou a trpaslík se sekerou ho před sebou hnal jako ovci.

Bruenor odhadl Wulfgarovu povážlivou situaci jedním pohledem a usoudil, že čaroděj by věci ještě víc zkomplikoval. Chytl LaValla za vlasy, zvedl ho na kolena, kráčeje kolem, aby ho měl tváří k sobě.

"Dobrej den na spaní," komentoval krátce. Vrazil mu čelem do obličeje a znovu ho uspal. Čaroděj se hroutil - vtom za sebou slyšel cvaknutí a reflexivně se zaštítil právě včas, aby zachytil pašovu střelu. Ocelový šíp udělal do zlaté standarty zpěněného džbánku díru a jen tak tak minul trpaslíkovu paži, když se hrot prodral skrz.

Bruenor vykoukl přes vrch svého drahocenného štítu, zíral na střelu a potom jeho oči nebezpečně blýskly po Pookovi. "Neměl byl mně ničit rodinnej štít!" zavrčel a vykročil.

Obří eunuch rychle zasáhl.

Wulfgar akci zachytil koutkem oka a rád by se přidal, obzvlášť když Pooka zaměstnávalo nabíjení těžké kuše - ale sám měl starostí víc než dost. Okřídlený démodand střemhlav proletěl bránou a mihl se kolem něj.

Jeho vybroušené reflexy zabránily dalším komplikacím. Bleskurychle vystřelil ruku a chytil netvora za nohu. Váha a setrvačnost letu strhly barbara nazad, ale udržel ho. Mrštil jím na zem a jedinou ranou kladiva ho zarazil do podlahy.

Smyčkou Tarosu se protáhlo několik paží, čnělo z ní pár hlav a ramen a Wulfgar se měl co ohánět, aby ty zrůdy

zadržel.

o o o

Drizzt běžel po dýmajícím mostu, Catti mu bezvládně visela přes rameno. Po mnoho minut se nesetkal s žádným dalším odporem a pochopil proč, když se dostal na dohled rovinové brány.

Dvacítka démodandů se tlačila kolem a bránila mu v průchodu.

Drov se zklamaně svezl na koleno a jemně Catti položil. Nejlíp by překážku vyřešil Taulmaril, jenže kdyby minul, kdyby si šíp jejich houfem našel cestu, proletěl by bránou do místa, kde stál Wulfgar. Nemohl tolik riskovat.

"Tak blízko," šeptl, zíraje na dívčinu strhanou tvář. Opřel si ji o koleno, odhrnul vlasy a štíhlou rukou jí pohladil obličej. Jak byla studená. Drizzt se k ním sklonil, aby se přesvědčil o rytmu jejího dechu, byl jí příliš blízko, a než si uvědomil, co dělá, jeho rty přilnuly k jejím v něžném polibku. Catti se pohnula, oči však měla stále zavřené.

Její pohyb Drizzta naplnil radostí a nesmírně ho povzbudil. "Jsme téměř u cíle. Nenechám tě v tomhle odporném místě zemřít!" Přehodil si dívku na záda a pevně ji k sobě zabezpečil pláštěm. Pak uchopil scimitary, citlivými prsty přejel spletitý povrch rukojetí, stávaje se sám součástí tvořící vražedné prodloužení jeho černých paží. Několikrát se zhluboka nadechl a zaostřil zrak.

Tak nehlučně a tichounce, jak to dokáže jen elf, vyrazil k zadním řadám nepřátel.

o o o

Regis se neklidně zvedl. Černé siluety velkých dravých koček se míhaly dovnitř a zase ven z hvězdného světla astrálního stromu. Nezdálo se, že by ho ohrožovaly - zatím ještě ne - ale shromažďovaly se. Nad všechny pochyby věděl, že on byl středem jejich zájmu.

Pak k němu přiskočil Guenhwyvar, a jak před ním stál, hlava té skvělé kočky byla ve stejné úrovni s jeho.

"Ty něco víš," zašeptal Regis. Panterovy oči vzrušeně zasvitly. Regis zvedl onyxovou sošku, lehce ji přejel prstem a všiml si, že dravec se vzrušeně napjal.

"My se s její pomocí můžeme vrátit," řekl, neboť najednou porozuměl. "Ta je klíčem k cestě a my můžeme jít, kam si budeme přát!" Podíval se kolem sebe a napadly ho zajímavé možnosti. "My všichni?"

Jestli to kočky dovedou, Guenhwyvar se smál.

24
Boj rovin

"Zmizni, ty vycpanej pytle špeku!" zařval Bruenor.

Obří eunuch se široce rozkročil, jeho veliká pracka po něm hrábla a Bruenor ji promptně kousl.

"Nikdy pořádně neslyší," nadával. Nízko se sehnul, skočil mezi obrovy nohy a bleskově se vzpřímil - jediný roh na jeho helmě zvedl ubohého eunucha na špičky. Podruhé v tom samém dni zašvidral a zhroutil se. Tentokrát musel sáhnout nízko, aby si přidržel čerstvou bolístku.

Bruenor se stáčel k Pookovi, v šedých očích číhal vražedný žár. Cechmistr se netvářil nijak ustaraně a trpaslík si ho popravdě už ani nevšímal. Místo něho se soustředil na kuši, která byla nabitá a mířila přesně k němu.

o o o

Drizzt neslyšně kráčel vpřed a jediné, co cítil, byl hněv, hněv za dívčino utrpení a bolest, jež jí způsobili ti odporní, krvelační obyvatelé Tarterusu.

Měl před sebou jediný cíl: malou skvrnu světla v okolním šeru - rovinovou bránu do jeho vlastního světa.

Scimitary ho vedly a Drizzt se ušklíbl při představě, jak se rvou masem netvorů, ale když se k nim blížil, zpomalil a jeho vztek vychladl při pohledu na cíl. Mohl by se ve frenetickém víru zbraní vrhnout do jejich středu a snad by se mi povedlo bránou proklouznout, ale může Catti snést rány, které jí silné stvůry určitě zasadí, než ji pronese skrz?

Našel jiný způsob. Po palcích se záludně sunul do zad nepřátelské linie, široce se rozpřáhl a poklepal dvěma nejbližším démodandům na vnější ramena. Pudově se obraceli a Drizzt mezi nimi proběhl.

Drovova ostří byla jako vířící příď, odrážející ruce, které se ho pokusily chytit. Cítil tah na Catti, stočil se a znovu ho pohltila zuřivost. Svůj terč ani jasně nespatřil, ale věděl, že na něco narazil, když švihl Zábleskem dolů a slyšel démodandův jek.

Dlouhá paže mu dopadla na spánek jako kyj, až se mu udělaly mžitky před očima, ale znovu se obrátil a viděl světlo brány jen pár stop před sebou - a siluetu jediného démodanda, odhodlaného vstup zablokovat.

Tmavý tunel netvorova těla se kolem něho začal uzavírat. Nějaká mohutná tlapa se po něm rozehnala, ale dokázal se pod jejím obloukem včas sehnout.

Jestli ho démodand o vteřinu zdrží, chytnou ho a oba je roztrhají na kusy.

Opět to byl instinkt rychlejší než myšlenka, který ho zachránil. Rozrazil oběma scimitary paže do stran, až se široce rozhodily, sklonil hlavu a vrazil ji netvorovi do prsou takovou rychlostí, že pozpátku letěl průchodem.

o o o

Objevila se nestvůrná hlava a ramena a Aegisův tesák dopadl. Mocná rána démodandovi přerazila páteř a nadhodila i

Drizzta, který ho cpal před sebou.
Démodand klesl zpola uvnitř a napůl venku z Prstence Tarosu a otřesený drov se přes něj bezvládně překulil na podlahu pašovy síně. Plášť se rozevřel a odhalil Catti.
Wulfgar zbledl jako křída, nevěděl, kam dřív skočit. Drizzt věděl, že zdivočelé nestvůry se poženou za uniklou kořistí a s námahou pozvedl třeštící hlavu. "Uzavři průchod!" sípěl.
Wulfgar už dávno poznal, že sklovitou představu ve smyčce nemůže rozbít. Když do ní uhodil, hlava kladiva jí projela do Tarterusu. Pokládal Aegisův tesák na podlahu, když mu oči strhlo dějiště na opačném konci síně.

o o o

"Jsi s tím štítem dost rychlý?" Pook výsměšně zamžoural a zatřepal kuší.
Bruenor soustředěný na smrtonosnou zbraň nevnímal nic, co se dělo kolem, ušel mu i dramatický příchod dcery a drova.
"Tak pse, máš jedinou střelu, aby mě zabil," plivl po pašovi neohroženě. Smrt ho nelekala. "Jednu jedinou," Umíněně o krok postoupil.
Pook pokrčil rameny. Byl výborným střelcem, jeho kuše vlastnila kouzlo jako takřka všechny vybrané zbraně v Říších. Jeden výstřel bude stačit.
Nikdy se k němu nedostal.
Těžké točící se kladivo buchlo do trůnu a velké zlacené křeslo nadhodilo pašu do vzduchu a proti stěně.
Bruenor se se smíchem obrátil k mladému schovanci, aby mu poděkoval, a úsměv mu zmrzl na rtech a slova se zadrhla v hrdle, když spatřil Drizzta - a Catti! Ležet vedle Prstence.
Stál tam, jako kdyby se proměnil v kámen, oči nemrkly, plíce se neroztáhly k nádechu. Všechna síla ho opustila, klesl na kolena, ke své dceři se doplazil po čtyřech.
Wulfgar uchopil železný okraj Prstence Tarosu a snažil se jej stáhnout k sobě. Celá horní polovina těla mu zrudla, na obrovských pažích a ramenou vystoupily svaly a žíly jako ocelová lana. Ale jestli se brána hnula, tak téměř neznatelně.
Portálem se protáhla drápovitá tlapa, aby zabránila uzavření a její přítomnost podnítila barbara k ještě většímu úsilí. Zařval o pomoc k Tempusovi, zapřel se veškerou silou, co měl, táhnuv ruce k sobě, stáčeje okraje smyčky dovnitř, aby se setkaly.
Sklovitý obraz v zrcadle se ohybem groteskně zkresloval a čistě přeříznutá, nestvůrná paže bouchla na podlahu. A stejně i mrtvola démodanda u Wulfgarových nohou s polovinou těla uvnitř brány se třepala, nepřirozeně se točila a škubala. Barbar od té hrůzné podívané odvrátil oči. Okřídlený netvor zachycený v prohýbajícím se meziplanárním průchodu se zmítal a kýval, až se kůže začala napínat a trhat.
Kouzlo Prstence Tarosu bylo mocné a mladík vší svou silou nedoufal, že jej sevře k sobě natolik, aby svůj úkol mohl dokončit. Byl sice prohnutý a zablokovaný, ale na jak dlouho? Dřív či později se vyčerpá, Prstenec se vrátí do původního tvaru a portál se znovu otevře. A tak hekal, hlavu odvrácenou bokem na ochranu před výbuchem sklovitého povrchu a táhl.

o o o

Jak byla bledá, rty promodralé, kůži suchou a chladnou. Bruenorovi se do očí vkradla hrůza, když prohlížel její četná zranění, ale co ho nejvíc soužilo, byl pocit, že její stav nezavinily rány a ztráta krve, i když na první pohled vypadly zle. Spíše mu připadalo, že jeho drahé děvče se vzdalo touhy po životě, jak padalo nekonečnou temnotou.
Teď mu Catti ležela bezvládná, studená a zsinalá v náručí. Drizzta probrala z mrákot nehmatná pudová předtucha nebezpečí. Převrátil se na bok, rozestřel svůj plášť a zaštítil Catti a Bruenora, který vůbec nevnímal okolí, svým vlastním tělem.
LaVall se pohnul, vytřásal si z hlavy omámení. Zvedl se na kolena, rozhlédl se síní a prošlehl jím děs, když viděl Wulfgara svírat Prstenec Taros v pokusu uzavřít jeho průchod.
"Zabijte je," zašeptal mu Pook, který se neodvážil vylézt zpod převráceného trůnu.
LaVall ho neslyšel. Byl pohroužen v zaklínání.

o o o

Wulfgar poprvé v životě shledal, že jeho síla nedostačuje. "Nemohu!" zachrčel a podíval se na Drizzta - jako vždycky hledal řešení u Drizzta.
Zraněný drov byl sotva při smyslech, snad ho ani nevnímal.
Wulfgar už opravdu nemohl, chtěl by to vzdát. Paže ho bolela od kousnutí saně, rameno hořelo od netvorových drápů, sotva se držel na nohou. A přátelé leželi bezmocně na zemi.
Jeho síla se vyčerpala až do dna.
Zrakem přelétl síň, hledaje nějakou náhradní metodu. Prstenec i přes svou moc musel mít nějakou slabinu. Musel tomu věřit, aby nadobro nepozbyl všechnu naději.
Regis se jím protáhl, našel způsob, jak tu moc obejít.
Regis!
Wulfgar našel své řešení.
Naposledy Prstenec silně stlačil a pustil jej tak prudce, až se kymácel. Netrácel čas pozorováním neuvěřitelného

výjevu. Shýbnul se, vytrhl žezlo z Drizztova pásu a třískl křehkým ovládačem o vršek smyčky. Černá perla na žezle se rozprskla do tisíce drobných střepinek.

V tomtéž okamžiku LaVall skončil zaříkání a vykřikl povel, jímž vyslal mocný šleh energie. Rval se vzduchem kolem Wulfgara, ožehl mu chlupy na paži a narazil do středu smyčky. Sklovitá představa, již barbarův vypočítavý úder napraskl v kruhovém tvaru pavoučí sítě, se nadobro rozpadla.

Následná exploze otřásla samotnými základy cechovního domu.

Síní vířily pruhy šeré temnoty. Všichni cítili, že se celé místo šíleně točí, uši jim ohlušil tlak a vytí vichřice, jako by byli taženi do vřavy trhliny v samotné rovině existence. Výbuchy černého kouře a výparů jimi cloumaly, až se tma stala totální.

Potom vše rázem utichlo a do zpustošené síně proniklo denní světlo. Drizzt a Bruenor se vzpamatovali první a ohlíželi se po přeživších a škodách.

Prstenec Taros ležel roztříštěný, v pokrouceném železném rámu povlávaly průsvitné cáry lehounké síťoviny. Na zemi ležel jakýsi mrtvý démodand, nedaleko uříznutá paže jiného netvora a vedle ní polovina těla, jež se i ve smrti škubalo a zalévalo podlahu hustou, tmavou tekutinou.

Tucet stop dál ležel Wulfgar opíraje se o lokty, paži zrudlou čarodějovým záblesk em energie, obličej zčernalý kouřem a celý obalený lepkavou síťovinou. Tělo měl poseté krvavými skvrnami - sklovitá představa mezirovinového portálu byla víc než jen představa.

Wulfgar se na ně podíval prázdným vzdáleným zrakem, párkrát zamžikal a padl na podlahu.

LaVall sténal, začal se bolestně zvedat, zahlédl Drizzta s Bruenorem a uvědomil si, že by se vetřelcům neměl vydávat na milost.

Padl zpátky na podlahu a tiše ležel.

Bruenor s Drizztem na sebe zírali, neměli zdání, co dál.

"Je to nádhera vidět zase světlo," ozval se tichý hlas od podlahy. Catti na ně hleděla tmavěmodrýma očima.

Bruenor k ní se vzlykem poklekl a drov by ji byl rád uvítal mezi živé, bylo mu však trapné rušit okamžik jejich shledání, a tak mu dojatě poklepal na rameno a šel se podívat, jak je na tom Wulfgar.

Klečel nad ním, když ho zaujal náhlý pohyb. Rozbitý a ohořelý trůn mu padal na hlavu. Snadno jej zadržel, a zatímco jej chytal, viděl pašu Pooka pádit k hlavním dveřím.

"Bruenore!" zvolal, a ještě než domluvil, mu došlo, že trpaslík je se svou dcerou a sotva se bude obtěžovat. Odstrčil trůn, ze zad stáhl Taulmarila a v běhu sáhl pro šíp.

Pook proletěl dveřmi - "Rassit…" chtěl zaječet, ale slova mu zůstala trčet v hrdle, když spatřil Regise, stojícího se založenýma rukama na vrcholu schodiště.

"Ty!" zařval Pook, tvář mu zrudla a ruce se vztekle zaťaly v pěsti.

"Ne, on," opravil ho, prstem mířil nahoru, když ho přeskočil hladký černý tvar.

Ohromenému pašovi Guenhwyvar připadal jako letící masa velikých zubů a tlap.

V době, kdy se Drizzt prohnal dveřmi, Pookova cechmistrovská vláda dospěla k zaslou-ženému konci.

"Guenhwyvare!" zvolal radostně, neboť svého milovaného společníka viděl poprvé po mnoha týdnech a velká kočka přiskočila a vřele se o něho otírala, šťastná jako její pán.

Jejich vítání a mazlení netrvalo dlouho, přerušily je podivné zvuky a podivné výjevy. V prvé řadě to byl Regis, který je s úsměvem pozoroval z pohodlného odpočinku na schodišti s rukama za hlavou a chlupatýma nohama líně rozhozenýma. Drizzt byl rád, že ho opět vidí, ale přitahovaly ho zvuky, které se ozvěnou rozléhaly zezdola: výkřiky hrůzy a hluboké vrčení.

Bruenor je slyšel také a přiběhl zjistit, co se děje. "Kručibřichu!" pozdravil Regise a vtom je zaujala bitva dole pod velkým schodištěm. Každou chvilku tam přeběhl krysodlak pronásle-dovaný panterem. Houf krysích mužů utvořil obranný kruh, čepele se blýskaly, aby odrazily Guenhwyvarovy kočkovité přátele, až je vlna černých kožichů a dlouhých zubů zcela pohřbila.

"Kočky?" Bruenor zíral vyjeveně na Regise. "Tys sem přivedl kočky?"

Regis se zeširoka zasmál a přesunul hlavu v rukou. "Znáš lepší způsob, jak se zbavit myší?"

Bruenor potřásl hlavou, nemohl se neusmát. Ohlédl se po těle muže, který uprchl ze síně. "Je taky mrtvej," poznamenal.

"Byl to Pook," pronesl Regis se zadostiučiněním, ač se už dovtípili, kdo to je. "Teď je po něm a věřím, že zanedlouho bude i po jeho krysích společnících!"

Regis věděl, že drovovi dluží vysvětlení. "Guenhwyvarovi přátelé pronásledují pouze krysí muže," řekl. "A jeho, ovšem," hodil palcem k pašovi. "Obyčejní zloději se skrývají v jejich pokojích, jsou-li chytří, ale panteři by jim stejně neublížili."

Drizzt pokývl na souhlas. Byl rád, že se Regis a Guenhwyvar rozhodli pro tento postup, jeho drahý pardálí druh nebyl žádným sluhou krvežíznivé pomsty.

"Všichni jsme přišli pomocí sošky," dodal půlčík. "Vzal jsem ji s sebou, když jsme s Guenhwyvarem opustili Tarterus. Kočky se s její pomocí vrátí zpět na jejich vlastní rovinu, hned jak skončí s úklidem." Hodil onyxovou sošku právoplatnému majiteli.

Vtom se zarazil a luskl prsty, jako by mu ten čin dal nápad. Vyskočil, běžel k Pookovi, pozvedl jeho hlavu za vlasy - raději se nedíval na rozervaný krk - a stáhl rubínový přívěsek, kvůli němuž celé dobrodružství začalo. Spokojeně se obrátil ke svým přátelům. "Je čas získat nějaké spojence," objasnil jim a utíkal dolů.

Bruenor s Drizztem na sebe nevěřícně hleděli.

"Bude mu patřit cech!" ujistil Bruenor drova.

Drizzt se nepřel.

o o o

Ze zadní uličky Tulákova náměstí naslouchal Rassiter - v lidské podobě - zoufalému křiku umírajících krysích druhů. Když ho Pook odvelel, aby pozvedl bojovou morálku svých lidí, viděl, že Seveřané cech nejspíš dobudou. A i kdyby nedošlo k nejhoršímu a nějak jej uhájili, pašově odplatě neujde. Raději nepozorovaně vyklouzl do ochrany stok.

Nyní mohl jen naslouchat žalostnému nářku a přemýšlet, kolik z jeho lykantropů tento černý den přežije. "Vybuduji nový cech," zařekl se, třebaže věděl, že to bude nesnadný úkol, obzvláště nyní, neboť si v Calimportu vysloužil hrozivou pověst. Snad by bylo lepší odjet do jiného města, do Memnonu nebo do Baldurovy Brány - někam víc na sever podél pobřeží.

Myšlenky mu náhle ukončila plocha zakřivené šavle spočívající mu na rameni, jejíž ostrý břit mu po straně krku nařízl tenkou krvavou čáru.

Rassiter pozvedl dýku bohatě osázenou drahokamy. "Myslím, že tohle je vaše." Přemáhal se, aby zněl klidně. Šavle sjela dolů a Rassiter se obrátil k Artemisovi Entrerimu.

Entreri sáhl ovázanou paží po dýce a druhou zároveň vsunul šavli do pochvy.

"Vím, že jste byl poražen," řekl Rassiter. "Obával jsem se, že jste mrtvý."

"Bál se, nebo doufal?" podotkl štíhlý muž s ironií.

"Nu ano, začali jsme jako rivalové."

Entreri se zasmál. Krysího muže by nikdy nenapadlo počítat mezi soky - nestál za to.

Rassiter urážku raději přešel. "Ale sloužili jsme jednomu pánovi. Myslím, že Pook je mrtev, nebo přinejmenším zbaven moci." Podíval se k cechovnímu domu, kde křik konečně umlkal.

"Jestli čelil drovovi, je určitě mrtvý," odsekl zabiják, jemuž myšlenka na Drizzta DoUrdena vehnala žluč do krku.

"Pak jsou ulice volné," uvážil Rassiter. Prohnaně na Entreriho zamrkal. "Jen je ovládnout."

"Vy a já?" bavil se muž.

Rassiter pohodil rameny. "V Calimportu se vám málokdo odváží oponovat a s mým nakažlivým kousnutím mohu během pár týdnů namnožit zástup věrných následníků. V noci se nám nikdo neodváží postavit."

Entreri k němu přistoupil a oba pozorovali cechovní sídlo.

Entreri se pousmál. "Ano, můj drahý, hladový příteli, jenže dva problémy stále přetrvávají," řekl tiše.

"Dva?"

"Dva," potvrdil muž. "První - já pracuji sám."

Rassiterovo tělo se s trhnutím napřímilo, jak mu dýka vjela do páteře.

"A druhý je," pokračoval Entreri bez přerušení, "že jste mrtev."

Vytrhl dýku, nechal z ní odkapat krev a pak ji pečlivě otřel o krysodlakův plášť.

Entreri se podíval na ležícího muže a přezkoumal obvaz na poraněném loktu. "Už se to lepší," zamumlal a vklouzl do temného vchodu. Ráno bylo jasně modré a nebyl připravený čelit výzvám, jež by ho mohly stihnout na ulici. Napřed se rána musí vyhojit.

25
Žít pod sluncem

Bruenor ani nečekal odpověď na lehké zaklepání. Jako obvykle, žádná nepřišla.

Tentokrát si umínil, že se nedá odbýt. Dveře nechal otevřené, aby vůbec viděl.

Do pasu nahý Drizzt seděl na pelesti a štíhlými prsty si projížděl hustou hřívu bílých vlasů. I v tom šeru viděl dlouhou zaschlou čáru vyseknutou na drovových zádech. Trpaslíkem to otřáslo. V těch divokých hodinách bitvy si vůbec neuvědomil, že Artemis Entreri drova tak zle zranil.

"Elfe, už tady tvrdneš pět dní," řekl tiše. "Chceš tady snad strávit celej život?"

Drizzt se pomalu obrátil k příteli. "Kam bych měl podle tebe jít?"

Bruenor si pozorně prohlížel levandulové oči, v nichž se odráželo světlo z haly. Ulehčeně si oddechl, to levé bylo opět otevřené. Trnul strachem, že po démodandově úderu zůstane navždy slepé.

Dobře se hojilo, ale stále se o ty pozoruhodné oči bál. Připadalo mu, že ztratily hounou část jejich lesku.

"Jak se daří Catti?" otázal se Drizzt. Dělal si o mladou ženu starosti a zároveň chtěl změnit předmět hovoru.

Bruenor zazářil. "Moc na chození to zatím není, ale bojuje s tím dobře. Ležení v posteli ji nebaví." Vzpomněl si na ranní scénu a uchechtl se. Sloužící jí chtěl natřepat polštář a pod Cattiným hněvným pohledem viditelně zbledl. "Sráží sloužící aspoň ostřím jazyka, když kolem ní skáčou."

Drizztův úsměv se mu zdál vynucený. "A Wulfgar?"

"Chlapcovi je už líp. Trvalo hodiny oškrabat z něj to pavoučí lepidlo. Na paži a rameni bude nosit obvazy nějakej měsíc, ale bylo by potřeba mnohem víc, aby ho to porazilo! Tvrdej jako hora a skoro tak velikej!"

Hleděli jeden na druhého, až úsměvy pohasly, a ticho se nepříjemně prodlužovalo.

"Regisova hostina začne každou chvilku. Půjdeš? S tím jeho nenažraným pupkem je jistý, že přichystal samý dobroty."

Drizzt nezávazně pokrčil rameny.

"Hej!" Bruenor se zakabonil. "Nemůžeš trávit život mezi tmavejma stěnama!" zarazil se, jak mu hlavou bleskla myšlenka. "Nebo se chystáš ven v noci?" zeptal se vychytrale.

"Ven?"

"Na hon. Jdeš lovit Entreriho?"

Nyní se Drizzt opravdu zasmál - Bruenor spojil jeho touhu po samotě s jakousi posedlostí zabijákem.

"Ty jsi po něm celej žhavej a on po tobě, jestli ho pořád ještě drží vášeň tě porazit."

"Pojďme." Drizzt si přes hlavu natáhl volnou košili. Jak šel kolem postele, sáhl po kouzelné masce, zůstal stát a zadumal se. Otáčel jí v rukou, pak ji pustil na toaletní stolek. "Pojď, ať tam nepřijdeme pozdě."

Bruenor se v odhadu půlčíkovy pohostinnosti trefil do černého. Tabule se skvěla zářícím stříbrem a porcelánem a vzduchem prolínaly vůně, že se bezděky olízli, když kráčeli ke svým určeným místům.

Regis seděl v čele dlouhého stolu a tisíc drahokamů, jež si přišil na svou tuniku, chytalo záři svíček v třpytivém odrazu, kdykoliv se pohnul. Za jeho židlí stáli dva obří eunuchové, co hlídali Pooka až k hořkému konci.

Po půlčíkově pravici seděl k Bruenorově nechuti LaVall a po levé straně šikmooký půlčík a obtloustlý mladý muž - pobočníci nového cechu.

Wulfgar a Catti seděli vedle sebe, drželi se za ruce a podle jejich pobledlých a unavených tváří Drizzt soudil, že je to nejen ze vzájemné lásky, ale též z potřeby vzájemné opory.

Přesto se jim obličeje radostně rozjasnily, když se Drizzt ukázal poprvé po téměř celém týdnu.

"Vítej! Vítej!" zvolal šťastný Regis. "Byla by to bez tebe smutná hostina. Jsem opravdu rád, že jsi přišel!"

Drizzt se posadil na židli vedle LaValla a čaroděj se po něm poplašeně podíval.

Oba cechovní pobočníci se znepokojeně zavrtěli při pomyšlení, že sedí u jednoho stolu s temným elfem.

Drizzt se jejich tíživé tísni zasmál - byl to jejich problém, ne jeho. "Měl jsem co dělat," řekl Regisovi.

Trápit se přemejšlením o sobě, byl by dodal Bruenor, ale taktně držel jazyk za zuby.

Wulfgar měl černého přítele proti sobě.

"Přísahal jsi, že mě zabiješ," prohodil drov klidně a zrudlý mladík se zapřel rozpačitě o opěradlo. Pod stolem potají drtil Cattinu ruku.

"Jen Wulfgarova síla stačila bránu uhájit," řekl Drizzt všem a koutky úst se mu zvedly v nečitelném úsměvu.

"Já…" chtěl se bránit a Catti mu vskočila do řeči.

"Namluvilo se kolem toho už dost," prohlásila rázně a žduchla Wulfgara do boku. "Přece ty minulé starosti nebudeme přemílat pořád dokola. Zbývá mnoho, co musíme udělat!"

"Děvče má pravdu," vložil se Bruenor. "Zatímco sedíme a hojíme si rány, dny utíkají. Další tejden a může nám utýct i válka."

"Já jsem připravený vyrazit třeba hned zítra," prohlásil mladík.

"Nejsi," opáčila Catti. "Ani já ne. Poušť by nás zdolala dřív, než bychom se dostali k dlouhé cestě za ní."

"Ach, ha." Regis si nervózně odkašlal a všichni čekali, s čím přijde. "Váš odchod…," zarazil se, aby jim svou nabídku vyložil správným způsobem. "Já… och… jsem myslel, že… chci říct…"

"U boha, tak to vysyp!" bručel Bruenor. Dovtípil se, co má jejich malý přítel na srdci.

"No, já jsem si tady našel svoje místo."

"A zůstáváš," dodala za něho Catti. "Nemáme ti to za zlé. Budeš nám však chybět."

"No, není to docela tak," řekl Regis. "Je tady dost místa a bohatství. S vámi čtyřmi po mém boku…" Bruenor zvedl dlaň. "Pěkná nabídka, jenže můj domov je na Severu."

"Armády čekají na náš návrat," doplnila Catti.

Regis znal Bruenora a věděl, že jeho rozhodnutí nikdo nezviklá, a Wulfgar - ten bude následovat Catti, i kdyby jí třeba napadlo vrátit se do Tarterusu. Půlčíkův zrak se upřel na Drizzta, který se pro ně v posledních dnech stal nerozluštitelnou hádankou.

Drizzt se opřel a návrh vážil. Jeho váhání na něj soustředilo polekané, starostlivé pohledy a v Catti se zastavil dech - možná by se mu v Calimportu docela líbilo a drov měl k ruce dost prostředků, aby se mu v Regisově tajné, stínové říši dobře žilo.

Zvedl hlavu a hleděl Regisovi přímo do tváře.

"Ne," řekl. Catti slyšitelně vydechla. Obrátil k ní hlavu a jejich oči se setkaly. "Prošel jsem už příliš mnoha stíny. Mám před sebou výpravu pro ušlechtilou věc a vznešený trůn čeká na svého právoplatného krále."

Regis se pohodlně opřel a pokrčil rameny - nic jiného nečekal. "Jste-li tak pevně rozhodnutí vrhnout se do války, byl bych špatným přítelem, kdybych vám ve vaší věci nepomohl."

Zvědavě na něho upřeli zraky, ten maličký se pokaždé dovedl vytasit s nečekaným nápadem.

A pokračoval. "Jeden z mých agentů mi ohlásil příchod důležité osoby do Calimportu - tedy důležité podle Bruenorových slov, když mi vyprávěl o vaší cestě na jih." Luskl prsty a postranním závěsem vstoupil sluha a uvedl kapitána Deudermonta.

Kapitán se ukloni Regisovi a hlouběji přátelům, a nimiž se na dobrodružné plavbě z Hlubiny úzce sblížil. "Měli jsme vítr v zádech a Mořský Skřítek teď uhání ještě rychleji než před opravou. Můžeme vyplout zítra ráno, lehké kolébání moře a čistý slaný vzduch určitě uzdraví unavené kosti."

"A co vaše zboží? Váš trh je tady, v Calimportu! Sezóna je pokročilá a vy jste plánoval odjezd až na jaro!" žasl Drizzt.

"Možná že vás nebudu moct vzít až do Hlubiny," vysvětloval kapitán. "Uvidíme, jak to bude vypadat s větrem a ledy. I když se budete muset vylodit dřív, budete ke svému cíli mnohem blíž." Podíval se na Regise a zpět na Drizzta. "A co se obchodních ztrát týče, byly podniknuty určité kroky."

Regis si zastrčil palce za ošperkovaný pás. "To je to nejmenší, co jsem mohl udělat, abych vám splatil aspoň částečně můj dluh!"

"Jo, Kručibřichu," ušklíbl se Bruenor, šedé oči dychtivě a nedočkavé zasvitly." Dlužíš nám desetkrát tolik, nejmíň

desetkrát!"

o o o

Drizzt vyhlížel oknem své ložnice do tmavých ulic Calimportu. Zdály se tišší, přidušené intrikami, podezřením a dohady, jako by čekaly na bitvu o moc, která bude nevyhnutelně následovat po pádu tak mocného cechmistra, jakým byl paša Pook.

Drizzt věděl, že tam byl pár očí, který ho sledoval, čekal na vzkaz od drovího elfa - čekal na druhou šanci souboje s Drizztem DoUrdenem.

Noc volně uplývala a Drizzt stojící nehnutě u okna ji pozoroval, jak se sunula k úsvitu. Bruenor se objevil jako první.

"Připravenej, elfe?" zeptal se rozjařeně, sotva za sebou potichu zavřel dveře.

"Trpělivost, trpaslíku. Nevyplujeme, dokud nenastane odliv a kapitán Deudermont mě ujistil, že budeme muset čekat většinu dopoledne."

Bruenor usedl na pelest postele. "To je dobře," pochvaloval si. "Aspoň si pořádně promluvím s tím maličkým."

"Máš o něho strach," konstatoval Drizzt.

"Jo," připustil Bruenor. "Provedl to dobře." Ukázal na onyxovou sošku na stole. "Víš, Kručibřich to řekl sám: Je tady bohatství, stačí natáhnout po něm ruku. A s mrtvým Pookem každej bude chtít urvat, co bude moct. A Entreri - vůbec se mně to nelíbí. Krysodlaci budou koukat, jak se mu pomstít za jejich utrpení. A navrch toho všeho je tady čaroděj! Kručibřich tvrdí, že ho nachytal rubínovým klenotem, jestli víš, co míním. Mně se nezdá, že čaroděj by se dal jeho kouzlem oblbnout."

"Já s tebou souhlasím," kývl Drizzt.

"Nenám ho rád a vůbec mu nevěřím!" prohlásil trpaslík. "A Regis ho má pořád za zadkem."

"Co kdybychom LaValla navštívili a potom můžeme posoudit, kde vlastně stojí?" navrhl drov.

o o o

Když přišli k čarodějově komnatě Bruenorova, klepající technika se poněkud změnila od jemného ťukání na Drizztovy dveře do zběsilého bušení.

LaVall vyskočil z postele a spěchal zjistit, co se děje, kdo mu ničí zbrusu nvé dveře.

"Rrráno čaroději," zavrčel Bruenor a vecpal se do pokoje, sotva se pootevřela škvíra.

"To jsem si mohl myslet," zamumlal starý muž nevrle, hledě ke krbu a k hromadě poskládaných odštěpků, jež bývaly jeho starými dveřmi.

"Zdravím vás," řekl co nejpřívětivěji. "A pana DoUrdena," když si povšiml Drizzta. "Neměli jste být už na lodi?"

"Času dost," řekl Drizzt.

"A neodejdeme, dokud se nepostaráme o Kručibřichovo bezpečí."

"Kručibřich?" nechápavě opakoval čaroděj.

"Půlčík!" zařval Bruenor. "Tvůj pán!"

"Ach, ano, pan Regis," děl LaVall nepřítomně. Sloužil ruce na prsou a jeho oči nabyly skelný, vzdálený výraz.

Drizzt zavřel dveře a spaloval ho očima, temnýma podezřením.

LaVallův trans se rychle změnil do normálu, upřeně zírající drov ho polekal. Poškrábal se na bradě a koukal, kam by utekl. Uvědomil si, že drova nemůže obalamutit. Trpaslíka možná, půlčíka dozajista, ale drova ne. Ty fialkové oči v jeho fasádě propalovaly díry. "Vy nevěříte, že mne váš malý přítel rubínem očaroval," doznal nakonec věcně.

"Čaroděj se vždy vyhne kouzelné pasti," odvětil Drizzt.

"Tak nějak," LaVall se raději posadil.

"Tak ty jsi lhář!" hřímal Bruenor, sahaje k pasu po sekeře. Drizzt ho zadržel.

"Jestli pochybujete o mém očarování, nemějte pochyby o mé dobré vůli. Jsem praktický člověk, během mého dlouhého života jsem sloužil mnoha pánům. Pook z nich byl největší, je však mrtvý. A LaVall žije dál, aby opět poctivě sloužil."

"Anebo vidí dobrou šanci dostat se na vrchol," popichoval Bruenor. Očekával rozhořčenou odezvu.

Místo ní se čaroděj srdečně zachichotal. "Mám svou vědu a nic víc mě nezajímá. Žiji v přepychu a pohodlí a mohu svobodně jít, kam chci. Rozhodně netoužím po cechmistrově starostech, věčných intrikách a strachu o život." Díval se na Drizzta, kterého pokládal za rozumnějšího. "Budu sloužit půlčíkovi tak dlouho, pokud bude sedět na cechmistrově trůnu. Bude-li svržen, budu sloužit tomu, kdo zaujme jeho místo."

Takové logice se nedalo nic vytknout a Drizzta uspokojila daleko víc, než jakékoli očarování rubínovým klenotem. "Pojď, půjdeme," vybídl Bruenora a vykročil.

Bruenor drovovu úsudku věřil, ale nemohl si odpustit ještě jednu poslední hrozbu. "Tys mě dožral, čaroději," vrčel mezi dveřmi. "Skoro jsi zabil mý děvče. Jestli se mýmu příteli přihodí nějaká nehoda, zaplatíš to svou hlavou."

LaVall přikývl, ale nepromluvil.

"Hle´d, a´t je v pořádku," ukončil proslov s mrknutím a třískl za sebou dveřmi, až se zdi otřásly.

"Proč tak nenávidí moje dveře?" lamentoval stařec.

o o o

O hodinu později se družina shromáždila ve vstupní hale sídla, všichni v plné výstroje a výzbroji. Drizztovi se na krku

houpala magická maska.
Regis se sluhy se k nim připojil, neboť se chtěl svými přáteli na cestě k přístavu pochlubit. Jen ať si je sokové prohlédnou v celé jejich nádheře, uvažoval malý mazaný cechmistr - a obzvlášť drovího elfa!
"Než vyjdeme, mám ještě poslední nabídku," ohlásil Regis.
"Marnou - my nezůstaneme," odsekl Bruenor.
"Nemyslel jsem tebe, mluvím k Drizztovi."
Drizzt trpělivě čekal, s čím zase přijde, neboť půlčík si sice dychtivě mnul ručky, ale řeč mu nějak vázla.
"Padesát tisíc zlaťáků," vypravil ze sebe nakonec, "za kočku!"
Drizzt vytřeštil oči.
"O Guenhwyvara budu dobře pečovat, ujišťuju…"
Catti mu dala pořádný pohlavek. "Že se nestydíš," kárala ho. "Přece Drizzta znáš. Jak se opovažuješ!"
Drov ji úsměvně uklidnil. "Poklad za poklad? Věděl jsi, že musím odmítnout. Guenhwyvara nemůžeš koupit, třebaže to myslíš dobře."
"Padesát tisíc!" vybuchl Bruenor. "Kdybyste je chtěli, byli bysme si je vzali, než jsme odešli!"
Regis si uvědomil nesmyslnost svého návrhu a rozpaky se začervenal. "Ale když já ho mám rád!" dodal schlíple.
"Proč jsi si tak jistý, že jsme přišli přes půl světa, abychom zachránili právě tebe?" otázal se Wulfgar a Regis na barbara pohlédl se zmateným úžasem.
"Třeba jsme přišli kvůli kočce," pokračoval mladík vážně.
Ohromený výraz Regisova obličeje byl víc, než mohli snést, a vybuchli smíchem, jakým se nepotěšili po dlouhé měsíce, a nakazili jím i Regise.
"Pohleď, abys neřekl, dám ti tohle," řekl Drizzt, když se trochu utišili, "třeba se ti bude hodit." Přetáhl si magickou masku přes hlavu a hodil ji půlčíkovi.
"Neměl bys ji nosit, než se dostaneme na loď?" ozval se Bruenor.
Drizzt hledal odpověď u Catti a její úsměv souhlasu a obdivu v něm rozptýlil poslední zbytky pochyb.
"Ne," odvětil. "Ať si Calishité o mně myslí, co chtějí." Otevřel dveře a v jasu ranního slunce prudce zamrkal. "Ať si mne svět posuzuje, jak je mu libo," dodal a s hlubokým uspokojením se podíval přátelům do očí.
"Vy víte, kdo jsem."

Doslov

Mořský Skřítek se obtížně probíjel koklem Mečového pobřeží směrem na sever, do zimních vichřic, ale kapitán Deudermont a jeho vděčná posádka byli rozhodnuti dopravit čtyři přátele rychle a bezpečně do Hlubiny.
Udatné plavidlo zdravil ohromený výraz všech, kteří přihlíželi, jak se při vjezdu do přístavu potýká se silným vlnobitím a ledovými krami. Deudermont musel použít všech svých zkušeností, aby Mořského Skřítka bez úrazu zakotvil.
Navzdory divoké plavbě se čtyři přátelé během dvou měsíců na moři posílili a uzdravili. Nakonec všechno dopadlo dobře - a Cattina zranění vypadala, že se vyhojí bez následků.
Jestli plavba na Sever byla drsná, cesta přes zmrzlou zemi bude ještě horší. Zima se sice chýlila ke konci, ale na krajinu stále těžce doléhala a přátelé nemohli čekat, až sněhy roztají.
Rozloučili se s kapitánem deudermontem a s posádkou, navlékli silné pláště a holínky a šlapali branou Hlubiny podél Obchodní cesty na severovýchod k Dlouhému Sedlu.
Mnohdy je zdržovaly husté vánice, jindy je ohrožovali smečky vlků. Cesta a četné značky ležely pohřbené pod nánosy sněhu dlouhé zimy a nezbývalo nic jiného, než řídit se odhadem drovího elfa, který směr vyčetl z hvězd a slunce.
Nějak se jim podařilo cestu zdolat, a tak jednoho dne vpadli do Dlouhého Sedla, připravení k tažení na Síň mitrilu. Přivítali je Bruenorovi soukmenovci a na pět set mužů Wulfgarova lidu z Planiny ledového větru. Za čtrnáct dní nato přivedl generál Dagnabit z Citadely Adbaru osm tisíc trpasličích válečníků.
Drizzt a Bruenor spojili své znalosti podzemního města, dolů a tunelů, vytvořili model celého areálu a odhadli počet duergarských vojsk, jimž budou muset čelit. Válečné plány byly sestavovány a předělávány.
A pak s jarem porážejícím pslední záchvěvy zimy a jen několik dní před začátkem tažení do hor se dostavily dvě neočekávané jednotky spojenců: část lučištníků ze Stříbroluní a z Nesme. Bruenor chtěl zprvu válečníky z Nesme poslat pryč. Nikdy městu nezapomněl, jak je jeho patrola div nevehnala do náruče smrti, když jí právě zachránili životy. A myslí se mu honily pochyby, kolik z toho spojenectví motivovalo přátelství a kolik asi naděje na tučný zisk!
Jako obvykle Bruenorovi přátelé zchladili jeho poněkud cholerickou výbušnost a navedli ho na moudrý kurs. Jak jednou doly začnou produkovat, trpaslíci budou často s Nesme jednat, protože bylo Síni mitrilu nejblíž a moudrý vůdce bude muset sem tam vyhladit a urovnat skřípající vztahy.
A Bruenorovi vřele doporučili, aby si připomněl lekce jeho rozvážného královského děda a otce.

o o o

Jejich počty byly v převaze, jejich odhodlání nemělo rovnocenného soka a jejich vojevůdcové byli skvělí. Bruenor s Dagnabitem vedli hlavní úderné voje v boji zkušených trpaslíků a divokých barbarů a místo za místem čistili od duergarské chátry. Catti s jejím zázračným lukem, s několika Harpelly, kteří se k nim přidali, a s lučištníky dvou měst čistili postranní chodby podél výpadů hlavního vojska.
Drizzt, Wulfgar a Guenhwyvar utvořili - jako často v minulosti - svou vlastní jednotku, prozkoumávali oblasti vepředu

a pod armádou, a během cesty se vypořádali s více duergary, než byl jejich díl.
Ve třech dnech se podařilo obsadit nejhornější poschodí. Ve dvou týdnech podzemní město.
V době, kdy jaro se na severním úúzemí plně usadilo - za méně než měsíc, co se armáda vydala z Dlouhého Sedla na pochod, starověké síně se opět rozezvučely písní kladiv Bruenorova klanu.
A právoplatný král obsadil svůj trůn.

o o o

Z vrcholku hory Drizzt pozoroval vzdálená světýlka kouzelného stříbroluní. Nebylo to tak dávno, kdy byl u jeho bran odmítnut - byla to pořádně bolestná rána - ale tentokrát byl vítán.
Nyní mohl kráčet se vztyčenou hlavou kamkoli chtěl. Většina světa k němu nezměnila postoj. Jen pár jich znalo jméno Drizzta DoUrdena. Teď však věděl, že za svou černou kůži nikomu nedluží žádné omluvy nebo vysvětlení a těm, kteří ho neférově odsoudili, žádné nenabídl a nepodal. Tíha předsudků na něho někdy těžce dolehla, ale díky Cattině moudrosti se naučil, jak se jim postavit, jak se s nimi vnitřně vyrovnat.
Byla mu nejlepší přítelkyní a rádkyní. Odmalička ji viděl vyrůstat ve skvělou mladou ženu pevných zásad a hřálo ho vědomí, že jí pomáhal najít pravý domov.
Pomyšlení na to, že je s Wulfgarem a má vedle sebe železnou oporu Bruenora se ho hluboce dotklo. Temný elf nikdy nepoznal teplo blízké rodiny.
"Všichni jsme se tolik změnili," šeptal do prázdnoty horského větru.
Ale jeho slova nebyla nářkem.

o o o

Podzim byl svědkem prvních uměleckých výrobků proudících ze Síně mitrilu do Stříbro-luní, a když se zima opět obrátila v jaro, obchod byl v plném rozkvětu a barbaři z Planiny ledového větru dopravovali výrobky trpaslíků na trhy.
Téhož jara bylo započato s tesáním podoby Bruenora Válečného Kladiva ve Dvoraně Králů.
Trpaslíkovi, který scestoval půl světa, dostal se tak daleko od domova, viděl tolik pozoru-hodných - i děsivých - věcí, znovuotevření dolů i vtesání jeho profilu připadalo podružné ve srovnání s jinou událostí, co pro ten rok naplánoval.
"Říkal jsem vám, že určitě přijde," vykládal Catti a Wulfgarovi, kteří s ním seděli v přijímací síni. "Elf by nezmeškal takovou věc, jako je vaše svatba."
Generál Dagnabit - který se svolením krále Harbromma z Citadely Adbar zůstal se dvěma tisíci trpaslíků a přísahal věrnost Bruenorovi - vstoupil, uváděje postavu, která se v posledních měsících vyskytovala v Síni mitrilu čím dál řidčeji.
"Zdravím vás," řekl Drizzt a pokročil k přátelům.
"Tak jsi to dokázal," pronesla dotčená Catti, předstírajíc nezájem.
"My jsme s tebou už nepočítali," pokračoval Wulfgar stejně věcným tónem. "Modlím se, aby se u stolu našlo ještě jedno extra místo."
Drizzt se usmál a omluvně se uklonil. Byl často pryč - někdy po celé týdny. Osobní pozvání k návštěvě vládkyně Stříbrolunní a její kouzelné říše se nedalo lehce odmítnou.
"Pcha!" odfrkl Bruenor. "Říkal jsem vám, že se vrátí. A tentokrát natrvalo."
Drizzt zavrtěl hlavou.
Bruenor se napřímil, rád by věděl, co to drova v poslední době posedlo. "Elfe, hledáš toho zabijáka?" nemohl překonat, aby se nezeptal.
Drizzt se zasmál a znovu zavrtěl hlavou. "Necítím žádnou touhu se s ním setkat." Pohlédl na Catti - ta věděla, o čem mluví - pak zpět na Bruenora. "Draný trpaslíku, v širém světě je mnoho věcí, které se nedají spatřit ze stínů. Mnoho zvuků příjemnějších než řinčení oceli a mnoho vůní přitažlivějších než pach smrti."
"Chystat druhou hostinu?" nadával Bruenor. "Elf si určitě zafixoval v hlavě další svatbu!"
Drizzt to nekomentoval. Možná někdy, v budoucnu, by v jeho slovech zvonila pravda. Drizzt svým nadějím a touhám přestal klást dřívější meze. Pozoroval svět, jaký je, a vybíral si podle svých přání, ne podle limitů, které si sám určil. Nyní však našel něco příliš osobního, aby se o to dělil.
Drov poprvé v životě našel klid.
Do sálu vběhl trpaslík a mířil přímo k Dagnabitovi. Oba odešli, ale generál se za moment vrátil.
"Co je?" bafl Bruenor, nerad, že ho právě teď někdo ruší.
"Další host," řekl, ale než mohl spustit řádné uvedení, dovnitř vklouzl půlčík.
"Regisi!" zvolala Catti a oba se s Wulfgarem hnali starého přítele uvítat.
"Kručibřichu!" vyjekl Bruenor. "Co u všech devíti pekel…"
"Snad bys nevěřil, že bych zmeškal takovou událost - svatbu dvou nejlepších přátel."
"Jak ses o ní dověděl?"
"Podceňuješ svou proslulost, králi Bruenore!" Regis mu vysekl hlubokou poklonu.
Drizzt si půlčíka pobaveně prohlížel. Měl na sobě svou ošperkovanou tuniku a víc klenotů - včetně rubínového přívěsku - než kdy viděl na jednom místě. A prověšené váčky u jeho pasu jistě neplnilo obyčejné kamení.
"Zůstaneš delší dobu?" otázala se Catti.
Regis rozhodil ruce. "Nijak nespěchám."

"Drizzt nakrčil obočí. Pán zlodějského cechu neopouštěl své mocné místo příliš často nebo nadlouho. Byla jich celá řada, co jen čekali, aby mu je pod zadkem ukradli.

Catti nad jeho odpovědí nepřemýšlela, byla ráda, že přišel právě včas. Wulfgar s jeho muži dohodl, že znovu vybudují Kamenici u paty pohoří, ale bylo rozhodnuto, že oba zůstanou Bruenorovi po boku v Síni mitrilu. Naplánovali si svatební cestu, možná se podívají na Planinu ledového větru nebo se třeba poplaví s kapitánem Deudermontem, až se oteplí a jeho loď se vydá zpět do jižních krajů.

Catti se bála chvíle, kdy to bude muset Bruenorovi oznámit, i když budou pryč pouhých pár měsíců. Drizzt byl často na cestách a nechtěla, aby se trpaslík cítil opuštěný. Ale jestli tu Regis nějaký čas zůstane…

"Mohl bych dostat pokoj," zeptal se Regis, "kam bych si mohl složit své věci a odpočinout si po dlouhé cestě?"

"Postaráme se o to."

"A co tvé služebnictvo?"

"Och," zajíkl se Regis, hledaje odpověď. "Já…přišel jsem sám. Víte, jižané se těžko přizpůsobují drsnému severskému podnebí."

"No, tak teď zmizni," řekl Bruenor. "Teď je řada na mně, abych nachystal hostinu pro tvý zhýčkaný břicho."

Regis si radostně mnul ručky, a ještě než vyšli ze síně, Catti a Wulfgar mu začali vyprávět poslední příhody.

"Elfe, vsadím se, že nikdo v Calimportu jakživ neslyšel mý jméno - no, mimo toho čaroděje," obrátil se Bruenor k Drizztovi, jakmile odešli. "A kdo na jih od Dlouhého Sedla by věděl o svatbě?" Vychytralým okem pohlédl na temného přítele.

"Všiml sis té spousty pokladů, co s sebou přitáhl?"

Drizzta to napadlo hned v tu chvíli, jak vstoupil do síně. "Je na útěku!"

"Už zase lítá v průšvihu," odfrkl Bruenor, "nebo ať jsem fousatej skřet!"